

Türkülerin
susmadığı
halayların
durmadığı
yürüyüşün
19.
albümü

Ç
I
K
T
I

“Kalabalıkların yürüyüşü, bizim yürüyüşümüz.
Açlığın ve adaletsizliğin biriktirdiği öfkenin yürüyüşü...
Ekmeğe ve adalete doyulacak bir zamana yürüyüş...”
Grup Yorum

Ekmeğe ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmeğe ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 93 / Tarih: 11 Ocak 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

✓ **10. ÖLÜM ÖRNEĞİ**
Ekibi açlığın
84. gününde

Tecrit Bakanı
Cemil Çiçek:
“Bu cezaevi lafı
rahatsız edici.
Burası devlet
konuk evidir.”

AKP ‘konuk’larını öldürüyor!

AKP’nin yalanlarla örülü Türkiye’inde
HER ŞEY YOLUNDA

Türkiye gerçeğinde **YOKSULLUK VE ZULÜM**
HÜKÜM SÜRÜYOR

Her evlat acısıyla yandı yürekleriniz
"Evlat acısı nedir bilir misiniz?..
"Öle de ana baba olun da anlarsınız"
dediniz.

Ya bizim yüreklerimiz Ana,
Ya bizim yüreklerimiz
Analarımız
demir parmaklıklar ardındaki
evlatları için
Coplanırken
kürüklenirken yerlerde
eğilürken saçlarını
yüreğimiz sığmaz oldu
göğüs kafesimize
Ölü de ulaşamadık yanınıza
öldü de sarılıp öpemedik ellerinizden
kollayamadık gül teninizi...

Connet
analarımızın ayakları altındaydı
Zulüm coplar altında ezmek istedi
Zulüm ayırdı ya bizi ana,
ayırırken direnmeyi
direnirken
yoldaş olmayı da öğretti bize.

Bir yanımız kan
bir yanımız yoldaş bağıyla bağlandı
Şimdi Gülsüman ana,
yoldaşlarımızdan beklerken
aldık senin ölümsüzlük haberini
Şimdi yüreğimiz
ana acısıyla yanar oldu.
Evlat acısı
ana acısı
Şimdi bir oldu ana...
Nasıl anlatalım bu duyguları?
Hangi kitaba sığdıralım?
Hangi kalem yazar?
Yazmaz Ana
sığmaz kitaplara
Ancak yaşarız bu acıyla
Ancak biz bozarız bu yazgıyı
Ancak bu acıyı
analarımızdan emdiğimiz ak süte
halel getirmeyerek dindirebiliriz
...

Beyaz başörtü takıp
üzüne kızıl bağladınız
Hem namusun
Hem direniş
ölümsüzlüğün simgesi oldunuz

10 Nisan 2001 Özlem Türk
(ölüm orucu şehidi)

Tarih 7 Ocak... Yer Ankara... Kürsüde bir katliamcı
"Hukuk" üzerine "Direnme hakkı" üzerine konuşuyor.
Hayır konuşamaz!
Sami Türk ellerindeki kanla hiç konuşamaz.

Hep peşlerinde olacağız!

Adım atıkları her yerde, ağızlarını
açtıkları her yerde hesap soracağız!
Söyledik, bir kez daha söylüyoruz;
unutmayacağız, unutturmayacağız!
107 ölümün hesabını, sorumluluğu
olan herkes verecek! Bu sıradan bir
mahkemenin hükmü değil, tarihin
hükmüdür. Kimse o hükümden
kaçamaz.

Ekmek
Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Yayınlar: Venloerstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkaısı Üçün Apt. No:10/2
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara: Çank. Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay
Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Beşik Cad. Güç İş Hanı
Daire: 25/4 Hayk. Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatlı Mahallesi Gaziler Caddesi Yenigöri Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPPA Tel-faks:0 466 351 42 08

İzmir: Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköyü İş Merkezi Konaklım
Tel-faks: 0 232 482 23 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökçe Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79
Tel-faks: 0 262 261 66 51
Malatya: Dışkale Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyli İşhanı Kat:1 No:43
Tel: 0432 323 24 77
Mersin: Zeytinlikbaşı Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin
Samsun: Talimhane Cad. Bodurkayış İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pınarlar
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro
Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

- 3... Konuklarını katleden ahlak
5... Bush'un talimatlarıyla yönetilen Türkiye!
6... Halkın çıkarı olmayan iktidar kavgası
7... Sorun var ki direniş sürüyor!
8... Sami Türk, bu ülkede 'hukuk ve direnme hakkı' üzerine...
11... "Yaşamlarını sürdürmek için yardıma ihtiyaç duyarlar"
13... F tiplerinde işkence sesleri
14... Soruşturmalara karşı protestolar sürüyor
16... Milis davasında savunma
17... AKP (polis aracılığıyla) kendi MİT'ini kuruyor
19... Haziran 2004-İstanbul NATO Zirvesi
23... Din tüccarı hırsızlar!
25... Sağlık meslek odaları ve birliklerini tasfiye hazırlığı
26... Hangi Türkiye gerçek?
30... İşgal yönetiminden yeni kısıtlamalar
31... Irak'ın geleceğini kim belirleyecek?
33... Halklar için direnişe ve savaşa davet!
35... Her şey rant!
36... Direnmemeye tavrı, 'sağduyu'yla, 'büyük taktikler'le...
38... Cumhuriyet Gazetesi yazarı Oral Çalışlar'a
40... Yerel seçimlere devrimci bakış
44... 19-22 Aralık Uluslararası Tecrite Karşı Mücadele Günleri
47... BASK'lı yurtseverler tecrite karşı açık grevinde
48... Turgut İçpınar'ı kaybettik
49... Kahramanlar Ölmez
50... Köyün Delisi

'Konuk'larını katleden ahlak!

"Bu cezaevi lafi rahatsız edici geliyor -diyor tecrit bakanı- Burası devlet konukevidir. Biz konuklarımıza iyi halli olmak kaydıyla, buralardan topluma yararlı insan olarak kazanılmaları için çaba harcıyoruz."

Bu cümlede AKP'nin tüm değerler silsilesini, yalanın ve riyakarlığın geldiği boyutu görebilirsiniz. Yüzbinlerce üyeyi temsil eden sendikacılara, meydanları dolduran onbinlere karşı işçiye, köylüye, bankazede, hakkını arayan herkese karşı, her türlü saygıdan, sorumluluktan uzak hitap tarzının tesadüfi, anlık olmadığını buradan çıkarabilirsiniz. Cemil Çiçek'in bu sözleri söylerken dili sürçmüş ve istemeden de olsa, sahip oldukları ahlakı ortaya koymuştur. Sadece son üç yılda 107 ölüme neden olan bir hapisane gerçeğini "konukevi" diye adlandırılmekteki yüzsüzlüğü, riyakarlığı tarif edecek kelime zor bulunur. Bu "ahlak", her şeye çıkarlarının penceresinden bakar, sömürüden pay aldığı bu çarkların dönmeye devam etmesi için her şeyi mübah görür ve bu çarkların dönmeye için söylemeyeceği yalan, başvurmayacağı demagoji, yapmayacağı takiyye yoktur.

Binlerce insan Hizbullah tarafından satırlarla, kurşunlarla katledilirken bu ahlakın karakteristik temsilcilerinden Abdülkadir Aksu'nun pişkince, akan kanı görmezden gelerek "eli tesbihlilerin çoğalmasi iyidir" diyebilmesi, Tayyip Erdoğan'ın oturduğu koltukların kademesi yükseldikçe değişip "yanar döner" bir görünüm sergilemekte hiçbir sakınca görmemesi, hakları, özgürlükleri için mücadele edenleri "terörist, marginal, ideolojik" diye mahkum etmesi, daha da ileri gidip "bana mı sordunuz... kime verdiysen ondan al... gözünüzü ancak toprak doyurur" türünden hakaretler yağdırabilmesi, yöneticiliği halka "fırça" atma hakkı olarak görmesi, hep bu zihniyetin yansımasıdır. Sadece bir yıllık iktidarlardan döneminden benzeri yüzlerce örnek verilebilir daha.

AKP'nin son seçimlerde oyların yüzde 34'ünü aldığı doğrudur. Ama kimse bu iktidarın yüzde 34'lük oyu sayesinde ayakta durduğunu sanmasın; bu iktidar yalanla ve sınırsız bir işbirlikçilikle ayakta duruyor. AKP ve AKP'nin borazanlığını yapan burjuva medyanın çizdiği Türkiye tablosuyla, gerçek arasında en küçük bir yakınlık yoktur. Enflasyon düştü, asgari ücrete zam yaptık diyerek geliştirilen propagandanın ömrü uzun sürmeyecektir. Gerçek halkın sofrasından belli olur. Gerçek işsizlerin sayısından belli olur. Eğitim, sağlık imkanlarından yararlanamayan halk için ülkede en modern üniversiteler ve hastanelerin kurulmuş olması ne ifade eder? Gerçek halkın meydanlarda coplanmasında, işkenceye maruz kalmasında, F tipleriyle tehdit edilmesinde, F tiplerinde tecritin sürdürülmesinde gösteriyor kendini. Bunlara yok diyebilirler mi? Diyemeyecekleri için yok sayıyorlar. Yok sayıp, her şeyi (tecrit zulmünün sürdüğü hapisaneleri konukevi yapmalarında olduğu gibi) pervasızca çarpıtıp hayali bir Türkiye tablosuyla aldatmacanın ömrünü uzatmaya çalışıyorlar.

Hiçbir sorun yok! Saltanat sahipleri öyle diyor ve herkesin de öyle kabul etmesini istiyor. Eleştiren, soran, sorgulayan saltanattakilerin hışmıy-

la karşılaşıyor. Bir padişahlık rejimi var zihinlerinde; faşizmi uygulayan, tekellere hizmette kusur etmeyen bir padişahlık! Halk verilenle yetinmeli. Onlar zaten cömerttirler; Asgari ücrete yaptıkları sadaka bile sayılmayacak zammı bile, “**ulufe**” dağıtır gibi sunuyorlar halka. Kitlelere “fırça” atarken de, en doğal haklarını verirken de “*hikmetlerinden sual edilmemesi*” ni istiyorlar. Osmanlı’da halk bu yönetim tarzına tepkinin bir ifadesi olarak şu deyişi geliştirmişti: “*mağrur olma padişahım, senden büyük Allah var!*” Allah’ın soracağı hesap “öteki dünyalık”, biz bu dünyaya ilişkin gerçeği dile getirebiliriz; “*Mağrur olma Erdoğan, senden büyük halk var!*” Halkın öfkesi, tepkisi, adaleti, hiç umulmadık zamanlarda, beklenmedik yerlerde kendini öyle bir gösterir ki, sultanlar, padişahlar ve diktatörler de şaşmıştır.

AKP iktidarın ahlakını da, politikalarını da belirleyen halkı kul-köle olarak gören, kul-köle olmayı kabul etmeyen halka karşı ise sadece düşmanlık besleyen değerlerdir. İslami motiflerle bezenmiş bu değerler, emperyalizmin isteklerine de, oligarşinin politikalarına da uygundur.

Çünkü temelde kapitalizmin sömürüsünü sürdürmeyi, sömürüye karşı çıkışları ise ezmeyi öngörür. Böyle olduğu içindir ki, İslamcılığın bu biçimi, çok kolaylıkla emperyalizm veya oligarşi adına katliamcılığı kabul edebilmiş, sadece ülkemizde değil, dünyanın birçok yerinde halka karşı savaşılabilmektedir. Bu İslamcılık çoğu kez “**politik İslam**” olarak adlandırılmıştır; “**kirlenmiş İslam**” demek daha yerindedir. İslamcılığı sömürü düzeninden pay kapma aracı olarak kullananların müslümanlığıyla, halkın saf müslümanlığı arasında hiçbir benzerlik yoktur. Düzen İslamcıları, saf müslümanların inançlarını istismar edebilmek, temel kitle kuvveti olarak bunlara yaslanabilmek için baştan beri koyduğumuz o takiyyeci, faydacı, her türlü ahlaksızlığı ve demagojiyi mübah gören politika tarzını geliştirmişlerdir.

AKP’nin halka karşı politikalarında, tüm değerler silsilesini, yalanın ve riyakarlığın geldiği boyutu görebilirsiniz.

AKP iktidarın ahlakını da, politikalarını da belirleyen halkı kul-köle olarak gören, kul-köle olmayı kabul etmeyen halka karşı ise sadece düşmanlık besleyen değerlerdir.

Onlar bizden değildir.

Bize yabancıdır. En önemlisi bize karşıdır. AKP, savunduğu ahlaka, değerlere uygun saftadır. Yanlış safta olanlar, şu veya bu beklentiyle AKP’ye destek olanlardır.

Halka düşmanlaşabilen, konuklarına zulmedebilen bir ahlakın temsilcilerinden **halktan yana** ekonomik veya siyasi kararlar beklemek mümkün değildir. Şu anda o da yok fakat zaman zaman oligarşinin iktidarında da kısmi ekonomik iyileşmeler olabilir, bu kısmen halka da yansiyabilir; ama halkın ekonomik talepleri yine de karşılanmaz; **ekonominin halka göre biçimlenmesi, özünde bir İKTİDAR sorunudur**. “Ekonomi politik” tamamen sınıfsal bir kavramdır; her iktidarın ekonomi politikası, onun sınıfsal niteliğinin ifadesidir. Emekçiler, sömürü düzeni içinde mücadeleleriyle, yani sınıfsal güçleriyle çeşitli ekonomik iyileştirmeler elde edebilirler. Egemen sınıfların emekçilere bu mücadeleler sonucunda belli haklar tanınması ise, yine sınıfsal bir amaç taşır; emekçilerin eylemlerinin gelişmesini, siyasallaşmasını ve iktidara yönelmesini engellemenin bir aracı olarak ekonomik -veya siyasi- iyileştirmelere başvururlar. Dolayısıyla egemen sınıfların iktidarında kısmi iyileştirmelerin ötesine geçilemez; tümüyle halktan yana bir ekonomi politikanın uygulayıcısı sadece **halkın kendi iktidarı** olabilir.

İMF politikalarını “tavizsiz” uygulayarak halkı göz göre göre sefalet içinde sürünmeye mahkum eden, tecrit hücrelerinde bu ülkenin vatanseverlerini, devrimcilerini soğukkanlılıkla hücre hücre öldürmeye devam eden, emekçinin emeğini, ülkenin zenginliklerini parça parça emperyalist tekellere peşkeş çekmekte tereddüt etmeyen bir iktidar, halkın hiçbir inancının, değerinin savunucusu olamaz. Onlar **bizden değildir**. Bize yabancıdır. En önemlisi bize karşıdır. AKP, savunduğu ahlaka, değerlere uygun saftadır. Kendilerine göre doğru yerededirler. Yanlış safta, yanlış yerde olanlar, AKP’den halktan yana kararlar umanlar, AKP’den ekonomik veya demokratik sorunlarının çözümünü bekleyenlerdir.

İşbirlikçi, katliamcı AKP iktidarına karşı mücadele, aynı zamanda saflaştıracak, halkı doğru saflara yöneltecek bir mücadeledir. Riyakarlığı, katliamcılığı, ahlaksızlığı, büyük bedeller ödeme pahasına da olsa teşhir etmeye, riyakarlıklarını, katliamcılıklarını, ahlaksızlıklarını yüzlerine haykırmaya devam edeceğiz. Cemil Çiçekler’in, Tayyip Erdoğanlar’ın, Abdülkadir Aksular’ın ahlaksızlıklarının bu ülkenin ve halkımızın kaderine hükmetmesine izin vermemek, halktan yana olan, devrimci, vatansever olan herkesin görevidir.

Bush'un Talimatlarıyla yönetilen Türkiye!

Başbakan Tayyip Erdoğan, şubat ayının başlarında ABD Başkanı Bush'la görüşecek. Bush, Erdoğan'dan görüşmeye gelmeden önce üç şeyi yerine getirmesini istedi:

Bir; Amerikan şirketlerinin, en başta da Cargill adlı şirketin sorunlarını çöz. **İki;** bana gelmeden önce BM Genel Sekreteri Annan'la Kıbrıs konusunu görüş, benim kabul edeceğim bir çözümle gel. **Üç;** Kuzey Irak ve Kerkük meselesini unut; bu konularda masaya hiçbir şey getirme.

Bush'un bu isteklerinin basına yansımından sadece iki gün sonra, 8 Ocak'ta Tayyip'in Annan ile görüşeceği açıklandı. Bush'un birinci talimatı yerine getirildi. Diğer talimatlarının yerine getirileceğinden de kimsenin kuşkusu olmasın.

Cargill, bir tarım tekeli. Türkiye özelindeki istekleri, ülkemizin pancar köylüsü için ölümle eşdeğer; Cargill'e tanınacak yeni haklarla, pancar üreticisinin üretim ve yaşam alanı daralacak. Fakat AKP, işçinin, köylünün değil, Ameri-

kan tekellerinin çıkarlarının savunucusu olduğu için, halkın taleplerini değil, ABD'nin-AB'nin talimatlarını dinlediği için, Bush'un bu isteği de kabul edilecektir.

AKP, seçim sürecinde "onurlu bir dış politika izleyeceğiz" diyordu. İşte "onurlu" politika; TBMM'den Irak'a asker gönderme kararı çıkarıldığında ne demişti Tayyip Erdoğan: *"ABD istediği için bu kararı aldık!"*

ABD istediği için bu son talimatlar da yerine getirilecektir.

AKP hükümetinin Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'la görüşmesi de aynı çerçevede cereyan etmiştir. AKP, Amerika'nın sözcüsü olarak görüşmüştür Suriye'yle. ABD'nin ve İsrail'in mesajlarını aktarmış, Suriye'ye de "kendileri gibi" ABD'ye tam teslim olmasını önermişlerdir.

Türkiye işte böyle "yönetiliyor"! Washington ve Brüksel'de alınan kararlarla belirleniyor ülkenin ve halkımızın kaderi!

TAYAD'lı Aileler'den 'konuk'larına zulmeden bakana cevap:

CEMİL ÇİÇEK'TEN İNCİLER...

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Türkiye cezaevlerine cezaevi denmesinden rahatsız oluyormuş. Neden? Efendim buralar cezaevi değil 'konukevi'ymiş.... Çünkü geçmişte Avrupalılar gelip cezaevlerimizi gezip olumsuz raporlar yazıyorlarmış, ama artık bizim cezaevlerimiz Avrupa cezaevlerinin çok üzerindeymişler... **Bravo** doğrusu Cemil Çiçek'e. 65 milyonun gözlerinin içine baka baka yalan söylemek buna denir.

Daha 20 gün önce sübyan koşuşlarında işkence ve tecavüz iddiaları kanıtlandı... Gün yok ki bir hapishanede hak ihlali olmasın... İşkence ve kötü muamele haberleri gazete manşetlerine yansımaları... Türkiye cezaevleri adeta **eza** yerleri, bunu sağır sultan bile biliyor...

F tipi hapishanelerde bu son üç yıl içinde tecrite karşı 107 insan yaşamını yitirdi... 500 insan sakat kaldı. Tecrite karşı hala bu ülkenin cezaevlerinde ölüm orucu direnişi devam ediyor...

Cemil Çiçek'e soruyoruz; senin *konuk evi* dediğin hapishanelerde üç yıldır ölümüne direniş var... Dünyada bunun başka bir örneği var mı? Zulüm ve işkence evlerine dönen Türkiye hapishanelerinde 3 yılda 107 tabut çıktı. Hem de hapishanelerde yaşanan tecrit işkencesine karşı... Her gün bu ülkenin sokaklarında F tipi karşıtı

eylemler var... Hala bu ülkenin hapishanelerindeki zulüm bitsin diye tutuklu ve hükümlü aileleri Ankara'nın göbeğinde yaklaşık dört aydır açlık grevi ve oturma eylemleri yapıyorlar.

Acaba Cemil Çiçek başka bir Türkiye'nin cezaevlerini mi dolaştı?

Gerçekten öyleyse devlet konukevlerini kampsın nasılsa binlerce hapishane var, tasarruf olsun diye buraları kullansın. Nasılsa her gün yeni bir "konukevi" açılıyor. Buralar Cemil Çiçek'in dediği kadar rahatsa Cemil Çiçek devlet işlerini buradan yürütsün...

Sayın Cemil Çiçek, demagojiyle hapishanelerdeki zulüm gerçeği kapatılamaz, inkar edilmez. Kimse de Cemil Çiçek ve onun gibilere inanmaz... Az buçuk bu ülkenin hapishanelerine yolları düşenler bilir bu "konukevlerini".

Cezaevlerini överek suçunuzu gizleyemez ve bundan kurtulamazsınız. O övdüğün hapishanelerde yüzlerce genç işkenceyle, açlıkla yaşamlarını yitirdiler. İşkenceye uğrayan, yaşamını kaybeden binlerce ananın yüreği ağlıyor. Binlerce annenin, babanın eli yakanızda olacak... Boş verin cezaevlerini övmeyi. Hapishanelerde tecrit zulmüne, tecrit işkencesine karşı hapishanelerde çıkan tabutları düşünün ve daha fazla ölüm olmaması için ne yapabilirsiniz bunu konuşun tartışın... Bu ölümleri durdurduğunuzda belki azıcık övünç payınız olur. Yüzlerce gencin cesedinin çıktığı yerlerle övünmek ayıptır, yüzüzlüktür hatta günahdır.

Sayı 93

5

11 Ocak
2004

Gündemleştirilen Laik-Şeriatçı Tartışması

Halkın Çıkarı Olmayan İktidar Kavgası

Mustafa Kemal'in Meclis'teki mareşal üniformalı resmi kaldırılsın... Askerlerin 'sağol' nidalarından rahatsız oluyoruz... Milletvekilleri tarikat dergâhında iftardal.. Şeriat devleti isteyen Ömer Dinçer nasıl başbakan müsteşarı olur?... Genelkurmay Kutlu'nun sözleri ile Fatih Camii'ndeki görüntülere sert tepki gösterdi; asker 'derin endişe' içinde...

Tüm bu tartışmalar, geçen hafta boyunca gündeme oturtuldu. Resimler servise sunuldu, Müslüm Gündüzler yakalandı, yeni "kasetler savaşı" mı başlıyor, yeni bir 28 Şubat provası mı yapılıyor tartışmaları yapıldı. İslamcı kesimin yazarları "gerilim yaratılıyor" üzerine teorilerle AKP'nin devlete bağlılığını ispatlamaya çalıştılar. "Laik cephe" adına yazarlar ve muhalefet oyunu oynayan CHP, AKP'nin "gizli niyetleri olduğunun böylece ortaya çıktığını" anlatıp "laikliği koruma" yeminleri ettiler.

AKP-Genelkurmay İktidar Kavgası Veriyor

Tartışmaların odağındaki isimlerden biri olan AKP Milletvekili Hüsrev Kutlu, "havayı yumuşatma" adına Tayyip tarafından "disipline" sevk edildi.

Tayyip'in, sanki Kutlu'nun çıkışından haberi yokmuş havasındaki açıklamaları ucuz bir oyundur. Kimin hangi tarikattan pazarlıklar sonucu milletvekili yapıldığını en iyi o bilir. AKP'nin sıkça türban gündemleştirmelerinde gördüğümüz klasik politikasıdır bu.

Bu politikayla, hem türban ve İmam Hatipler başta olmak üzere taleplerini karşılayamadığı kendi tabanına mesaj veriyor,

"bakın İslami hassasiyetlerimiz sürüyor" diyor. Hem de Genelkurmay'a karşı mevzi kazanmaya çalışıyor. Önce gündeme getiriyor, tepkileri ölçüyor, sonra geri çekiliyor. Türbandan İmam Hatipler'i sıkça tekrarlanıyor bu oyun.

AKP hak ve özgürlüklere, inanç özgürlüğüne sahip çıkamaz. Hiçbir inanca saygısı olmadığı gibi, dini sadece iktidarı için kullanan din tüccarıdır. O sadece sırtını emperyalistlere dayamış, ABD ve AB'nin gücüyle koltuğunu koruma derindedir. Genelkurmay karşısındaki temel gücü de halk değil, emperyalist destektir. Neyin karşılığı olduğu ise bilinmektedir.

"**Laikçiler**" ise, sırtını katliamcı Genelkurmay'a dayamış, yoksullukta, hak ve özgürlüklerde, zulümde, işbirlikçilikte hiçbir şeye sesi çıkmaz. Ne zaman ki, "laiklik" propagandası yapabilecekleri zemini yakaladıklarını düşünürler, o zaman halkı yedeklemeye çalışırlar.

Genelkurmay rahatsızmış! Amerikan işbirlikçiliğinden, IMF'nin emirlerinden hiç rahatsız değil. Çünkü işbirlikçilikte, halk düşmanlığında AKP ile yanyana duruyorlar. Tarikatları geliştiren, devrimci mücadeleye karşı yıllarca kullanan Genelkurmay "laiklik" maskesi takacak en son kurumdur.

Laik-şeriatçı çatışması olarak gündemleştirilmek istenen tartışmaların biçimi nasıl yansır yansın özünde, Genelkurmay ile AKP arasındaki iktidar kavgası vardır. Bu kavgada halkın hiçbir çıkarı yoktur. Halkın çıkarı, sadece ve sadece soygun ve zulüm düzenine karşı örgütlenmek, mücadele etmektir.

ABD Fişliyor!

AKP, aynı uygulamayla cevap verecek onuru taşıyor mu?!

ABD'nin vize uyguladığı ülkelerin vatandaşlarının girişlerde parmak izi ve fotoğraflarının çekilerek fişlenmesi uygulamasına resmi olarak başlandı. Fişleme uygulamasından Japonya ve Avrupa ülkeleri muaf tutulurken, Türkiye'nin de dahil olduğu yüzden fazla ülkenin vatandaşları ABD'ye fişlenerek girebilecek. Yani, geliştirilmemiş ve yoksul ülkelerin halkları fişleniyor. "Terörizm" demagojisi, tüm dünyanın yoksul halklarının terörist olarak görülmesini böylece resmileştirmiş oldu.

Bu aşağılamaya ilk cevap Brezilya'dan geldi. Brezilya'da bir mahkeme, ülkeye giren bütün ABD vatandaşlarının aynı şekilde fişlenmesi kararı aldı.

Peki oligarşi ne yapacak? AKP iktidarı da, Türkiye'ye giren Amerikalılar'ı fişleyebilecek mi? Oligarşinin mahkemeleri de Brezilya'daki gibi bir karara imza atabilecek mi? Oligarşinin böyle bir ulusal onuru var mı, görelim. Hiçbir fişlemenin "boşa gitmeyeceği" kesindir. Binlerce CIA ajanının "diplomat" şu bu kılığında ülkemizde her türlü suçu işlediği onyıllardır bilinir.

Ama yapamazlar. İşbirlikçilik politikalarının özünü oluşturuyor. Amerika, tüm dünyaya aşağılamayı, onursuzluğu, suçlu muamelesini dayatıyor. Hiç merak etmeyin, bunu sineye çekenler sıralamasında oligarşi baş sıralarda yer alır. Başına çuval geçirilmeyi bile unutturmak için yalakalık yapan bir devletin onuru olmaz. AKP iktidarı, Amerikan askerleri için genelevlerini beyaza boyayan bir anlayışın mirasını taşıyor.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ Ölüm Orucu Ekibi 84. Günde

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) direnişçisi olarak halen ölüm orucunda bulunan tutsaklar şunlardır:

(Tekirdağ F Tipi)

Selami Kurnaz
Vedat Düşkünler

(Kandıra F Tipi)

Muharrem Karademir

(Sincan F Tipi)

Hüseyin Çukurluoğ
Bekir Baturu

(Bakırköy Tutukevi)

Selma Kubat

(Kütahya Hapishanesi)

Raziye Karabulut

(Uşak Hapishanesi)

Günay Öğrener

Sorun Var Ki Direniş Sürüyor!

Tecrit Bakanı Cemil Çiçek, geçen hafta yaptığı bir basın toplantısında "Adalet" açısından geçen yılı değerlendirdi; o değerlendirmeye göre, "F tiplerinde sorun yok!"

Hapishanelerle ilgili Müsteşarlarla, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü'yle röportajlar yapılıyor. Bu röportajlarda ya F tipleri hiç yok ya da F tiplerine şöyle bir değinilse de "F tiplerinde sorun yok!"

Bir yazar, bir muhabir de çıkıp "siz sorun yok diyorsunuz ama... 107 kişi öldü, sekiz kişi de ölüm orucunda, neden?" diye sormuyor. Kuşkusuz, muhabirleri de anlıyoruz, öyle bir soru sorduğunda ya bakandan, müsteşardan "edepsiz... sen sarhoşsun... sen kasıtlısın... sana nasıl soru sorulacağını öğretmesini bilirim ben" türünden tehditler duyacak, ardisıra da patronlarından "ortalığı niye karıştırıyorsun" diye fırça yiyeceklerdir. Muhabirleri anlıyoruz, ama anlayışla karşılamıyoruz, hoşgörmüyoruz. Her mesleğin bedeli var; halktan yana gazetecilik yapacaklarsa, bedelini ödemeyi göze alacaklar.

Biz gerçeği ortaya çıkarmak için bedel ödüyoruz. Tecrite ve sansüre karşı birlikte direniyoruz. Çünkü tecrit ve sansür, birbirinin ayrılmaz parçalarıdır. Oligarşi biri olmadan ötekini istediği gibi uygulayamaz.

Biz üç yılı aşkın bir süredir, gerçeği ölümümüzle haykırıyoruz. Akli başında herkesin göreceği gibi, eğer ortada insanların ölümü göze aldığı bir direniş varsa, orada mutlaka bir sorun, hem de çok boyutlu bir sorun vardır.

Siyasi hareketlerden aydınlara kadar kimileri, 19 Aralık'tan yani sansür silahının en etkili biçimde kullanıldığından bu yana, ölüm orucunun anlamını yitirdiğini düşünmeye başlamış, doğrudan dolaylı bırakın demekten başka bir şey dememektedir. Bunların beyinleri sansürün hayatın her alanına uzanan karanlığında boğulmuştur. Ölüm orucuna ilişkin bu anti-bilimsel, tarih bilincinden, mücadele kararlılığından uzak düşüncelerin tek anlamı budur. Şuna hiç şüphe yok ki, direnişle ilişkin oligarşinin bu kadar koyu bir sansürü olmasaydı, burjuva basın yayın organları sık sık direnişimizden söz ediyor olsaydı, bu kesimler de böyle düşünmeyeceklerdi. Burjuva medyaya göre şekillenen kafa yapıları, sansürün işini kolaylaştırmıştır. İlerici, demokrat aydın ve yazarlar, diyor ki, ben yazsam, ben söz etsem ne olacak, basın yazmıyor, dolayısıyla kamuoyu ilgisiz...

Böyle bir kafa yapısıyla, haklar ve özgürlükler mücadelesi sürdürülemez elbette. Bu kafa yapısı, ya oligarşinin terörü, ya da etkisi ve sonuçları ondan aşağı kalmayan sansürü, demagogileri karşısında eninde sonunda teslim olacaktır.

Sorun var ki, bedeli ölüm olan bir direniş sürdürülüyor hala. Devrimci, demokrat, hak ve özgürlüklerden yana herkesin, her siyasi, demokratik örgütün görevi, oligarşinin basınında esen rüzgarlara göre davranmak değil, bu sorunu her ne olursa olsun, gündeme taşımaktır. Sorunu ve direnişi yok sayanlar, sansürcülerle aynı saftadır.

Sayı 93

7

11 Ocak
2004

Sami Türk, Bu Ülkede 'Hukuk ve Direnme Hakkı' Üzerine Konuşacak En Son Kişidir

TAYAD'lılar, "Tutsaklarına sahip çıkmayan halklar, geleceğine sahip çıkamaz!" bilinciyle, direnen devrimci tutsakların sesi olmaya, katillerin yakasına yapışmaya, bedenlerini açlığa yatırarak tecrit ve sansür gerçeğini haykırmaya devam ediyorlar.

Sansürlenmek, unutturulmak istenen direnişin sesi duyulmaya devam ediyor. Tecrit gerçeğini gizlemeye çalışanlar, sadece Türkiye halkına değil, dünya halklarına da teşhir ediliyorlar.

TAYAD'lı Aileler, Abdi İpekçi Park'ında 120. güne gelen açlık grevlerinin yanısıra, tecriti protesto eylemlerine yenilerini ekliyorlar. Geçen hafta E-5 karayolunu hücrelerle kapatan TAYAD'lılar, bu kez de 107 insanın katlinden sorumlu Sami Türk'ün yakasına yapıştılar. Yurtdışında ise, TAYAD Komite'nin Almanya, Belçika, Avusturya, Fransa ve İngiltere'nin başkentlerindeki 50 günlük açlık grevleri sürüyor.

107 Ölümlün Sorumluları Protesto Edildi

Ankara Barosu tarafından bu yıl 2.'si yapılan Hukuk Kurultayı 6-10 Ocak tarihlerinde Bilkent Otel'de yapılıyor. Kurultayın tartışılan konulardan bağımsız olarak bir özelliği de, 19 Aralık'tan bu yana 107 insanımızın katledilmesinden doğrudan sorumlu eski ve yeni Adalet Bakanları Sami Türk ve Cemil Çiçek'in de konuşmacılar arasında olmasıydı.

Hukuk üzerine konuşan iki katil!

Elbette TAYAD'lılar ve gerçekten hukuktan, adaletten söz edebilecek durumda olan hukukçular bu riyakarlığa sessiz kalamazdılar.

Tecrit Bakanı Hukuktan Söz edemez: Çiçek'e ÇHD'li Avukatlardan Protesto

Hukuk Kurultayı'nın ilk günü, Cemil Çiçek konuşmacılar arasındaydı. Hukuk üzerine konuşmaların yapıldığı, çeşitli konular üzerine oturumların yapıldığı böyle bir kurultayda, hukukun zerresinin bulunmadığı F tiplerini ve tecriti savunan birisi konuşamazdı. ÇHD'li avukatlar, Çiçek'in konuşmaya başladığı sırada, salonda bildiriler dağıtarak, alkışlı, ıslıklı protestolar yaparak bu gerçeği dile getirdiler.

Cemil Çiçek avukatların eylemi üzerine konuşmasını uzun süre kesmek zorunda kaldı. Ardından da 'bu eylem terör eylemi değil, yapsınlar, onlar da demokratik haklarını kullanıyorlar. Benim söylediklerimi onaylamıyor olabilirler ama önemli değil' sözleriyle durumu kurtarmaya çalıştı. "Demokratik" kisvesi altında sarf edilen şu sözler bile, böyle bir zihniyetin halkın hiçbir kesiminin düşüncelerini dikkate almayacağını, sadece kendi düşüncesini, politikasını dayatacağını gösteriyordu. Nitekim AKP iktidarının genel politikalarının özü de budur. Adalet Bakanlığı'nın, AB dışında herkesin "tecriti kaldırın" dediği bir ortamda, tecritte ısrar etmesi, hatta tecriti inkar etmesi de bu zihniyetin ürünü.

Avukatlar dağıttıkları bildirilerde, katliamcılıkları aleni olan Cemil Çiçek ve Sami Türk'ün salonda ve savunmanın düzenlediği bir etkinlikte bulunmasını kınadıklarını belirterek şöyle diyorlardı:

"Adınız Yanyana Gelirse Adınız Utanacaktır."

"Birçok cezaevinde onlarca tutuklu ve hükümlünün katledilmesine yol açan operasyonların siyasi karar merciinde olanlar; işkencenin olağanlaştırılmasından aldığı cesaretle vahşet ve zulmü 'hayata dönüş' diye sunma cüreti gösterenler; F tipini yetersiz görüp, hükümlülere insan sesinden, gün ışığından, doğal havadan izole edilmiş hücrelere doldurmanın hesaplarını yapan, hücreleri 'devlet konukevi' diye tanımlayanlar;

Sayı 93

8

11 Ocak
2004

savunmanın düzenlediği bir hukuk kurultayında nasıl ve hangi yüzle katılımcı ve davetli olabilirler. Listeye bir göz atınız. Onların isimlerini göreceksiniz. Adınız yanyana gelirse adınız utanacaktır. Adınız utanmazsa cübbeniz utanacaktır. Savunma adına onurla taşımaya çalıştığınız cübbeniz.”

Avukatlar daha sonra alkış ve ısıklarla salonu terk ettiler.

Direnme Hakkını Katliamla Yok etmek İsteyen Sami Türk'ün "Hukuk ve Direnme Hakkı" Üzerine Ahkam Kesmesine İzin Verilmedi

Kurultayın ikinci günü olan 7 Ocak günü, "Hukuk Devleti Ve Direnme Hakkı" konulu oturumun başkanlığını yapan Sami Türk, TAYAD'lılar tarafından konuşturulmadı.

Sami Türk'ün bu konuda üzerine konuşma yüz-süzlüğü göstererek "sevgili meslektaşlarım" diye söze başladığı anda ilk önce avukatların tepkisiyle karşılaştı. Konuşması başlamadan sona eren Türk'e tepki gösteren avukatlar, "siz burada konuşamazsınız. Savunmanın düzenlediği bir etkinlikte savunmasız insanları katledenler konuşamaz, hukuktan bahsedemez. Hapishanelerde insanları siz katlettiniz" sözleriyle müdahalede bulundular. Bunun üzerine bütün katliamcılar gibi Sami Türk yüzüzce cevaplar vermeye çalışırken despot, katliamcı yüzünü de bir kez daha sergiledi.

Avukatlara, "siz susun, onları katlettiyseniz bu sizin yüzünüzden oldu. Siz onların hamisi misiniz?" diyen Sami Türk, bu kez salondaki tüm avukatların tepkisine neden oldu. Hukukçular salonda dağıttıkları bildiriler, katliamdan fotoğraflar ile kürsüde otu-

ranın nasıl bir katil olduğunu bilmeyenlere de anlatılar. Katliam resimlerinin ortasına yerleştirilmiş Sami Türk resmini salondakilere dağıtan avukatlar, "vahşet karşısında direnme hakkını tanımayanlara, özellikle direnme hakkı konusunda tebliğ sunma hakkı verilmesini şiddetle protesto ediyoruz" dediler.

TAYAD'lılar Katili Protesto Ediyor "Sen Hiçbir Zaman Gülemeyeceksin"

Katliamcı Sami Türk, tam protestonun bittiğini düşündüğü anda, salonda bulunan TAYAD'lı Aileler ayağa kalkarak 'TECRİTİ KALDIRIN, ÖLÜMLERİ DÜRDÜRÜN' yazan pankartı açtılar. Aileler de aynı şekilde, 'sen burada konuşamazsın, senin ellerin kan kokuyor, in o kürsüden' demesi üzerine, Türk, tıpkı bakanlık günlerindeki gibi, katliama zemin hazırlamak için "destek kesme" açıklamalarında olduğu gibi, "Siz ellerinizi uzatmasaydınız onlar ölmeyecekti. Siz destekliyorsunuz, onlar sürdürüyor" diye kendini savunmaya çalıştı. Bu sırada salonda bulunan pek çok avukat ve dinleyici alkışlar ve sözleriyle Sami Türk'ü protesto ettiler.

Aileler, "107 insanımızın katledilmesinin, 19 Aralık'ın sorumlusu sensin. Sen hukuk anlatamazsın. Direnme hakkını kullananları katleden biri nasıl direnme hakkını anlatır? Katilden hukukçu olmaz. Sen oraya çıkacak en son insansın" sözleriyle katliamcıya gerekli cevabı verirken, Türk'ün, içine düştüğü durumu gizlemek için sırtmaya çalışmasına da, "6 bayanı diri diri sen yaktın, onların kanını sen içtin, yakma emrini sen verdin, hiçbir zaman gülemeyeceksin" sözleriyle, kabına sığmayan öfkeyi özetlediler.

Sayı 93

9

11 Ocak
2004

Ölüm Orucu Yaşamak ve Yaşatmak İçin Yapılıyor

Hukukçuların düzenlediği panelde zorla müdahale tartışıldı

Hukukçular, 7 Ocak günü İstanbul Belediye Kültür Merkezi'nde "Ölüm Orucu ve Ötanazi" konulu bir panel düzenledi. Av. Muhittin Köylüoğlu, Hukuk Fakültesi Öğ. Gör. Barış Erman, ölüm orucu gazisi Lütfü Topal'ın katıldığı panelde, zorla müdahale ve sakatlıklar tartışıldı.

Av. Muhittin Köylüoğlu TAYAD'ın mücadelesinden bahsettiği konuşmasında ölüm oruçlarının devam ettiğini belirterek, dünyadan ölüm oruçlarından örnekler verdi. Daha sonra söz alan Ölüm Orucu gazisi Lütfü Topal, Biz ölü-

mü kutsallaştırmadık, insanca yaşamak istedik. Ve taleplerimize karşı katı bir sansür uygulandı. Adalet Bakanı 'siz yazmazsanız bu eylem son bulur' dedi, 'örgüt baskısı var' dedi. Sorarım size, diye- lim ki örgüt baskısı olmuş, örgüt insanı neyle tehdit edecek?" sözleriyle, demagogilerin mantıksızlığını ortaya koydu.

"Ölüm Orucu yaşamak ve yaşatmak için yapılan bir eylemdir" sözleriyle konuşmasını bitiren Topal'ın ardından Barış Erman söz aldı. Zorla müdahaleyi hukuki boyutu ve tarihsel örneklerle

riyle anlattığı konuşmasında "Açlık grevinde bulunan bir kişi kendisine müdahale edilmemesini istediği takdirde, hastanın rızası olmadan hiç kimse müdahalede bulunamaz. Ölüm orucunda olan kişi ölümü istemez. Amacı talebinin yerine getirilmesini istemektir" dedi.

Gürsel Çetin de ötanazi ve ölüm oruçları arasındaki farkı ortaya koyarak ölüm oruçları ve zorla müdahaleye değindi.

Salon görevlilerinin müdahalelerine, Türk'ün baro başkanına çıkarılmaları yönündeki konuşmalarına da, "Bizi sansürleyemezsiniz. Siz bizim canlarımızı aldınız. Her yerde de bizi göreceksiniz, asla konuşamayacak, yalanlarınızı anlatamayacaksınız." cevapları veren aileler, salonda bildiriler dağıttılar. Dağıttıkları bildiride, Sami Türk'e "ellerimiz yakanda olacak!" diyen TAYAD'lı Aileler, Çiçek'e de seslenerek, "107 ölümün, 500 sakatlığın sorumluluğu şimdi senin omuzlarındadır. Katliamı onaylamaktan, tecrit uygulamaktan derhal vazgeçip tecritin kalkması için uğraşmaya başla! 'Konukevi' diye yalan söylediğin tabutluklardan yeni tabutlar çıkmasın. Tek çözüm, tecritin kaldırılmasıdır." dediler

Abdi İpekçi'de "Tecrite ve Sansüre Son" Haykırışında 114. Gün...

TAYAD'lı Aileler ile, Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda tecrite ve sansüre karşı açlık grevi ve oturma eyleminin 114. gününde görüştük. Soğuğa karşı bir teneke içine attıkları odun parçaları ile ısınmaya

çalışan TAYAD'lılar anlatıyor.

Abidin ATEŞOĞLU: Burada bulunmamız, oligarşinin tecritine karşı 'Biz direneceğiz' demektir. Dayattığınız her türlü korku, zulüm ve işkenceye rağmen susmayacağız. Bulunduğumuz her yerde tecriti dile getireceğiz. Burada olmazsa meclisin bahçesinde yapardık.

Mesut KARADAŞ: Şu an gündemde olan yeni sevkler ve D tipleri, direnişimizin ne kadar haklı bir mücadele olduğunu ispatlıyor. Bizler Ankara'nın tam ortasında kulakları sağır eden bu feryadı tüm kesimlere en koyu sansürlerin içinde dahi ulaştırmaya devam edeceğiz.

Yılmaz AKKUŞ: F tipi deyince ilk akla gelen 4 metre karelik hücre ve bembeyaz görüntü duvarlarından başka bir şey yok. Dünyanın tüm canlı varlıklarından, sevdiklerinden ve hayattan koparan yer üstü ölüm hücresidir F tipi. Elbette direnilecek.

Erdem KESER: F tiplerindeki tutsaklarımızın omuzladığı bu mücadeleyi dışarıda analar, babalar ve kardeşler olarak aynı kararlılıkta sürdürüyoruz. Bu tecrit sadece tutsaklara yönelik değildir. Tüm halkımıza uygulanmak istenmektedir. Bizler bunun bilinciyle üstlendiğimiz bu mücadeleyi tecrit ve sansür kalkana kadar sürdüreceğiz.

Dost SİNEMİL: İnsani değerlerin bu denli pervasızca çiğnendiği emperyalist saldırıda, insanım diyen herkes F tiplerine karşı elbet bir şeyler yapmalıdır. Ölüm orucu ve açlık grevlerimiz, hukuk devleti(!) imajının sahte olduğunu, bunun büyük bir aldatmacayla kamufle edildiğini bir tokat gibi yüzüne vurmakta ve deşifre etmektedir. Yeni sevkler, D tipleri ise şunu düşündürmeli; Şimdi saflar daha sıkı olmalı!..

Avrupa'da Açlık Grevleri Sürüyor

Avrupa'nın çeşitli kentlerinde 20 Aralık 2003 tarihinde başlayan 50 günlük açlık grevleri devam ediyor.

Avusturya'da da yine iki TAYAD Komite çalışanının 50 günlük ve değişik sayılarda destekçilerin İnsburg şehir merkezinde temsilli cam hücre ve çadırda başlatmış olduğu eylem Graz'da devam ediyor. Eylemin İnsburg'da sürdüğü günlerde, 1 Ocak'ta faşistler tarafından saldırı düzenlendi. Devrimciler tarafından hakettikleri şekilde cezalandırılan faşistler polise sığınarak kurtuldular. Eylem, 15 gün Graz'da sürdürüldükten sonra Viyana'ya taşınacak.

İngiltere'nin başkenti Londra'daki eyleme ise üç kişi 45 gün, çok sayıda kişi de daha kısa süreli katılıyor. Burada da eylemin 16. gününde faşistlerin saldırısı sonucu açlık grevcisi Ulaş Keçiş bıçaklanarak yaralandı. Böylece faşist saldırıların Avusturya ile sınırlı ve tekil olmadığı da ortaya çıkmış oldu.

Belçika'nın başkenti Brüksel'deki eylemi sürdüren Kerbel Dergisi Genel yayın yönetmeni Hasan Subaşı yaptığı açıklamada, "İmam Hüseyin yolunda gidenlerin yeri bugün dünyanın en vahşi katliamlarına karşı kahramanca direnen Türkiye hapishanelerindeki tutsakların yanındır" dedi.

Almanya'nın başkenti Berlin'de 2 TAYAD Komite üyesinin sürdürdüğü açlık grevi de çok sayıda kişinin katılımı ve yoğun ziyaretlerle devam ediyor.

Bu arada Nürnberg'de düzenlenen anmada, ölüm orucu şehitleri, son sözleri ve marşlarla anıldı.

Adli Tıp Bilimsel Gerçekleri Yoksayarak Suç İşliyor

Wernicke-Korsakoff'la İlgili Olarak İstanbul Tıp Fakültesi Raporu:

"Yaşamlarını Sürdürmek İçin Yardıma İhtiyaç Duyarlar"

Önce, iradi beyanları tersi olmasına rağmen zorla müdahale ettiler. Beyinlerini, geçmişlerini, fiziksel dengelerini yok ettiler. Sonra, ölüm orucu direnişini kır-

mak için tahliyeleri gündeme getirdiler. Kendi başlarına ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumdaki Wernicke-Korsakoff hastalığına yakalanmış ölüm orucu gazilerinin yüzlercesi bu şekilde (6 ay süreyle Adli Tıp Raporları'na dayanarak) serbest bırakıldılar.

Kimileri, kendilerini bu duruma getiren zorla müdahaleye karşı, tecritin kaldırılması için demokratik mücadelelerini güçlerinin yettiği oranda sürdürdüklerinde, onurlarından, devrimciliklerinden vazgeçmediklerinde yeniden hedef haline getirildiler. Polis merkezli olarak haberler yayınlatıldı. Konser izlemeleri, cep telefonu kullanmaları bile "olay" oldu. Başını İslamcı basın çektiği yayınlarla gerekli zemin hazırlandı. Öte yandan, 6 ayda bir kontrol edilmek durumunda oldukları Adli Tıp Kurumu yönetiminde gerekli değişiklikler yapıldı. İşkencecileri savunmakla tescilli kadrolar istihdam edilerek, bilimin namusuna ihanet etmeyenler tasfiye edildi.

Gerekli zemin hazırlanmıştı. Adli Tıp "iyileşmiştir" raporları düzenledi bu kontrollerde. Birer ikişer tutuklanmaya, F tiplerindeki hücrelerde tecrit altında yaşamaya mahkum edilmeye başlandılar. Kimisi yürüyemiyor, kimisi dengesini sağlayamıyor, kimisi konuşma gücünü çekiyordu. Faşizm için bunların hiçbirini elbette tutuklanmalarına engel olamazdı.

Ancak bilimsel gerçekler sağlık açısından tutuklanamayacaklarını söylüyor, konunun kimi uzmanları bunu dile getiriyorlardı. Buna rağmen tutuklamalar sürüyor. Bu konuda çeşitli eylemler, protestolar örgütlenmeye devam ediliyor.

Halkın Hukuk Bürosu Rapor İstedi

İşte tüm bu gelişmelerin yaşandığı şu günlerde Halkın Hukuk Bürosu avukatları, İstanbul Üniversitesi İstanbul Tıp Fakültesi Nöroloji Anabilim Dalı'na

başvurarak bir bilirkişi raporu düzenlenmesini talep ettiler. HHB avukatları ölüm orucunun başlama nedenlerini, buna karşı gündeme getirilen zorla müdahaleleri özetledikleri dilekçelerinde, Wernicke-Korsakoff'un oluşumu, tedavi ve iyileşme sürecinin seyri ve 6 ay içinde tedavisinin mümkün olup olmadığı yönünde bir rapor düzenlenmesini istediler.

Nöroloji Anabilim Dalı, Davranış Nörolojisi ve Hareket Bozuklukları Birimi tarafından 23 Aralık 2003 tarihli, 5677 sayılı raporda, erken dönemde etkin tedavi mümkün olsa dahi, birçok durumda tam bir iyileşmenin mümkün olmadığı dile getirildi.

Wernicke-Korsakoff Sendromu'nun (WKS), ortaya çıkışının, sonuçlarının ayrıntılı bir şekilde anlatıldığı raporda, "akut dönemde ortaya çıkan Wernicke Anserfalopatisi tedavisiz kaldığında koma ve ölümlerle sonuçlanabileceği" belirtildi.

Bilirkişi: "Hapishanede Yardımsız Yaşayabilme Sorusunun Cevabı 1 Yıldan Önce Alınmaz"

"WKS hastalarının büyük bir bölümünde hastalık şiddeti yaşamlarını sürdürmek için yardıma ihtiyaç duyar düzeyde olmaktadır." denilen raporda, Adli Tıp'ın 6 aylık sürenin sonunda "hapishanede yatabilir" tespitini de net olarak tıbben yalanlayan ifadeler yer veriliyor.

"Ancak, gerek genel olarak WKS, gerekse de izole Wernicke hastalarının büyük bölümünde hareket kısıtlılığı ve zihinsel engelliliğin şiddeti yardım gerektirir düzeyde kalmaktadır. Dolayısıyla, hapishane koşullarında yardımsız yaşayabilme sorusunun cevabı WKS tanısı almış bir hastada 1. yıl sonundaki sekel bulgularının şiddeti değerlendirilerek verilmelidir."

Rapor, düzenlenen bilgilerin hastalığın doğal seyriyle ilgili gerek literatür bilgileri ve gerekse de kendi tecrübeleriyle uyumlu olduğunu belirtirken, Adli Tıp Kurumu'nun, oligarşinin istediği yönde, bilimi faşizmin çıkarlarına uygun olarak kullandığını da böylece gözler önüne seriyor.

Adli Tıp Suç İşliyor

Wernicke-Korsakoff Sendromu konusunda, gerek 1996 Ölüm Orucu, gerekse 2000'den bu yana süren ölüm orucu sonucunda sakat kalanların te-

davisi ile ilgilenen, bu konuda ülkemizdeki en yetkin kurumun raporu, Adli Tıp raporlarını açık bir şekilde yalanlar niteliktedir. Üstelik hastalığın tamamen iyileşmeyeceğinin altının çizilmesi, suç daha da büyüten niteliktedir.

Adli Tıp, geçmiş yıllarda da tartışmalara konu olmuştur. İşkenceci polislerin istediği sahte “işkence görmemiştir” raporlarını düzenlemeyen, gerçeğe sadık kalan Şebnem Korur Fincancı’nın bizzat dönemin İstanbul Valisi Erol Çakır tarafından nasıl hedef ilan edildiği, nasıl tasfiye edilmeye çalışıldığı hatırlanacaktır. Katliamcı devlet, katliamlarının, işkencelerinin üzerini birçok kez bu kurumun raporları ile örtmüştür. Ancak bazen, Bayrampaşa Katliamı’nda olduğu gibi, gerçekleri ifade eden raporların düzenlenmesini engelleyemediği durumlar da yaşanmıştır. İşte bu nedenle, Adli Tıp Kurumu’nu, tamamen kendi denetimi ve iradesinde bir duruma getirme operasyonu hep gündeminde olmuştur. Bugün, böyle bir Adli Tıp var.

19 Aralık katliamının hemen ardından “ölüm orucu yok” diyen faşist Sağlık Bakanı Osman Durmuş’un doktorları ile gazilerin tutuklanabileceği raporları düzenleyen Adli Tıp “hekimleri” arasında hiçbir fark yoktur. Beslendikleri damar, Hitler’in Mengelesi’dir.

Tıp ahlakından söz eden hekim örgütleri, huktan sözeden hukuk örgütleri Adli Tıp’ın hukuksuzluğu ve tıp bilimini işkencecilerin hizmetine sunması karşısında sessiz kalamazlar. Aksi, zorla müdahale karşısında korunan sessizlik ve zımnı onayın tekrarı demektir. “Yaşam kutsaldır” diyorsanız, işte size “yaşama” da, tüm “kutsallığına” düşmanlık örneği.

Sorumlular ve Suç Ortakları: AKP İktidarının İşçileri ve Adalet Bakanlıkları, İslamcı Basın

Ölüm orucu gazilerinin tüm bu gerçeklere rağmen tutuklanması sistemli ve uzun süreli bir işkence demek olan tecrit hücrelerine atılmaları, özgül durumlarını bir işkence aracı olarak kullanmaları aynı zamanda. Kendi ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda bir yaşama mahkum edilmedir. Hiçbir “insan hakları” demagojisi bu suçun sorumlularını ve ortaklarını aklamaya yetmez. Bilirkişi raporu “yaşamlarını sürdürmek için yardıma ihtiyaç duyarlar” diyor. Tutuklayanlar ne diyor o zaman; “YAŞAMASINLARI”

Raporları düzenleyen Adli Tıp Kurumu’nun yanı sıra, İşçileri ve Adalet Bakanlıkları doğrudan suçludurlar. İslamcı basın kendi çıkar çatışmaları doğrultusunda, anti-komünistlik histerisi ile yaptığı, hiçbir dinle ve inançla açıklanamayacak düşmanca yayınları ile suçun ortağıdır.

Antakya’da Eylem ‘Tecrit Ceza İçinde Cezadır’

3 Ocak günü Antakya Arkeoloji Müzesi önünde toplanan Demokrasi Platformu üyeleri tecriti protesto etti. Demokrasi Platformu adına bir açıklama yapan SES Hatay Şube Başkanı Kemal Yalçın, AKP’nin seçim öncesinde temel hak ve özgürlüklerden bahsettiğini, iktidara geldikten sonra da tam tersi bir uygulamaya girdiğini, en ufak demokratik taleplere bile gözaltılar ve baskılarla karşılık verdiğini belirterek, “ülkemizde hapishaneler sorunu da diğer sorunlar gibi çözümsüz bırakılmaktadır. Daha önce F tipi, şimdi de D tipi uygulamaları bu yanlış politikalarda bir ısrardır. Bundan koşulsuz bir biçimde vazgeçilmelidir. F tipleri çözüm olmadığı gibi D tipi de çözüm olmayacaktır.” dedi.

Açıklama, “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz, Direne Direne Kazanacağız, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz” sloganlarıyla bitirildi.

Adli Tıp Hakkında Suç Duyurusu

İHD İstanbul Şubesi, 6 Ocak günü Adli Tıp doktorları hakkında suç duyurusunda bulundu. Suç duyurusundan önce bir açıklama yapan İHD’liler, Wernicke Korsakoff hastası olan direniş gazilerine “iyileşti” raporları düzenleyen “doktorların” taraflı davrandığı ve muayene yerine, siyasi görüşleri ile ilgili sorular sorduklarını belirttiler. Açıklamada, hapishane yönetimlerinden gazilere ilişkin raporların da Adli Tıp tarafından istendiği ve bunların düzenlenen “iyileşti” raporlarında kullanıldığı da dile getirildi.

Özgür-Der: “Konukevi” Demek Gerçekleri Değiştirmiyor

Özgür-Der bir açıklama yayınlayarak, F ve D tiplerine İslamcı tutsakların da sevklerinin sürdüğünü belirtti. Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in hapishaneleri utanmazca “konuk evi” olarak nitelemesinin de eleştirildiği açıklamada, “F tiplerine karşı yapılan eylemlerde insanca yaşam talebiyle ölüm orucuna yatan 107 mahpus yaşamını yitirmiş ancak cezaevlerinde gerçekleşen işkence ve ölümler gazete sayfalarına taşınmayarak sansüre uğramıştır.” denildi.

Tüm hapishanelerde işkence ve kötü muamelelerin sürdüğü belirtilen açıklamaya ek olarak yayınlanan Siirt E Tipi Hapishanesi’ndeki İslamcı tutsakların gönderdiği mektupta da, F ve D tiplerine sevklerin işkenceye dönüştürülerek yaşandığı anlatılıyor.

F Tipi Hapishanelere Sevkler Sürüyor

F Tiplerinde İşkence Sesleri

PRD'li tutsakların F ve D tipi hapishanelere sevkleri sürerken, ailelerin, DKÖ'lerin ve DEHAP'lıların sevklerle ve tecrite karşı eylemleri sürüyor. F tiplerine girişlerde ve orada yaşadıklarına ilişkin anlatımlar da, aileleri ve avukatları tarafından kamuoyuna yansıtılmaya başlandı. 19 Aralık sonrası yaşananlar yeniden hatırlanıyor. Dayatmalar, işkenceler, tecrit teslim almayı, kişiliksizliği ve gidecek pişmanlığı hedefliyor. Yaşanan baskılardan, işkencelerden örnekler aktarıyoruz. (Özgür Gündem'den alınmıştır)

Kırılan Kafalar, Moraran Gözler, Hücre Aralarına Yerleştirilen İtirafçılar... Burası F Tipi!

Tekirdağ 2 No'lu F Tipi'nde-ki oğlu Mehmet Yılmaz'ı ziyaret eden anne Arafet Yılmaz: "Sevk sırasında yaptıkları yetmezmiş gibi şimdi de cezaevinde işkenceye devam ediyorlarmış. Özgür Gürbüz isimli bir tutuklunun kolu kırılmış. Oğlum kendi vücudunda da darp izleri olduğunu söyledi. Göstermek isteyince gardiyanlar engel oldu. Kendi dilimizle konuşmamıza bile izin vermediler. Gardiyanlardan biri, 'Kürtçe konuşmak yasak, ya Türkçe konuşacaksınız ya da bir daha sizi almayız' diyerek bizi tehdit etti. Baskıların yoğunlaştığı görüş esnasında da anlaşılıyordu."

Oğlu Ercan Kılıç'ı ziyaret eden Abdullah Kılıç: "İki hücre arasına itirafçılar yerleştirilerek, tutukluların iletişimini engellemek istiyorlar. Çocuklarımızın üzerinde çok büyük fiziksel ve psikolojik baskı mevcut. Oğlumun gözleri morarmış, ayakları yaralı ve sarılı bir vaziyette gö-

rünce ne yapacağımı bilemedim. Kiminin kafasını, kiminin de kolunu kırmışlar. Dış dünyayla bağlarının kesilmesi için her şeyi yapıyorlar. Oğlum Ercan, görüşme sırasında bana sürekli, 'Durumumuz çok kötü, bize sahip çıkın' diyordu."

Diyarbakır D Tipi'nde tek kişilik hücrede tutulan İrfan Topgüç ailesi: "Kardeşimi gördüğümde şok geçirdim. Tanınmaz haldeydi. 15 dakika görüşebildik. Kağıt, kalem, kitap verilmiş. Bana çok kötü olduğunu, içinde bulunduğu koşulları kaldıramayacağını, intihar edebileceğini söyledi. Kardeşim bana 'Eğer koşullarım düzeltilmezse, kendimi yakacağım' dedi."

Tekirdağ F Tipi'nde yaşananlara ilişkin aileler adına yapılan açıklama:

"Yolda birçok tutuklu işkence gördü. Kendilerine sadece bir yatak verilmiş. Eski eşyaları verilmemiştir. Tutuklular ve ailelerini mağdur etmek için her şeyi kantinden almaya teşvik etmek istiyorlar..."

MHP'lilerden oluşan 'A Takımı' adı verilen bir grup, tutsaklara küfür, taciz gibi saldırılarda bulunuyor. Kolları, kafaları kırılan tutsaklar var; onları nereye koydukları belli değil. Görüş esnasında kimi tutsakların yüzü morarmış şekildeydi. Görüşe giden ailelere sürekli zorluklar çıkartılıyor, hakaretlere maruz kalıyorlar."

Bu yaşananların çok daha boyutlusu 3 yıl önce yaşandı bu ülkede. Oligarşi o gün "siz şimdilik kenarda durun, sesinizi çıkarmayın" dediklerine aynı uygulamaları dayatıyor. Başka çare arayanlar yanılır; tek çare di-nenmektir.

→ Kürtçe Şarkıya Hapis Cezası

Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Şehir Tiyatrosu'nun Sanat Yönetmeni Metin Boran'a, oynadıkları "Mahmut ile Yezida" adlı tiyatro oyununda Şiwan Perwer'in "Kırvo" isimli şarkısını kullandıkları için 1 ay hapis cezası verildi. Ceza paraya çevrilirken, oligarşinin "Kürtçe'ye Özgürlük" oyunun sırmaları dökülmeye, gerçekler ayan beyan haline gelmeye devam ediyor.

RTÜK'ün "Kürtçe yayın" genelgesinin hükümet tarafından AB'nin baskısı ile iade edilmesi sonrasında yaşanan tartışma, oligarşinin bakışını özetler niteliktedir aslında. İade gerekçesinin başında yönetmeliğin adı geliyordu. Adı şu: **"Türk Vatandaşlarının Günlük Yaşamlarında Geleneksel Olarak Kullanıldıkları Dil ve Lehçelerde Yayın Yapılmasına İlişkin Yönetmelik"**.

Öncelikli olarak bu ülkede başka bir dili, kültürü, geleneği olan bir halkın olmadığını yazıyor, sonra haydi dilini konuş diyor. Dediği şu: Onlar Türk, dilleri de Türkçe'nin lehçesi! Oligarşinin kırk yıllık inkar demagojisinin bir versiyonu. Bu faşist kafa elbette şarkıyı da cezalandırır.

→ "Sen Misin Yabancı Heyetle Görüşen?"

Mardin'e gelen Alman, İskoç ve İngiliz sendikacılarla görüşen Eğitim-Sen Mardin Şube Başkanı hakkında dört soruşturma açıldı. Onlar IMF'yle, NATO'yla, AB ve ABD'yle yatıp kalkarlar, ama başkaları "uluslararası" ilişki kurunca "dış mihrak" olur, vatan hainliği olur.

Sayı 93

13

11 Ocak
2004

Soruşturmalar Karşı Protestolar Sürüyor

Son günlerde özellikle gündeme gelen AKP iktidarının üniversiteli öğrencilere yönelik saldırıları soruşturmalarla sürüyor. Üniversitenin öğrencisi olup da okula giremezken polisin elini kolunu sallaya sallaya gezdiği bir üniversite durumunda İstanbul Üniversitesi.

Haklarında açılan 500 soruşturma nedeniyle yüze yakın öğrenci okula alınmıyor. Fotoğrafları ve kimlikleri üniversite kapılarına verilen öğrenciler, yapılan kontrollerde çağdışı aramalara maruz kalıyorlar. Onurlarını rencide edici bir şekilde resmi ve sivil polisler tarafından aranan öğrenciler haklarında herhangi bir soruşturma yoksa girebiliyorlar. Soruşturmalara neden olarak görülen gitar çalmak, halay çekmek, işgal karşıtı eylemlere katılmak, bilimsel eğitim istemek, kitap okumak...

Soruşturmalar sessiz kalmayan öğrenciler yaptıkları eylemlerle soruşturmaların geri çekilmesini istediler.

5 Ocak'ta Öğrenci Kültür Merkezi önünde yaptıkları eylemde "Soruşturmalar Geri Çekilsin", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz" sloganlarını haykırdılar.

7 Ocak günü de, İstanbul'daki tüm üniversitelerden öğrenciler Beyazıt'ta bir eylem gerçekleştirdi. Soruşturma terörünün protesto edildiği eylemde rektör Alem-daroğlu istifaya çağıldı.

Kampüs içinde toplanan öğ-

renciler, "Soruşturmalar Hayır Arkadaşıma Dokunma Üniversite Öğrencileri" pankartıyla Beyazıt Meydanı'na kadar yürüdüler. "Soruşturmalar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "F Tipi Üniversite İstemiyoruz", "Soruşturmalar Geri Alınsın", "Hırsız Rektör İstifa" sloganlarıyla yürüyen öğrenciler, çeşitli okullardan gelenlerle burada buluştular.

Soruşturma gerekçelerini ifade eden dövizler taşıyan 300 öğrenci, soruşturmanın geri çekilmesi için topladıkları imzaları rektörlüğe götürürken, meydan-da "ideolojik halay" çektiler.

Eylemler ertesi gün de "Alter-natif Ders" eylemi ile sürdürüldü.

Yıldız'da Protesto

Yıldız Üniversitesi'nde de eylem vardı. 6 Ocak günü YTÜ Merkez Kampüs'te yapılan eylemde "YÖK'e İşgale Zamlara Hayır, Soruşturmalar Geri Çekilsin YTÜ Öğrencileri" pankartı taşıyan öğrenciler, 22 Kasım'da düzenlenen şenliğe katıldıkları gerekçesiyle okul yönetiminin haklarında açtığı soruşturmaları, çeşitli kentlerdeki soruşturmaları ve öğrenciler üzerindeki polis, ÖGB, idare baskılarını dile getiren bir basın açıklaması yaptılar.

YÖK'e ve anti-demokratik uygulamalarına karşı çıktıkları için, ABD'nin işgaline seyirci kalmadıkları, okullarda polis istemedikleri için baskılara maruz kaldıklarını söyleyen öğrenciler, yaptıklarının arkasında olduklarını ilan ettiler. Soruşturma nedeni olan konularla ilgili 2 bin öğrenci üzerinde yapılan anketin sonuçları da açıklandı. Öğrencilerin %93'ünün üniversitede YÖK'ü, işgali ve yemekhane, yurt ve kantin zamlarını protesto eden şenlik yapılmasını suç görmediğini, % 61'inin polisi üniversitede istemediğini belirttiler. Eylem "Soruşturmalar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarıyla sona erdi.

Uludağ Gençlik Derneği Kurucusuna Polis Tacizi

Uludağ Gençlik Derneği kurucu üyesi olan **Elif Aytunç**, ailesi ile birlikte kent merkezinde polisin sözlü tacizine maruz kaldığını açıkladı. Aynı sivil polis tarafından sürekli olarak takip edildiğini belirten Aytunç, 5 Ocak günü akşam saatlerinde yaşanan polisin ahlaksızlığını şöyle anlattı:

"İşyerinden çıkıyorduk, ellerinde biralarla yanımıza yaklaşan kişiler polis olduklarını söyleyip bana ve anneme; 'ana kız nereye hangi bekari sevindirmeye gidiyorsunuz? Dergi bürosuna gidiyorsun, kimleri tanıyorsun orada, kimlerle görüşüyorsun.' dediler."

Soruşturmalar Protesto

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi'nde öğrencilere yönelik soruşturmalar, Hatay Gençlik Derneği'nin kapatılması, MKÜ-ÖDER'li öğrenciler tarafından protesto edildi. Antakya Arkeoloji Müzesi önünde yapılan eylemde "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı.

Cihan Tarho Anmasında Faşizme Öfke

Malatya Gençlik Derneği'nin de yer aldığı gençlik örgütlenmeleri, faşistler tarafından "oruç tutmadığı" gerekçesiyle 7 Ocak 1998'de katledilen Ümit Cihan Tarho'yu andı. 5 Ocak günü düzenlenen anmada, faşizme karşı öfke "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarına dönüşürken, Tarho'nun bıçaklandığı yere karanfiller bırakıldı.

Gönüllü Eğitim Toplulukları Derslere Başladı

İstanbul'un bazı yoksul mahallelerindeki gençlere yönelik, ücretsiz üniversiteye hazırlık kursları verilmeye başlandı. Gençlik Dernekleri'nin "Üniversite Kapılarını Yoksul Halk Çocuklarına Açalım" sloganıyla başlattığı bu kampanya Bağcılar, Okmeydanı ve Gazi Mahalleleri'nde Gönüllü Eğitim Topluluğu'nun derslere başlamasıyla bu yıl da devam ediyor.

Eğitim sisteminin çarpıklığı sayesinde, bir gencimiz için "hayatının dönüm noktası" haline getirilen üniversite sınavları, aynı zamanda bir rant kapısı. Her yıl bir milyon genç üniversite sınavları için amansız bir yarışa giriyor. Büyük bir çoğunluk ise, bu sınavın sonucunda lise mezunu işsizler ordusuna dahil oluyor.

Dershaneler, gençlerimizin önüne tek alternatif olarak konulmuş durumda. Bunun bedeli ise, milyonlarca emekçi için karşılanamayacak düzeydedir. Eşitsiz koşullarda bir sınavın yarattığı adaletsiz elbette devletin umurunda değildir, o sınavların kendisini bile halktan para toplamanın aracı haline getirmektedir. Bastır parayı, satın al "geleceğini"! Kapitalizmin çarkı böyle dönüyor. Sattığı gelecek ise, gençliğe her türlü yozluğu dayatan geleceksizlikten başka bir şey değil.

Sorunun Asıl Kaynağı Kapitalizm

Gönüllü Eğitim Toplulukları, üniversiteli olabilmenin yolunun milyarlarca lira parayı dershanelere akıtmaktan geçtiği ülkemizde, soruna elbette köklü bir çözüm olamaz. Gençlik Dernekleri sorunun kaynağının, yoksul halk çocuklarına üniversite kapılarını kapatan, eğitimi paralı

hale getiren, eğitim sistemi ile üniversiteleri ticarethanelere dönüştüren kapitalist düzen olduğunu unutmadan sürdürüyorlar bu çalışmayı. Yoksul halk çocuklarının, ülkemizin bütün gençlerinin, yetenekleri, bilgileri ölçüsünde üniversitelerde hiçbir ücret ödmeden okuma hakkının, ancak halktan yana bir düzende mümkün olabileceğinin de bilincindedir.

Gönüllü Eğitim Toplulukları Anadolu'da

Ama tüm bunlara rağmen, Gönüllü Eğitim Toplulukları, devrimci gençliğin yoksul halk çocuklarının önüne çıkarılan bu engeli aşmada, onların yanında yer almasının bir örneği. Ve sadece İstanbul Gençlik Derneği'ne bağlı olarak İstanbul'un yoksul gecekondu mahallelerinde de sürdürülüyor. Aynı zamanda, Anadolu'daki gençlik derneklerinin birçoğu benzeri çalışmalarını bulundukları kentlerde sürdürüyor. Diyarbakır, Eskişehir, Ankara bunlardan bazıları.

Gençlik Dernekleri'nin, bu çalışmalarını sürdürürken karşılarına çıkan en önemli engel sanırız tahmin edilecektir. Anadolu'da polisten il valilerine kadar devletin engellemeleri.

Biz, Gençlik Dernekli Öğrenciler olarak liseli kardeşlerimizin karşı karşıya olduğu bu adaletsizliğe, eşitsizliğe karşı mücadele ederken, Gönüllü Eğitim Toplulukları ile de bugünden çözümler üretmek için çalışıyoruz. Çünkü bu ülkenin geleceği olan gençler bizleriz ve geleceğimize sahip çıkıyoruz.

Polis Denetiminde Faşist Saldırganlık

Isparta Gençlik Derneği'nin dernek merkezi önünde **'Soruşturma Terörüne Son'** talebiyle yaptığı imza kampanyası faşistlerin saldırısına uğradı. Faşistlerin imza standındaki öğrencileri taciz ettiği ana kadar, dernek karşısındaki bir işyerinde ulvi gözetleme işini yapan polisler, faşistlere yardımcı olmayı da ihmal etmediler. Siyasi Şubeye bağlı iki polis, faşistlerin tacizine maruz kalan dernek üyelerini gözaltına almakla tehdit edip, faşistlere karşı koymalarını engellerken, faşistler imza föylerini dağıtmakla meşguldü. Demokratik bir hakkın kullanılmasını eli kanlı faşistlerle birlikte engelleme girişimi bununla sınırlı kalmadı, kendisi yasadışılığın her türlüünü uygulayan polisler, bir yandan da çevredeki esnafa, "bunlar eşkiyalık yapıyor" diyerek provokasyon yaratmaya kalkıştılar.

Gençlik Derneği, yaptığı açıklamada faşist-polis işbirliğinin kendilerini yıldıramayacağını belirtirken, polisin daha sonra da esnafı dolaşarak kendilerine karşı kışkırtmaya çalıştığını dile getirdiler.

Gençliğe düşmanlıkta, örgütlenmesini ve demokratik mücadelesini engellemede hep yan yanadırlar. Gençlik, terörle sindirmeye çalışanlar karşısında bugüne kadar yılmadı, sinmedi. Anadolu gençliği de bu geleceği bulunduğu her yerde yaşatmaya devam edecektir.

Milis Davasında Savunma Halkların Direnişinin Parçasıyız

Devrimci Sol Halk Milisleri davası 31 Aralık'ta İstanbul 3 No'lu DGM'de yapıldı. Tutuklu "sanıklar", Sezgin Çelik ve Birol Abatay'ın ortak savunma yaptığı duruşma, karar için ertelenirken, devrimciler halkın adaletini savundular ve 2004'te halkların mücadelesinin geleceğini belirttiler. Dilekçelerine zulüm, sömürü ve yozlaşma düzeninde emeği ve onuruyla yaşayan, hayat kavgası veren halkın yeni yılını kutlayarak başlayan devrimciler, faşizmin mahkemelerinde yargılama geleneğini sürdürdüler.

Bu Dava, Halkın Kurtuluş Kavgasıdır

"Bu dava sizin 'gerekçeli karar'ınızla bitmez. Bu halkın kurtuluş kavgasıdır ve hayatın içinde devam ediyor, edecektir" sözleriyle savunmasını sürdüren devrimciler, yeni yılda her kesimin beklentilerini belirleyen iki ana etkeni şöyle dile getirdiler: "İlki, emperyalizm ve işbirlikçilerinin daha fazla sömürü ve kar için zulüm, işgal, katliam ve saldırı politikalarına 2004'te de devam edecekleri gerçeğidir. İkincisi ise emperyalizmin bu sömürü ve zulüm politikalarına karşı dünya halklarının geçip giden yıl ve yıllar içinde olduğu gibi 2004 yılında da direneceği gerçeğidir. Biz dünya halklarının zulme karşı direniş gerçeğinin bir parçasıyız. Ya siz?"

Devrimcinin Hayattan Beklediği

Yeni yıl vesilesiyle, devrimcilerin hayattan beklentilerinin, ölüm orucu şehidi Gülnihal Yılmaz'dan aktarıldığı savunmada, Gülnihal'in şu sözlerine yer verildi:

"Yaşamı sevmek ve sıkı sıkıya bağlı olmak hayattan beklediği çok şey olanlara has bir vasıftır. Devrimcinin hayattan bekledikleri kendisi ile sınırlı değildir. Geçmiş ve bugünü anlamının gücüyle geleceği şekillendirme isteği hayatımızın anlamını ifade eder. Biz hayattan halkımızın hak ettiği ne varsa söküp kopartmayı bekliyoruz. Yaşamımızı değerli anlamlı kılan, beklentilerimizin mücadelesini veriyor oluşumuzdur.

Yaşamı sevmek ve sıkı sıkıya bağlı olmak hayattan beklediği çok şey olanlara has bir vasıftır. Devrimcinin hayattan bekledikleri kendisi ile sınırlı değildir. Geçmiş ve bugünü anlamının gücüyle geleceği şekillendirme isteği hayatımızın anlamını ifade eder. Biz hayattan halkımızın hak ettiği ne varsa söküp kopartmayı bekliyoruz. Yaşamımızı değerli anlamlı kılan, beklentilerimizin mücadelesini veriyor oluşumuzdur.

ni veriyor oluşumuzdur. Hayatımızın anlamı ve yaşama sevgimiz mücadelemizin kendisine bağlı olduğu için yaşamlarımızı seve seve feda edebiliyoruz. Yaşama bağlılığımız ne kadar büyükse feda ruhumuz da o kadar büyük oluyor.(...) Aslolan halkın hayatıdır ve halkımızın hayatı bizim emeğimiz, kanımız, canımız ve savaşımızla hayat bulacak..."

Irak Halkının Direnişi Kazanacak

"2004'te de vatansever bilincimizle emperyalizme karşı **bağsuzluk** için, halk sevgimizle faşizme karşı **halkın iktidarı** için, bu sömürü, yoksulluk, sefalet ve yozlaşmaya karşı **sosyalizm** için savaşa çağız" sözlerine yer verilen milis savunmasında, Irak halkının direnişine de yer veriliyor ve Türkiye halkının, direnen Irak halkının yanında olduğu, iktidarın ve Genelkurmay'ın ise, işgalcilerin safında yer aldığı belirtiliyor.

"Biz yurtsever Irak halkının direnişini destekliyoruz ve kazanacağına inanıyoruz. Tarih göstermiştir ki hiçbir işgal nihai zafer kazanmaz." denilen savunmada, Filistin'den Afganistan'a, Küba'dan Kolombiya'ya ve Nepal'e kadar direnen halkların mutlaka kazanacakları sonsuz bir inançla dile getiriliyor.

Zulme Karşı Direnenler Tükenmez

Türkiye'deki kavganın da bu mücadelelerin parçası olduğu vurgulanırken, "2004'te de ileri adımlar atacağız. Saldırıları, katliamları, tutsaklıkları ve tecrit bizi durduramayacak. Çünkü bu yürüyüş onurun ve halkın umudunun yürüyüşüdür. Herkes bilsin ki durmadan, duraksamadan, yolundan sapmadan ve savrulmadan ilerleyecek. Zafere kadar..." sözleriyle zafere inançlarını belirten devrimciler, İstanbul'da yaşanan eylemleri örnek vererek, adaletin ancak devrimci eylemlerde görülebileceğini de dile getirdiler.

Tecrit politikasının ideolojik olarak amacına ulaşmadığı ve direniş karşısında yenildiği ifade edilirken, "hiç kimse halkın ve Parti-Cephe'lerin yarattığı bu direniş destanını unutturamaz. Zulme karşı direnenler tükenmez ama zulüm bir gün tükenir. Tecrit zulmünü de yok edeceğiz." sözleriyle kararlılık bir kez daha yinelendi.

Savunma şu sözlerle sona erdi:

"Dünyada ve ülkemizde halka zulmeden, sömüren, katleden, açlığa ve sefaletle mahkum eden emperyalizm ve işbirlikçilerinin karşısında dağlarda, sokaklarda, hapishanelerde, mahallelerde, okullarda ve her yerde biz çıkacağız. Sizin kara kaplı kitaplarınız var ama halkın da aydınlıktan güç alan bilinci vardır. Ve zulmün acısı asla unutulmaz. 2004'te de unutmayacak, unutturmayacağız..."

Türkiye, oligarşi içi çatışmaların yoğun olduğu, halkın örgütlenmesi ne ve dev-

rimcilerin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine karşı hep birlikte olsalar da, egemen sınıflar arasındaki it dalaşının hiç bitmediği bir ülkedir.

Kimi zaman bu çatışmalar ordu ile iktidar arasında cereyan eder, kimi zaman da tekелci burjuvazinin kendi içindeki tasfiyelerde hükümeti de içine katarak gelişir.

Bu çatışmalar çeşitli biçimlerde kamuoyunun gündemine gelir, çeşitli araçlarla yürütülen çatışmalarda yansır. Kaset savaşlarından bürokrat atamalarına, birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya sermekten “gizli kulak” skandallarına, arkası boş çıkan yolsuzluk operasyonlarından Kıbrıs tartışmalarına hep bu çatışmaların yansımalarıdır.

Bu çatışmalarda, oligarşi içi kesimlerin en temel araçlarının başında istihbarat örgütlenmeleri gelir. MİT’ten polise, Genelkurmay’dan jandarma istihbarata kadar, istihbarat örgütü enflasyonu olmasının nedeni de bu çatışmadır. Her kesim kendi istihbarat örgütünü yaratır ve bunlar aracılığıyla üstünlük elde etmeye çalışır. Bu çatışmada hiçbir kural, yasa yoktur. Her türlü kirli yol mübahtır. Örnekleri geçmişte bol miktarda yaşanmıştır.

AKP iktidarı da polis aracılığıyla, kendi MİT’ini kurmak için genelge yayınladı.

Tayyip’in MİT’i Ne İş Yapacak?

Bizzat Başbakanlık’a bağlı olacak istihbarat örgütünün kuruluşuna ilişkin genelge Tayyip Erdoğan’ın imzasını taşıyor. Bu genelgeyle şu ana kadar sadece MİT’e tanınan bazı yetkiler Emniyet Genel Müdürlüğü’ne veriliyor.

Sadece istihbarat ve güvenlikle ilgili birimlere dağıtılan genelge ile Emniyet Genel Müdürlüğü’ne tanık koruma, örgütlere ajan yerleştirme, bunlara yeni kimlik ya da pasaport verme, ajanların ailelerine para verme ve koruma, takip, izleme, paravan şirket kurma gibi konularda önemli yeni yetkiler veriliyor. Sıradan ticari işletme gibi görünecek olan bu şirketlerin kuruluş ve işletme giderleri de yine Başbakanlık’tan karşılanacak.

Tüm bu görevleri yerine getirmesi için, özel bir birim oluşturuluyor. Birimin bütçesi ise Baş-

AKP (Polis Aracılığıyla) Kendi MİT’ini Kuruyor

bakanlık tarafından karşılanıyor. (Şükrü Küçükşahin, 5 Ocak Hürriyet) Özellikle

paravan şirket kurma, kurdurma yetkisi bugüne kadar sadece MİT’e aitti.

Kuruluş gerekçesinin “teröre karşı mücadele” olduğunu sanırsız söylemeye gerek yok. Demek bu kadar istihbarat örgütü yetmemiş!

Mutlaka bu işle de ilgelenecek, sayısız komplo, provokasyon, kaçırma, infaza imza atacak ya da zemin hazırlayacaklardır. Ancak, ölümü göze almış insan iradesi karşısında, oligarşinin bütün istihbarat örgütlerinin içine düştüğü çaresizliğe düşmekten kurtulmaları da mümkün değildir. Ajanlaştırmalar, takipler, paravan şirketli istihbarat ağları yeni değildir. Ama oligarşinin korkusunu dindirememiştir tüm bunlar. Ne sonuç aldıklarını görmek içinse uzak-yakın tarihe dönüp bakmak yeterlidir. Halk düşmanlarının adaletten kaçabildiği nerede görülmüş?!

Tayyip’in büyük korkusunun ise altını özellikle çizmeliyiz. Tam bir koruma ordusu ile dolaşan Tayyip halka karşı işlediği suçlara yenilerini ekledikçe, korkusu daha da büyüyor.

Ama, tüm bunların da ötesinde, Tayyip’in MİT’inin, yazımızın girişinde dile getirdiğimiz çatışmada daha etkin olarak kullanılacağı da kesindir. Bu birimde görevlendirilecek polislerin gerici-faşist kadrolaşma çerçevesinde sırtlarına resmi elbiseler giydirilen katiller olacağından da kimsenin kuşkusu olmasın.

Yani esas ihtiyacın, İstanbul’da Tayyip’in tarikat kardeşlerinin eylemlerinin ardından ortaya çıktığını düşünmek, Türkiye gerçeğini bilmek demektir. O günlerde yapılan “istihbarat eksikliği” tartışmaları da, oligarşi içi çatışmanın bir yansıması olarak gündeme gelmişti. Yeni Şafak gibi AKP sözcüsü gazetelerin MİT’i manşetlerine taşıması, MİT müsteşarını değiştirip yerine AKP kafasında birini atamanın zeminini hazırlamak için yaptığı yayınları “habercilik” olarak görmek sadece saflara özgüdür.

Kaldı ki, İstanbul’daki eylemleri yapanları Tayyip’in İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu, Çeçenistan’a davullu zurnalı gönderenler çok iyi tanır. Özel bir istihbarata da ihtiyaçları yoktur.

Ama asıl sorunları devrimciler olduğu için, yasal demokratik kitle örgütlerini nasıl sindiririz, hak ve özgürlükler mücadelesini nasıl sürdürürüz, bunun için istihbaratlarını seferber ediyorlar.

Aksu Doğru Söylüyor!

Halka Karşı Psikolojik Savaş Avrupa Birliği'ne Uygun

İstanbul Milletvekili Emin Şirin'in 81 ilde, halka karşı psikolojik savaşı yürütecek merkezler olarak tasarlanan "Toplumla İlişkiler Büroları"nın (TİB), AB uyum yasalarına uygun olup olmadığına ilişkin soru önermesine Aksu "uygundur" cevabı verdi. *Milli siyasetin* (bunun ne demek olduğunu, kan deryasına döndürülmüş Türkiye tarihi çok iyi anlatır!) *psikolojik hareketla desteklenmesi amacıyla her ilde kurulan Toplumla İlişkiler Büroları'nın da AB felsefesine aykırı düşmeyeceğini* açıklayan Aksu, doğru söylüyor. (Radikal, 5 Ocak)

MGK Genel Sekreterliği'nin "gizli" yönetmeliğinin, AB'cilerin sözcülüğünü yapan Radikal gazetesi tarafından gündeme getirildiği günlerde, Radikal'in bu yayını AB'cilik çerçevesinde yaptığını, AB'nin halka karşı savaşa itirazı olmadığını

nı, vitrin değişikliği istediğini, göstermelik düzenlemelerden yana olduğunu dile getirmiştik.

Aksu'nun ifade ettiği de bu gerçektir. Aksu, bizim dile getirdiklerimizi teyid ediyor. AB'nin, psikolojik savaş genelgesi ile ilgili düşüncelerini bilerek konuşuyor Aksu. Vitrin MGK yasasındaki değişikliklerle düzenlenmiştir. AB'ciler "devrim" diye alkışlamışlardır bu oyunu. Sonraki günlerde ortaya çıkan, psikolojik savaşın daha yaygın olarak uygulanacağına ilişkin genelgeyi de, suskunluk içinde geçirmişlerdir.

F tiplerinden, halka karşı psikolojik savaşa kadar, halkın mücadelesine düşman ne kadar uygulama varsa, mutlaka Avrupa Birliği'nden onay alınmıştır. Devrimci mücadeleyi tasfiyeye yönelik hangi yasa çıkarılmışsa, hangi katliam, infaz gerçekleştirilmişse, AB mutlaka desteğini eksik etmemiştir. Sol adına AB'den demokratikleşme bekleyenlerin anlamak istemediği işte bu gerçeklerdir. AB'nin onayladıklarının sadece devrimcilerin tasfiyesi olduğunu düşünerek de yanılgı içindedirler. Kapitalist sömürü düzenine muhalif herkesin tasfiyesi hedeftir. Sorun, sıralama ve zamanlama sorunudur.

Sayı 93

18

11 Ocak
2004

Polis Halkın Geleneklerine Düşmandır

Feda Savaşçısı Şengül Akkurt'a "Allah'tan rahmet" dileyen TV'ye 30 gün kapatma cezası!

Ankara'da feda eylemi hazırlığındayken şehit düşen Şengül Akkurt'un cenazesinin toprağa verilmek üzere Malatya'ya götürüldüğü haberini veren yerel Malatya Güneş TV'ye RTÜK'ten 30 gün kapatma cezası verildi. Kapatma gerekçesi, Güneş TV'nin haberinde, "**Şengül Akkurt'a Allah'tan rahmet, yakınlarına ise başsağlığı diliyoruz**" ifadelerine yer verilmiş olması nedeniyle "devletin ülkesi ve milleti ile bölünmez bütünlüğüne aykırı yayın yapılması..."

Bu sözde ne gariplik var demeyin! Türkiye halkı yüzyıllardır bu deymi kullanır diye düşünmeyin. Bu devlet nasıl bir devlet ki, başsağlığı ile yıkılıyor, bölünüyor diye hayret etmeyin.

Çünkü karşımızda, halkın geleneklerine, değerlerine düşmanlığını, devrimcilerin ölülerinden bile korkusunu, mezartaşlarına ve cenazelerimize saldırarak gösteren, infaz ettiği devrimcilerin cansız bedenlerine yüzlerce kurşun yağdıran bir polis var.

RTÜK de bu kararı Malatya polisinin başvurusu ile veriyor. Üstelik kendi "uzmanları"nın "terörün teşvik edilmediğini" belirtmesine rağmen! Polisin yönettiği, polis kafasının hakim olduğu yerde ne demokratik bir hakka izin verilir, ne de halkın değerlerine, geleneklerine, inançlarına saygı duyulur.

Bu arada "basın özgürlüğü" diyenler neden suskun? Onlar da mı RTÜK gibi düşünüyor yoksa?

"Halkçılık" Şovuyla Memura Tehdit

Tayyip "halkçılık" şovu yapacak ya; ziyaret ettiği bir hastanede konuşuyor; "Herhangi bir doktor benim hastamı rehin alırsa, kendine yer beğensin..."

Her şeyden önce sen başbakan-sın, hukuksuzluk varsa, mekanizmalarını çalıştırırsın. Ama yok, o tehdit ediyor. Tehdit yönetme tarzının yansıması. Yoksa hastanede rehin kalma olaylarının şu bu doktordan kaynaklı olmadığını çok iyi bilir. Böylece bir taşla iki kuş vuruyor. Bir yanda, kendi sağlık politikasının, sağlık sisteminin suçunu doktorlara yüklüyor. Sorunun kaynağını bilmeyen, her gün doktorla yüzyüze gelerek sorunların onlardan kaynaklandığı gibi bir yanılgıyla hareket eden kesimleri aldatıyor, hedef gösteriyor.

Öte yandan tehdit sadece bu konuyla sınırlı değildir. En genel olarak sağlıkçılara, "**istediklerimizi yapmayana bir gerekçe bulur sürgün ederiz**" diyor. Aldatıyor, yalan söylüyor, hedef saptırıyor, tehdit ediyor; her yol mübah!

Haziran 2004 - İstanbul NATO Zirvesi HALKLARIN KATİLLERİ ÜLKEMİZE GELİYOR

Türkiye Devrimci Hareketi Anti-Nato, Anti-emperyalist Mirasına Sahip Çıkacaktır

Haziran ayında, içlerinde Amerikan Başkanı George W. Bush'un da bulunduğu emperyalist liderler, ülkemizde yapılacak olan NATO zirvesine katılacaklar. Şu kesin ki, oligarşi için "ev sahipliği" bir onur. Halkımız içinse büyük bir utanç ve dünya halklarına düşmanlığın bir göstergesi.

NATO, emperyalizme karşı direnen, bağımsızlık için, ekmek için, adalet için savaşan bütün dünya halklarının düşmanı, emperyalistlerin saldırganlık örgütüdür. NATO'nun tarihi, bu düşmanlığın belgeleri ile doludur. NATO'nun suçları sadece üyesi olmayan ülkelere yönelik saldırıları ve tehditleri ile sınırlı değildir. Üye ülkelerde kontrgerilla örgütlenmeleri yaratarak, ilerici, devrimci, komünistlere karşı katliamları, provokasyonları organize ederek halkların kanını dökmüştür.

Oligarşinin NATO İle İlişkisi Utanç Tarihidir AKP, Utancın Mirasının Sahibidir

1990'lara kadar, sosyalist bloğa karşı savaşın odağındaydı NATO. Türkiye ise ön cephe ülkesi. Halklar için eşitlik, adalet, insanca yaşamı ifade eden sosyalizmin yayılmasını emperyalist çıkarları için engelleme savaşları verildi dünyanın dört bir yanında. Şimdi aynı savaş "teröre karşı mücadele" yalanı ile sürdürülüyor. "Terör" dediklerinin, halk-

ların kurtuluş, bağımsızlık, adalet savaşından başka bir şey olmadığı bugün çok net ve tartışmasız hale gelmiştir. İstanbul'da yapılacak toplantıda da, işte bu savaşın stratejileri tartışılacak. Direnen halkların nasıl dize getirileceği, Amerikan imparatorluğunun ve Avrupa emperyalistlerinin önünün nasıl temizleneceği ele alınacak.

Hiçbir mazlum halk, böyle bir görevden onur duymaz, emperyalist tekellerin çıkarları için halklara karşı savaşmaz. Sadece işbirlikçiler bu onursuzluk batağının içindedirler. Oligarşinin NATO'ya girişi bile büyük bir onursuzlukla, kendi evlatlarının kanıyla olmuştur.

Oligarşi, Menderes iktidarı döneminde, Şubat 1952'de kabul edildi NATO'ya. Karşılığı, Türkiye'nin Kore Savaşı'nda binlerce evladını kurban vermesiydi. Evlatlarımızın kanıyla girildi NATO'ya, halkların kanı dökülerek sürdürüldü üyelik. 50 yıllık NATO üyeliği, aynı zamanda ülkemizin emperyalizme bağımlılık sürecinin daha da derinleştiği, siyasetten ekonomiye kadar emperyalizmin emirlerinin yerine getirildiği bir süreçtir.

Oligarşinin ordusu, emperyalistlerin çıkarı için NATO'nun ucuz askeri olarak hizmet etmiş, kendi halkına karşı örgütlendirilmiştir.

Ekonomik alanda IMF halkımız için ne ise, NATO da askeri anlamda odur. Türkiye Cumhuriyeti'nin ordusu, generalleri NATO'ya hizmette hiçbir dönem kusur etmediler. Ülkemizin dört bir yanı NATO üsleri ile dolduruldu.

AKP işte bu mirası sürdürmektedir.

Türkiye Devrimci Hareketi, NATO'ya Karşı Mücadelenin Onurlu Mirasının Sahibidir

Bizim mirasımız ise çok daha farklıdır bu tarihte. Bu alçaklık tarihinin içinde, bir de Türkiye devrimci hareketinin NATO'ya ve en genelde emperyalizme karşı mücadele tarihi vardır ki, Türkiye halkının gurur duyduğu, bugün de

onurla, göğsünü kabartarak sahip çıktığı bu mirastır.

Türkiye devrimci hareketinin "NATO'ya Hayır" şiarıyla gösterileri, eylemleri 1968'lerden başlar. Mahirler'in Ünye'deki NATO üssüne baskınları ile devam eder. 1980 öncesi; İYÖKD'nin NATO'nun kuruluş yıldönümünde nisan 1974'te yürüttüğü "Anti-emperyalist Kampanya"dan 1977 Eylül'ünde NATO'nun ülkemizde gerçekleştirdiği tatbikatları ve Boğaz'da demirleyen ABD savaş gemilerini protesto kampanyasına, denize dökülen yankilere, İTÜ Maçka işgallerine,

12 Eylül 1980'den birkaç gün önce Trakya'da başlayan NATO manevralarına (Anvil Expres '80 tatbikatına) karşı Devrimci Sol'un kampanyalarına kadar uzanır bu miras. 1991'deki Körfez Savaşı döneminde, silahlı silahsız eylemlerle, cezalandırılan NATO kuryeleri ile devrimci hareket NATO'ya ve emperyalizme karşı mücadelesinin bayrağını hep yükseltilere kaldırmıştır.

Bu mirasa sahip çıkılacaktır. Haziran 2004, Türkiye devrimci hareketinin tarihine, "NATO zirvesinin emperyalistlere dar edildiği günler" olarak geçecektir. Emperyalist efendilerin, ülkemize ellerini kollarını sallayarak gele-meyeceklerine, halklara karşı saldırganlık planlarını rahatça yapamayacaklarına bir kez daha tanık olunacaktır. Bu ülkenin vatansever devrimcileri olarak, "NATO'ya Hayır... Bütün NATO Üsleri Kapatılsın" sloganlarımız o günlerde çok daha gür çıkacaktır. Bütün anti-Nato ve anti-emperyalist güçlerin yapması gereken de bu olmalıdır.

Halklara Düşmanlık Yeniden Tescillendi

**-Topraklarımıza yeni bir NATO merkezi kuruluyor-
-Türkiye işte bu nedenle hedef seçiliyor-**

NATO'nun halklara karşı savaşının adı olan, "**teröre karşı savaş**" kapsamında, planlama da etkin rol alacağı belirtilen **Mükemmeliyet Merkez**'leri kurulması kararlaştırıldı. Yeni saldırı konseptine göre kurulacak bu üslerden biri Amerika'da diğeri de Türkiye'de olacak. Üssün Türkiye'de kurulması için **Dışişleri Bakanlığı ve Genelkurmay** yoğun temaslar gerçekleştirdi.

Emperyalistler, İstanbul'daki bombalama eylemlerinin ardından, "Türkiye'nin ön cephe" olduğunu daha açık olarak dile getirmişlerdi. Şimdi bu tespiti uygun olarak, merkez Türkiye'de kuruluyor. Onyıllarca "**komünizme karşı savaşta ön cephe**" olmakla övünen oligarşi, bundan sonra da halklara karşı savaşın ön cephesi olmakla övünebilir.

Amerikancı cephenin sözcüsü Hürriyet'in "önemli gelişme" diye sevindiği, merkezin Türkiye'de kurulması, sadece oligarşinin kendini emperyalizme yeniden ispatlaması anlamına gelmiyor. Aynı zamanda, işbirlikçilikte de ileri bir adımı niteliyor. Üssün politika üretimi amaçlı kuruluşu, Türkiye'nin bu politikaların üretiminde söz sahibi olacağı anlamına gelmez. Tersine, oligarşinin NATO içindeki işlevi ucuz askerliktir. Bir türlü pazarlayamadığı "terörizm tecrübesi" de bu kapsamdadır.

Halklara karşı savaşta emperyalistler için üs olma onursuzluğuna yeni bir halka ekleni-

yor böylece. Tüm dünyayı imparatorluğu haline getirmek isteyen emperyalizmin gönüllü piyonu olmak için çırpınan iktidar ve ordu, halkımıza da onlar adına zulmediyor.

Doldurun; ülkenin her köşesini emperyalist üslerle, kurumlarla doldurun! Sonra "milliyetçiyiz", "Kıbrıs davamız" diye ortalarda dolaşın. Biri sözde "ulusalcıların lideri", öteki "AB'cilerin umudu", ama işbirlikçilikte birbirlerinden hiçbir farkı olmadığı bu örnekle de görü-

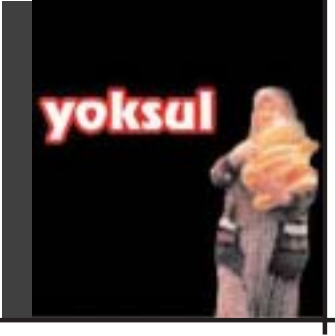
lüyor.

Halklara düşmanlığın boyutuna bakın; AKP ve Genelkurmay bir araya gelmiş; Ortadoğu'da, Asya'da direnen halklara karşı saldırganlığın karargahı olmak için çırpınıyor. Bush'un "**Türkiye terörizmle mücadelede ön cephe**" tarifinin gereği yapıyor.

En büyük terör üssünü topraklarımıza kurun diye çırpınanlar, terör demagojileriyle, yarı İstanbul'daki eylem benzeri yaşanacaklardaki sorumluluğunun üzerini örtemezler. Türkiye'nin neden hedef seçildiğini de öyle uzun uzadıya araştırmaya hiç gerek yoktur; işte bu işbirlikçilik ruhu öldürüyor halkımızı. Suçlu, işte bu emperyalist üsleri topraklarımızda inşa eden, emperyalizme işbirliğini her alanda geliştirenlerdir.

Tüm işbirlikçilik karararı gibi, bu da halka rağmen alınan bir karardır. Halkımız **emperyalizmin halklara karşı savaşının üssü olmaya hayır** diyor. AKP ve Genelkurmay, halka karşı suç işlemeye devam ediyorlar.

"İmaj Bozan" Yoksullar

Tüm dünyada burjuvalar ve onların çıkarlarını koruyan iktidarlar, önce halkları sefaletle mahkum eder, sonra görüntüyü bozuyorlar diyerek gettolara hapsedmeye, gözlerden uzak tutmaya çalışırlar. Bu, Ortaçağ'da çok daha vahşi bir şekilde yapılıyor, yoksullardan duydukları tiksintiyi daha acımasız olarak gösteriyorlardı. "Medenileşen" ama özü değişmeyen burjuva sınıfı, Brezilya ve Türkiye gibi bilinen örnekleriyle bu zihniyeti alenileştirirken, dünyanın dört bir yanında benzeri uygulamalar çeşitli biçimlerde yaşama geçiriliyor. Ve, kimileri sınıflar gerçeğini unutturmaya çalışsa da, burjuvazi ısrarla hatırlatmaya, yoksulların sinek kadar değeri olmadığını göstermeye devam ediyor.

AKP'nin Yoksullara Düşmanlığı: "Görüntüyü Bozuyor" Gerekçesiyle Gecekondu Yıkım Yasası

AKP iktidarı, Ankara'da "Protokol Yolu" olarak bilinen havaalanı yolu üzerindeki gecekondu istilak edip yıkmak için kanun tasarısı hazırladı. Tasarıya göre, önce gecekondu halkının rızası aranacakmış. Peki olmazsa, halk buna razı olmazsa ne olacak? Bu da belirtiliyor tasarıda. Rızaya bakılmadan yıkılacak. "Rıza"nın da bir formaliteden ibaret olduğu böylece anlaşılıyor. Yıkma gerekçesi ise, AKP iktidarının yoksul halka bakışının, "sonradan görme evladın yoksul ailesinden utanması" misali, bu ülkenin halkının yoksulluğundan duyduğu utancı ve tiksintiyi göstermesinin bir örneği.

"Protokol Yolu" dedikleri, Türkiye'ye gelen yabancıların geçtiği yoldaki gecekondu Türkiye'nin imajını bozuyormuş, bunların yerine parklar, siteler yapılıncaya bu imaj düzelecekmış...

Herşey Türkiye'nin imajı için.

Zulüm, "Türkiye'nin imajı" adına sansürlenir, üzeri örtülür onyıllardır. Hapishanelerinden düzineler halinde tabutlar çıkarken, nasıl demokratikleşildiği anlatılır. Onmilyonların açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşadığının resmi rakamlarla sabit olduğu bir ülkede, "imaj" da ancak "protokol yolunda" düzelebilir. Peki gerçek? O değişir mi? Onmilyonlarca yoksulu ne yapacaksınız? Ona cevap yok elbette. Onlar yaşamayıp sürünse de olur.

Brezilya'daki "Duvar" ve AKP

Brezilya, halkın gecekondu bile denemeye-

"Türkiye'nin imajı" diyerek zulmü sansürleyen AKP, aynı gerekçeyle gecekondu yıkmaya hazırlanıyor

cek baraka evlerde yaşamaya mahkum edildiği, öte yandan azınlık bir zengin sınıfın şatafatlı bir yaşam sürdüğü, çelişkilerin yaşamın her alanına en keskin biçimde yansıdığı bir ülkedir.

Bir dönem çok daha yaygın olan, şu günlerde ise, yerlerini "yerli" olanlara bırakan "Pembe Dizi"lerdeki yaşam, işte bu azınlık sınıfın yaşamıdır. Ve halkımıza bu yaşamlar gösterilerek yıllarca uyutulmuştur. Şimdi de, ülkemizdeki çelişkiler keskinleştikçe, "yerli pembe dizi"ler çoğaldı. Hiçbirinde yoksulların yaşamına dair en küçük bir unsurun bulunmaması boşuna değildir. Her iki ülkede de verilmek istenen mesaj, "böyle bir halk yaşamıyor, yoksulluk diye bir sorun yok" şeklindedir.

Yoksulluk ve sefalet gerçeği önce beyinlerde gizlenmek istenir. Ama bazen, fiili olarak gizleme, resmen üzerine bir şal örtme, gözlerden uzaklara hapsedmeyi de düşünür burjuvalar.

Barakaevler, Brezilya halkının ezici çoğunluğunun durumunu yansıtan gerçek yüzüdür. İşte bu yüzü gizlemek için, geçtiğimiz aylar içinde, Brezilya hükümeti, başkentin otoyollarının kenarında bulunan ve ülkeye gelen yabancıların havaalanı yolunda gözüne çarpan bu görüntüleri "çözüm" bulmuştu! Otoyolun kenarı, parklı, bahçeli manzara resmi olan dev bir duvarla kapatılarak, gecekonduların bu duvarın arkasına gizlenmesi sağlandı. Görüntü kurtarılmıştı. Bu uygulama, o gün için, yoksulluk nedeniyle sokağa düşürdüğü çocukları, kurduğu ölüm mangaları ile öldürerek kenti temizleme tarihi çok iyi bilinen Brezilya burjuvazisine özgü diye düşünülmüştü belki de. Ama öyle olmadığı, Türkiye'de, AKP iktidarının meclise getirmek için hazırladığı yasa tasarısı ile ortaya çıktı.

Konut Sorununa Çözemeyen Düzen, Gecekondu Yoksullarını Soyuyor

AKP'nin yasa tasarısına yansıyan bir politikanın, halka ve halkın sorunlarına bakışın, ko-

nut sorununu çözmesi mümkün değildir. Ülke-mizde konut sorununun çözümü halkın iktidarı sorunudur. Ancak, halkın iktidarı gecekondular sorununu çözerek, halkı sağlıklı konutlarda yaşatabilir. Halkın iktidarının anayasa taslağı olarak hazırlanan, "Halk Anayasası Taslağı"nda konut sorununa bakış açısı şöyle ifade edilir:

*"d-) Tüm halkın sağlıklı konut sahibi olma hakkı vardır. Devlet bu hakkı karşılamak için tüm gücünü seferber eder. Gecekondular bölgele-
rindeki evlerin sağlıklı ve güvenli hale getirilme-
si; gecekondular semtlerinin yol, su, elektrik, sağ-
lık kurumu gibi alt yapı eksikliklerinin tamamlan-
ması; İslah edilemez durumdaki gecekondular yer-
lerine toplu konutlar inşa edilmesi halk ikti-
darının öncelikleri arasındadır. e-) Yerine yenisi
yapılmadıkça halkın oturduğu hiçbir ev yıkıla-
maz."*

Bu düzende hiçbir iktidar bu bakışa sahip olamaz. Halkın çıkarları üzerine kurulu olmayan hiçbir düzende, hiçbir iktidar halkın konut sorununu çözemez. AKP iktidarının yaklaşımı da aldatma, hile, şov üzerine şekillenmiştir. Gerçek bakış açısı ise, yukarıda anlattığımız örnekteki gibidir. Ama bu örnek tekil değildir.

Örneğin, AKP iktidarı, tüm yoksulluk şovları arasında, sadece soymayı düşünen bir iktidardır. Bir süredir, **"hazine ve vakıf arazisi"** üzerindeki gecekondulardan kira alma uygulaması gündemde. Bu durumdaki bir çok gecekondular bölgesinde halka, yıllık olarak milyarlarla ifade edilen faturalar geliyor. **"Ya ödeyeceksiniz, ya da evi yıkarız"** deniliyor yoksullara. Yıkamıyoruz, bari **soyalım** mantığına dayanan bu uygulama, aynı zamanda gecekondular yıkımlarının da bir gerekçesi olarak kullanılmak isteniyor.

Peki kimin konutundan, kimin adına kira alınmak isteniyor? Milyonlarca insan dışından tırnağından artırarak gecekondular yapmış, konut sorununu çözmeyen düzene rağmen, kendi sorununu bir şekilde çözmeye kalkışmıştır. Peki bu halk o araziler üzerine gecekondular yapmayacak da, nasıl yaşayacak? Düzenin klasik demagojisidir; köyden kente göç bu kadar yoğun olmasa, sorun bu kadar büyük olmazmış.

Objektif olarak böyledir. Ancak unutturulmak istenen bir başka nokta, tarımın bizzat iktidarlar tarafından IMF politikaları ile tekellerin çıkarlarına göre yok edilmesinde alınan mesafe ve bunun işsiz, topraksız, aç bıraktığı milyonlarca insanın durumudur. Sen hem köylüyü üretmez hale getir, hem de neden kente geliyorsun diye cezalandırmaya kalkış. Elbette yoksullar yaşayabilecekleri gecekondular yapmaya devam edecekler.

Burjuva hukuku karar verdi: Yoksulun üzüntüsü de ucuz

Radikal Gazetesi yazarı, Adnan Keskin'in, 3 Ocak tarihli köşesinde aktardığı bir örnek, hukukun sınıfsal niteliğini, yoksulları aşağılayan bir tarzda yeniden gözler önüne serdi.

"Haksız yere bir ay hapis yatan Cemalettin Tatlıbal'a 50 milyon tazminat ödenmesi kararı çıktı." Tazminatın bu kadar düşük tutulmasının gerekçesi ise, Türkiye Cumhuriyeti'nin mahkemesi tarafından şöyle açıklandı: "Davacının ekonomik ve sosyal durumu araştırılmıştır. Davacının tutuklu kaldığı süre, bu tutukluluktan duyduğu üzüntü, araştırılan ekonomik ve sosyal durumu nazara alınarak bu üzüntünün karşılanması için davanın kısmen kabulüyle kendisine 50 milyon TL. manevi tazminat takdirine, fazla talebin reddine karar verilmek sonuç ve vicdani kaanataine varılmıştır."

Yoksulsan, üzüntün de ucuz!

Cemalettin Tatlıbal, Ankara'nın en yoksul semtlerinden olan Çiğirbağları'nda oturuyor. Haksız yere hapis yatsa da, çok da önemi yoktur bunun.

Burjuva hukukunun yoksullara bakışının bir özetidir bu karar. Katliam davalarından, infaz davalarına kadar her davada, hukuk sınıfsal niteliğine uygun olarak oligarşinin çıkarlarına göre karar verir. Türkiye Cumhuriyeti'nin hukuki mekanizması, oligarşinin çıkarlarını korumakla yükümlüdür.

Ayazma Halkı Karanlığa Mahkum

İstanbul İkitelli'nin yoksul gecekondularından Ayazma'da yaşayan halkın, elektrik kesintilerini protestoları sürüyor. Elektriklerinin 1.5 aydır kesik olduğunu belirten Ayazma halkı, 4 Ocak günü, ellerinde gaz lambaları ve mumlarla TEM Otoyolu'nu Ayazma girişinde trafiğe kapatarak, protesto gösterisi yaptı.

"Karanlıkta yaşamak istemiyoruz", "Ayazma halkı direnecek" yazılı dövizlerin taşındığı ve 100 kişinin katıldığı eylemde yapılan açıklamada, "Okul, sağlık ocağı, ulaşım gibi temel gereksinimlerden mahrum durumdayız. Şimdi bunlara bir de elektrik kesintisi eklendi. 1.5 aydır Ayazma halkı karanlıkta yaşıyor. Yaptığımız tüm başvurular, girişimler karşılıksız bırakılıyor. Dün evimizi yıkarak bizi buradan sürmek istiyorlardı. Şimdi de mahallemize bize mülteci muamelesi yapıyorlar. Artık boğazımıza kadar geldi. Tüm bu sefalet ve zulme karşı sessizce beklemeyeceğiz. Bardak doldu taşıyor, biz çocuklarımıza insani ve onurlu yaşam istiyoruz." denildi.

Din Tüccarı Hırsızlar!

Tayyip Erdoğan'ın üçüncü şirketini kurmasına ilişkin suskunluğu sürüyor. Burjuva medya lâl olmuş, yazmıyor, görmüyor, göstermiyor, eleştirmiyor. Çünkü AKP iktidarından çıkarları var. Tayyip'in başbakanken şirket kurmasındaki pervasızlığının bir nedeni de, medyanın kendisine muhtaç olmasından, yağcılığından emin olmasından. Çocuklarının Amerika'da okul masraflarının Ramsey'in patronu tarafından karşılanması da aynı uşak ruhlu medyanın suskunluğu ile gündem dışına düşürülmeye devam ediliyor.

Tayyip Erdoğan tüm bunların ne anlama geldiğini çok iyi bilir. İktidar nimetlerini, hortumların ucunu kendi kasasına çevirdiğinin örnekleri olduğunun farkındadır. Ama bu da AKP'nin birçok alandaki siyaset tarzıdır. Nedir bu tarz; pervasızca yap, ısrar et, kanıksat!

"Domuz" AKP'li Olunca "Devletin Malı Deniz" Mi?

AKP'nin, iktidarının ilk günlerinde Tayyip'in dilinden "devletin malı deniz yemeyen domuz dönemi bitti" sözü hiç düşmüyordu. Hortumları kesiyor, "damarına giriyor-çıkıyor" idi. Dokunulmaz hırsızlar bakan, başbakan, milletvekili olarak yönetmeye devam ediyor. Üstelik iktidar nimetleri AKP saflarına büyük bir hızla akıyor. Halkın açlığı, yoksulluğu sadece birer şov malzemesinden başka bir şey değil Tayyip için.

Biz açız Tayyip, biz yoksuluz, asgari ücrete mahkum 15 milyonumuz; on milyondan fazlamız resmi olarak AÇ! Sen nereden buldun da üçüncü şirketi kurdun, açıkla...

Açıklayamaz. Açıklamıyor.

Emekliye sadaka veriyor, "alın bunu, bana oy verin" diye seçim yatırımı yapıyor. Asgari ücretliye günlerce "insani ücret verilmesi" propagandası yapıyor, sonra kendi verdiği rakamın çok altındaki sefalet ücretini bile "büyük artış" diye yutturmaya çalışıyor.

Demek, "devletin malı deniz yemeyen domuz dönemi bitti" öyle mi; domuzlar AKP'li ve onun çanak yalayıcıları ise, sorun yok.

Kombassan 100 Bin İnsanımızın Dini Duygularını Ranta Çevirip Soydu

Hakkında, Konya, Ankara ve İstanbul mahkemelerinde açılmış yüzlerce alacak davası bulunan Kombassan, islami sermayenin en irile-

rinden biriydi. Kriz içinde olsa da, "kar ortaklığı" diyerek, halkın dini duygularını ranta çevirip topladığı paraları iç etse de, hala da

en irilerindendir.

Din tüccarları halkın inançlarını nasıl kullanıyor, nasıl soyuyorlar, Kombassan çok iyi bir örnektir. Sadece Almanya'daki halkımızdan **2 milyon Euro** topladığı belirtilen Kombassan, 100 bine yakın hissedarına yazdığı mektupta da hala dini duyguları sömürmeye devam ediyor.

Tayyip'in dilinden düşürmediği, "**sevgiyle... muhabbetle...**" kavramları, aldatmak için sihirli birer sözcük. Tayyip, "**Allah'ı sevmek AKP'yi ve Tayyip'i sevmektir**" mesajı verirken, Kombassan da, aynı mesajı kendi kapitalist çıkarları için veriyor.

7 Ocak tarihli Hürriyet'te, Kombassan'ın his-

Kameralara "Halkçılık" Şovu, Ramsey'in Konağında Yılbaşı

Tayyip yılbaşında da "halkçılık" şovunu sürdürdü. Safranbolu'da gecenin yarısında, yetiştirme yurdu ve huzurevini kalabalık bir medya eşliğinde ziyaret etti. Vakit geç olduğu için yaşlılar ve çocuklar yılbaşını kutlamış çoktan uyumuştur bile. Ama padişah hazretleri halkçılık şovu yapacağı için uyandırıldılar. Flaşlar patladı. "Müslüman" başbakan yılbaşını halkın içinde geçiriyordu. Ama bu sırada bir gazeteci bu uyandırma meselesini sorunca senaryo bozuldu. Verdi ağzının payını Tayyip; "iyi niyetli değilsin, edepsizlik yapıyorsun..." Gazeteci "iyi niyetli olduğunu" anlatmaya çalışınca bu kez, Bush'un karşısında yalakalık yapan başbakan gazetecinin üzerine yürüdü: "Sus, konuşma, edepsiz!" Bu sırada koruma ordusu da harekete geçmiş, gazeteciye derdest edip çoktan gözaltına almıştı bile.

Halkçılık şovu Tayyip'in eline yüzüne buluşturken, daha önce çeşitli kesimlere karşı gösterdiği faşist despot yüzü bu kez de medya karşısında görülmüştü. Öyle ya, medyanın vazifesi "Tayyip'in ne kadar halkçı olduğu, halkı düşündüğü, yoksulların başbakanı olduğu" propagandasını yapmaktır. Aksine tahammülü bile yoktu.

Ziyaret şovunun ardından Tayyip'in Safranbolu'da asıl bulunma nedeni ortaya çıktı. Çocuklarının ABD'de okutulmasının masraflarını üstlenen Ramsey'in patronunun konağında yılbaşı geçirildi. Halka şov, tekelere dost!

Sayı 93

23

11 Ocak
2004

sedarlarına yazdığı bir mektup yayınlandı. Mektup "Allah'a şükür ki, Allah'ın yardımı, siz ortaklarımızın sabrı ve sevenlerimizin duaları, çalışanlarımızın gayretleriyle grubumuz şirketlerinin hepsi çalışır vaziyettedir" diye başlıyor ve devam ediyor; "çok çektik, büyük badireler atlattık. Ama hiç ümitsizliğe kapılmadık.. Sizlerin reel haklarını korumak için nelere katlanmadık ki... Ama başardık Elhamdülillah."

Kapitalist bir hırsız, ama Allah dilinden düşmüyor. "Allah" demek, kasalara akacak Eurolar demektir bu din tüccarları için.

Mektupta hissedarlara üç şıkla "Kombassan sevgisi" testi yapılıyor.

a) Kombassan'ı seviyorum, hisselerimle arkasındayım. b) Ortaklığa devam etmek istiyorum, ama ihtiyaçlarım var, bazı hisselerimi devretmek istiyorum. c) Ortaklıktan kanunlar dahi-

linde ayrılmak istiyorum.

Testin sonunda bir not da düşülmüş; "ivedilikle cevap verilmediği takdirde A şikkı kabul edilmiş sayılacaktır."

Resmen yüz bin insanı, "din Allah, iman" propagandası yaparak birikimlerini ellerinden almış, tıpkı Endüstri Holding gibi, İhlas gibi aldatmış "sevgiden, muhabbetten, Allah'tan" söz ediyor. Ne ilgisi var bunun müslümanlıkla, inançla? Hırsız "besmele" ile hırsızlığa başlayınca hırsız olmuyor mu?

Halkımız, bu din tüccarlarına aldanmayın, inancınızı kullanmalarına, ranta çevirmelerine izin vermeyin. Kombassanlar, İhlaslar, Endüstri Holdingler, AKP'ler din tüccarlığı yaparak kasalarını dolduruyor, iktidar koltuğunda oturuyorlar. Biz aldatıldıkça istismar etmeye devam edecekler.

'Düzelen ekonomi'den emeklilere sefalet ücreti düştü

Ekonomi üzerine yalanların ayyuka çıktığı günlerde, SSK ve Bağ-Kur emeklilerin maaşlarına 2004 yılı için yapılacak zam da Erdoğan tarafından açıklandı: İlk ve ikinci altı aylar için **yüzde 10** zam.

5 milyon 300 bin emekliye (aileleri ile birlikte bunun dört katı) reva görülen zam bu. Ki, bu kadarcını bile seçim yatırımı olarak yapıyor AKP.

Tayyip Erdoğan, bu zammı utanmadan "müjde" diye sunarken, aynı bakanlar kurulu toplantısında, yeni bir "kaynak paketi" de görüşüldü. Ancak "kaşıkla verip kepçeyle alma" politikası, çok aleni ve kaba olacağı için, bunun açıklanması şimdilik ertelendi. Yani, ileriki günlerde asgari ücret ve emeklilere verilen bu komik zamların dahi, yeni vergilerle, zamlarla alındığını hep birlikte göreceğiz.

Emeklilerin Örgütlenmesine Engel

Emekli-Sen rakamlar açıklanmadan bir gün önce yaptığı açıklamada, "insan gibi yaşamak istiyoruz" diyorlardı. Bu zammın, insan gibi yaşamayla alakası olmadığı açıktır. Üstelik, aynı açıklamada dile getirilen bir başka gerçek de, iktidarın Çalışma Bakanlığı'nın 81 il valiliklerine genelge göndererek, Köy-Sen, Emekli-Sen ve Türk Emekli-Sen'in evraklarını işleme koymalarını emri verdiği açık-

landı. İçişleri Bakanlığı'na bağlı olan valiler, emekçi düşmanlığı söz konusu olunca demek ki, başka bakanlıklardan da emir alıyorlar. Oligarşinin politikalarında emekçi düşmanlığı söz konusu olduğunda bütün bürokratik mekanizmanın aynı anda harekete geçmesinin binlerce örneği vardır.

İktidar hem sefaletle mahkum ediyor, hem de emekliler haklarını aramasınlar diye örgütlenmelerini engellemek istiyor. Tayyip Hazretleri ne verirse onunla yetinmelerini istiyor. Tayyip Erdoğan bu komik zammı açıklamadan önce, tıpkı "asgari ücretin insani olmadığını" söylediği gibi, emeklileri de, "aldıkları ücretlerin, bir gecelik yemek parası olmadığını" söyleyerek aldatma politikasını uyguladı. Halkın her kesimine yönelik aynı aldatmaca sürüyor.

AKP, Emeklilerle Dalga Geçiyor

AKP, halkı yoksullaştırdıkça "ekonomi düzeliyor" propagandasını yükseltiyor. Asgari ücretliye açlık sınırının altında zam yapıyor, "son yılların en büyük artışı" diye çığırkanlık yapıyor. Aynı yalan mekanizmasını emekli zammında da işletti. Açıklamanın bizzat Tayyip Erdoğan tarafından yapılması da bunun içindi.

Ancak emekliler kendi yaşamlarından bu zammın kendileriyle alay etmek olduğunu çok iyi biliyor. DİSK'e bağlı Emekli-Sen'in Genel Başkanı Veli Beysülen, zammın ardından yaptığı açıklamada, zamma tepki göstererek, "Başbakan'ın eylemleri ile söylemleri kesinlikle uyuşmuyor. Açlık sınırının 600 milyona ulaştığı bir ülkede 309 milyon lira ile insanlara yaşayın demek, insanlarla dalga geçmektir" dedi.

Sağlık Meslek Odaları ve Birlikleri'ni Tasfiye Hazırlığı

Örgütlenme Düşmanı AKP'ye Karşı Birlikte Mücadeleyi Yükseltelim

Oligarşinin örgütlü halk kesimlerine yönelik, tecrit, tasfiye programı kesintisiz olarak sürüyor. Şimdi sırada sağlıkçılar var. Hedef, Tabip ve Eczacılar ve Diş Hekimleri Odaları'nın işlevsizleştirilmesi, demokratik niteliğinin yok edilmesi ve devlete bağlı göstermelik meslek örgütlenmeleri haline getirmek. AKP, bunun için bir yasa tasarısı hazırladı. "Sağlık Meslek Odaları ve Birlikleri Kanun Tasarı Taslağı" sağlık meslek odalarını bağımsız bir demokratik kuruluş olmaktan çıkarıp, Sağlık Bakanlığı'na bağlamayı öngörüyor. Hazırlığı süren taslak, sağlık örgütlenmelerinin kazanımlarının yok edilmesidir. Odaların, üyelerinin haklarını koruma, geliştirme, buna ilişkin resmi makamlarla görüşmelerde bulunma gibi birçok yetkisi tırpanlanıyor, bakanlığa bağlı birer müdürlük haline getiriyor.

Hak Arayan, Örgütlenen Kesimleri Örgütsüzleştirme Programı

Yasa tasarısının ana hedefi örgütsüzleştirme olmakla birlikte, başka yönleri de taşıyor. Örneğin, Eczacılar Birliği'nin eczacılar adına SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı ile ilaç fiyatı protokolü imzalama yetkilerinin yok edilmesiyle, iktidarın ilaç tekellerine tanıyacağı imtiyazların önündeki engeller kaldırılıyor. Örneğin, TTB'nin yetkileri arasında yer alan, "Halk sağlığı, halkın sağlığını koruma" gibi kavramlar yok ediliyor.

Ama belirttiğimiz gibi asıl hedef örgütsüzleştirme değildir. Özellikle, sağlık emekçilerinin 5 Kasım ve 24 Aralık eylemlerinde alenileşen, AKP'nin emekçi düşmanlığı bu yasa tasarısı ile daha somut hale getiriliyor. İş bırakma eylemlerinin gerekçesi olan, "Sağlıkta Dönüşüm Programı"yla sağlığın özelleştirilmesi önündeki engelleri temizlemek de, bu saldırının bir diğer yanıdır. AKP iktidarı böylece, sokağa dökülen, iş bırakan, sağlıkta özelleştirmelerin durdurulmasını, tüm halka ücretsiz sağlık hizmeti ve sağlık çalışanlarına insanca yaşanacak ücret isteyen sağlık emekçilerinin taleplerine, örgütlenmelerini yonetme saldırısıyla cevap veriyor.

Bu politika, AKP'nin işçi, memur, gençlik tüm halk kesimlerine yönelik politikasının öz-

nü oluşturuyor. Gençlikte bir hareketlenme mi var, hak talebi yükseliyor mu; hemen dernek kapatmalar, soruşturmalar, gözaltılar gündeme

sokuluyor. İşçi sınıfı belli işletmelerde de olsa, işbirlikçi sendikalara rağmen bir direniş mi gösteriyor; polisi, jandarmayı salıyor üzerlerine, direniş çadırlarını söktürüyor. Halkın hiçbir kesiminin örgütlenmesini, hak aramasını istemiyor, AKP ne verirse halk ona şükretsin isteniyor.

Şaşkınlık Niye? Sivil Toplumculuk, Düzene Bağımlı 'Örgütlenme' Demektir

Tecrit ve tasfiye politikasının sadece F tiplerine atılan devrimcilere karşı olduğunu düşünerek susanlar, gaffet uykusundan, AKP'nin saldırı planları ile de olsa uyanmalıdırlar. Sağlıkçıların örgütlenmelerine yönelik saldırı, diğer örgüt-lülüklerin ve DKÖ'lerin baskı altına alınmasına sessiz kalanların, kendilerine yönelinmeyeceğini sananların, faşist iktidarlar altında yaşadıklarını anlamalarına hizmet etmelidir. Şu veya bu düzeyde muhalif tüm kesimlerin sırasıyla hedef alındığı görülmelidir.

"Sivil Toplum Örgütlenmeleri"nin dillerden düşmediği, AB paralelinde en çok sivil toplumculuk soytanlığının oynandığı bir dönemde, en çok üyeye sahip meslek örgütlenmelerinin hedef alınması kimilerini şaşırtabilir. Gösterilen tepkilere bakınca, şaşırttığı da görülüyor.

Neden şaşıyor ki?

Sivil toplumculuk özünde düzene bağımlı "örgütlenme" demektir. Halkın gerçek anlamda örgütlenmesinin, "örgütlenme" kılıfıyla önüne geçilmesi demektir. AKP de bunu daha resmi hale getiriyor. Aleni olarak devlete bağlıyor. Bu saldırıya karşı mücadele sivil toplumcu anlayışla sürdürülemez. Sivil toplumcu anlayıştan çıkılmadıkça, bu anlayışın asıl sahibi olan burjuvazinin çizdiği sınırlar, koyduğu kurallara geçerli olacaktır.

Sağlık emekçileri, eczacılar, diş hekimleri örgütlenmelerine sahip çıkmalıdırlar. Bunun yolu diğer halk kesimleri ile birlikte hareket etmenin olanaklarını yaratmaktır. Tek tek tüm halk kesimlerinin kendilerine yönelik saldırılarda nasıl güçsüz kaldığının onlarca örneği yaşandı, yeni bir örneği de sağlıkçıların yaratması "lüks"tür.

Sayı 93

25

11 Ocak
2004

HANGİ TÜRKİYE GERÇEK?

- ◆ **AKP, pembe tablolar çiziyor; rakamlar, yoksulluğun, işsizliğin arttığını, emekçi ücretlerinin eridiğini gösteriyor.**
- ◆ **AKP iktidarı yalanla, rakam oyunları ile halkı aldatmak istiyor.**
- ◆ **Düzelen, sermayenin ve iktidar nimetlerinden yararlanan AKP'lilerin ekonomisidir.**

Enflasyon rakamının ve ihracat rakamlarının açıklanması ile birlikte, AKP iktidarı, medya ve sermaye *"ekonomi düzeldi... iyi yoldayız... Son 28 yılın en düşük enflasyonu..."* yalanlarını daha pervasızca söylemeye başladı. Anlattıkları Türkiye'de hiçbir sorun yok. Varsa bile bunları çözmeye de zaten ramak kaldı. AKP hepsinin üstesinden büyük bir hızla geliyor, yoksulluk bitiyor, açlık bitiyor...

Anlattıkları ülkenin bizim ülkemiz olmadığını anlamak için sosyolojik araştırmalara gerek yoktur. Çarşı pazara çıkmak, yoksul Anadolu köylerinin durumuna şöyle bir bakmak, işsizler kahvelerine bir göz atmak yeter de artar bile.

Peki buna rağmen ortaya çıkan rakamların anlamı ne? Kimin ekonomisini yansıtıyor, kime nasıl yansıyor ve nasıl hesaplanıyor?... Tüm bu soruların cevabı, AKP'nin, liberalizm şakşakçılarının, IMF'cilerin yalanlarının da cevabıdır.

Enflasyon Hesabı ve Halkın Enflasyonu

Aldatma, önce enflasyon hesaplamalarından başlıyor. Öyle bir hava yaratılıyor ki, açıklanan enflasyon, halkın tüketimine yansıyan enflasyon olarak gösterilmek isteniyor. Gerçekte ise, son 28 yılın en düşük enflasyonu diye açıklanan yüzde 13.9'luk enflasyonun halka yansıyanla ilgisi yoktur. IMF'nin ve IMF programını uygulayan AKP iktidarının hesaplamalarında, *"Aralık/Aralık toptan eşya fiyatları artış oranı"* esas alınır. Anlaşılmaz hale getirerek kapitalist ekonominin piyasa kavramları ile anlatılan bu hesaba göre, halk adeta 2003 yılı boyunca sadece aralık ayında ve "toptan" tüketiyor gibi gösterilir. Yıl 12 aydır ve bunun ortalaması ile yapılan hesapta, bulunan rakam yani enflasyon ise **yüzde 25.3'tür**. Resmi rakamlar esas alındığında dahi AKP'nin açıkladığı enflasyonun iki katına yakındır bu rakam. Çarşıya pazara yansıyan, yani halkın karşısına pahalılık olarak çıkan halkın gerçek enflasyonu ise, bunun katbekat fazlası olduğunu en iyi filesi boş dönen halk bilir.

Bu, rakamlar üzerinden yapılan oyunun bi-

rinci bölümü.

İkinci bölümünde ise, enflasyonun düşüşünün ucuzlama yarattığı/yaratacağı, yoksulluğu azalttığı/azaltacağı yanılması vardır. Oysa, *"hayat pahalılığı"* diye ifade edilen ve halkın pazarda, alışverişte doğrudan karşılaştığı durum tam tersidir. Zira, enflasyonun düşmesi demek, halk için ucuzlama anlamını taşımaz. Enflasyondaki düşüş, örneğin bu ay için 100 liraya satın alınan bir malın, gelecek ayda 125 liraya alınacakken, 120 liraya alınmasıdır. Yani hayat pahalılaşmaya devam eder. Kaldı ki, hayatın pahalılaşması doğrudan gelir durumu ile ilgilidir.

Enflasyonun teknik tanımı en basit şekilde, *"ekonomideki parasal büyüklüğün, üretimden çok artması"* demektir. Geliri, en azından enflasyon oranında artmayan bir emekçi için hayat pahalılaşmaya, yani **yoksullaşmaya** devam eder.

Medya, AKP'nin suç ortağıdır

Sanal "düzelen ekonomi" havasının yaratılmasında medya başrolde, suç ortağı durumunda. Resmi rakamlara göre 10 milyon işsiz, 12 milyonu aç olan, 35 milyonu et yüzü görmeyen bir ülkede "ekonomi düzeldi" yalanı söylemek alçaklıktır. Onlar halkta beklenti yaratmak için söylüyorlar bu yalanları. İslamcı basının yayınlarını ise özel olarak belirtmek gerekiyor. Onların gazete sayfalarında, ekranlarında AKP iktidar olduğundan bu yana zaten halkın hiçbir sorunu kalmadı, tam bir sihirli değnek yani.

Medyaya göre halk kurtuldu! İşte enflasyon rakamının açıklanmasının ardından atılan manşetler: "Bugünleri de gördük" (Hürriyet), "28 yıldır beklenen müjde" (Radikal), "Son 28 yılın en düşük enflasyonu" (Y. Şafak), "Bir zamanlar canavar vardı" (Akşam)

Yukarıda ifade ettiğimiz yüzde 25.3'lük enflasyona göre, bir emekçi geçen yıl 100 liraya aldığı bu yıl 125.3 liraya alıyor demektir.

Kamuda ve özelde emekçilere bu yıl verilen zam ortalama yüzde 12 - 15 arasında değişmiştir. Yani enflasyonun altında bir ücret artışı söz konusudur. Bu durumda emekçiler için "enflasyon düştü" masallarının anlatıldığı 2003 yılında hayat pahalıya devam etmiş demektir.

AKP'nin Rakamları Böyle Sağlandı: Ucuz İşgücü, İkiye Katlayan İşsizlik, Yokedilen Alımcı...

Elbette açıklanan enflasyon rakamının, "ihracat patlamaları"nın açıklaması bu hesaplamalardaki aldatmalarla sınırlı değil. Asıl sorun, bu rakamlar nasıl sağlandı?

Birinci etken, **iç pazarın daraltılması**. Başka bir deyişle **halkın alım gücünün düşmesiyle** sağlandı bu rakamlar.

İkinci etken, **devasa işsizler ordusunun yaratılması**. Buna paralel olarak ucuz işgücü cenneti olan ülkemizde **emeğin daha da ucuzlaması**.

İşsizlik son yılların en büyük rakamına ulaştı. OECD ülkeleri arasında işsizlikte dördüncü sırada olan ülkemizde, resmi rakamlara göre, işsizlik oranı yüzde 10 oldu. DİSK'in araştırmasına göre, bu rakam eksik istihdam ile birlikte yüzde 16'dır. Buna "gizli işsizleri" de eklediğinizde tam bir işsizler ordusu çıkıyor karşımıza. Ve bu oran, IMF politikalarının uygulanmasına paralel olarak yeni işten atmalarla birlikte artıyor. Merkez Bankası dahi, işsizliğin 2000 yılına göre 2 katına çıktığını açıklamak durumunda kalıyor.

Ücretlerdeki erime, DİE'nin rakamlarına göre, reel kazanç endeksi 2003'ün sonunda, yüzde 25 oranında. Oransal ifade edersek, Merkez Bankası rakamlarına göre, 2001'in başında 107 birim kazanan bir işçinin kazancı, 2003'ün sonunda kamuda 85, özel sektörde 82 birime geriledi. Köylüler için de aynı durum geçerli. DİE'nin verilerine göre, sadece İç Anadolu'da çiftçinin eline geçen yüzde 14 azaldı. KESK başkanı Sami Evren de, memur ücretlerindeki erimeyi 2003 yılı için yüzde 7 olarak açıkladı. Merkez Bankası'nın dahi, ücretlerdeki ortalama erimeyi yüzde 3.2 olarak açıklaması, Erdoğan'ın kendi kurumlarınca yalanlanmasıydı.

Emekçilerin ücret artışlarının belirlenmesinde enflasyonun esas alındığı söylenir. Yalana göre, ücretlerin enflasyon karşısında erimesi engellenecektir. Oysa, yukarıdaki kısa hesaplamada da gösterdiğimiz gibi, yıl sonu enflasyonu esas alındığında (ki öyle yaparlar!), ortalama

enflasyona göre ücretler zaten erimiştir. "Bunun da ötesinde, ücretliler reel milli gelir artışından hakları olan payı alamıyorlar. (Acaba bunu kim alıyordu ki!) Modeli 2004 maaş zammına uygulayalım. Maaşlara yüzde 13 dolayında zam yapılacağı ifade edilmektedir. Oysa, açıklanan resmi enflasyonla birlikte milli gelirdeki reel artış da yansıtan nominal milli gelir artış oranını dikkate aldığımızda, maaşların reel durumunu koruyabilmesi için yapılması gereken zam yüzde 19.4'tür." (İzzettin Önder, Cumhuriyet 6 Ocak)

Merkez Bankası başkanı enflasyondaki düşüşü bakın nasıl açıklıyor; "ücretlerdeki gerileme" ve "düşük iç talep" (Cumhuriyet 5 ve 6 Ocak). Tayyip'in "büyük başarısı" böyle ortaya çıkıyor. Kapitalizmin işleyişine uygun olarak; tekellerin başarısı halkın yoksulluğuyla sağlanıyor.

Başka bir deyişle; halkın ezici bir çoğunluğu -nu alışveriş yapamayacak duruma getirirseniz, işbirlikçi sendikacılarla birlikte emekçiye sefalet ücretlerini dayatırsanız, "ekonomi düzeler".

"Düzelen ekonomi" kimindir o zaman?

Koçlar'ın, Sabancılar'ın, Karamahmetler'in, Aydın Doğanlar'ın, AKP'yi iktidara taşıyıp, iktidar nimetlerinden, özelleştirme ihalelerinden yararlanan tarikat holdinglerinin, üçüncü şirketini kuran Tayyip Erdoğan'ın yani küçük bir azınlığın, kapitalistlerin ekonomisidir düzelen.

Sayı 93

27

11 Ocak
2004

Umut sömürsünden kim kazandı?

Devletin resmi kumar aracı Milli Piyango'nun 2004 yılı başı çekilişleri büyük tantana ile geçip gitti. Umutlar körüklendi, burjuva basın "ya size de çıkarsa" hayalini daha canlı tutmaya çalıştı. Peki, bu kumardan, medyaya yansıyan üç beş "talihi" dışında kim ne kazandı diye hiç düşündünüz mü? Bu yılın resmi rakamları henüz çıkmadı, ancak önceki yıla ait rakamlar, kimin kazandığını ve Milli Piyango'nun özelleştirilmesine neden büyük tekellerin talip olduklarını da gösteriyor.

2002 yılında bilet satışlarından **428 trilyon 927 milyar 624 milyon lira net kâr** elde edildi. Bu kârdan, Milli Piyango 157 trilyon kâr elde ederken, 149.1 trilyon Savunma Sanayisi Destekleme Fonu'na aktarıldı. En az payı alan ise Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu oldu.

Aldığımız her piyango bileti, hak arama eyleminizde karşınıza jandarma dipçisi olarak çıkıyor, Akkise halkına olduğu gibi kurşun olarak yağıyor. Umudumuzu ranta çeviren oligarşi, rantı da halka karşı savaşı finanse etmek için kullanıyor.

Evet onların ekonomisinde bir düzelme var. Ve bunu da IMF programına borçlular.

1980'den bu yana IMF ile 18 kez Stand By Anlaşması yapıldı. Her anlaşma halkı daha fazla yoksullaştırdı, işsizlerin sayısını katlayarak büyüttü. AKP iktidarı da IMF programına tam uyum içinde olduğunu her seferinde tekrar ederken, temsil ettiği sermayenin çıkarlarına göre doğru olanı yapıyor! IMF programı halkın yoksullaşması, emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin ülkemizi talan etmesi demektir.

Erdoğan'ın yeni yılda yaptığı "Ulusa Sesleniş" konuşmasında dile getirdiği Türkiye tablosunun, 70 milyonun Türkiye'si ile hiçbir ilgisi olmadığı, "işsizlik oranları düşme eğilimine girmiş" yalanıyla bile bellidir. Resmi rakamlar bile son yılların en yüksek işsizlik oranını gösterirken, hala işten atmaların sürdüğü bir ülkede söyleniyor bu yalan. Örneğin ETİ Gümüş'ün işçileri ve memurları (373 emekçi) bizzat AKP tarafından işten çıkarıldıktan sonra şaibeli şekilde özelleştirildiğinin resmi gazetede ilan edildiği günlerde söyleniyor bu yalan.

AKP'nin hedefi ne? IMF'nin emrettiği "faiz dışı fazla" hedefine ulaşmak. Bunun için halka daha fazla yoksulluk, sefalet dayatıyor. Örgütlenmek, hak aramak isteyenlere baskı uyguluyor, IMF'ye karşı çıkana "terörist" diyor. Önceki iktidarın yaptığı gibi, "piyasalar, borsalar küsmesin" politikası, kapitalist ekonomi politikanın atasözü olarak halka dayatılıyor. Dünkü iktidarların "kemer sıkma" politikalarının adı, "sıkı mali politika, sıkı para politikası" oluyor, özü değişmiyor. Tüm bu yalanlar, demagogiler sürerken, yoksulluğumuz katlanmaya devam ediyor.

"Ekonomi düzeldi" açıklamalarının yalanı en açık şekilde halkın talepleri karşısında ortaya çıkıyor. Asgari ücret üzerinde yapılan "kuruş tartışmaları" ve açıklanan sonuç, emeklilere reva görülen sefalet ücreti, köylülere "gözünüzü toprak doyursun" cevapları, işçilerin insanca yaşayacak ücret talebine "yok ki verelim" cevapları gerçeğin ta kendisidir. Ekonomi madem ki düzeldi, o zaman çözün halkın sorunlarını! İşsizliği, yoksulluğu önleyin! Yapamazlar elbette. İş, somut taleplere gelince yalan denizi biter, "biraz daha dayanmalıyız" demagogileri başlar.

Kapitalist Propaganda, Sömürüyü Ve Yoksulluğu Kanıksatmak İçindir

Kapitalistlerin onyıllardır propagandaları hep aynıdır. Tekelci burjuvaların kasaları dolmaya başladığında, sorunları çözüldüğünde, işleri iyi gittiğinde halkın da bundan nasipleneceğini söylerler. AKP'nin "ekonomi düzeldi/düzeliyor"

sözlerinin arka planında da bu kara propaganda vardır. "Kara"dır çünkü, özünde, emekçilere yoksulluğu, sömürüyü, kapitalist sömürü çarkını kanıksatmak, mutlak ve değişmez göstermek için yapılır. Yüz yıl önce de aynı propaganda yapılıyordu, bugün de. Emekçiler zinhar kendi iktadarlarını kurmayı, sosyalizmi düşünmemelidir. Kapitalistler ve onların hükümetleri neyi reva görürse onunla yetinmeli, sabah akşam onlara dua etmelidir.

Tayyip Erdoğan'ın, işçilere tarihlerinin en büyük darbesini vuran İş Yasası'nı çıkarırken söylediklerini hatırlayın. "İşyeri güvenliği olmazsa,

AKP'nin Türkiye'sinden Rakamlar

- ◆ DİE'nin resmi rakamlarına göre (gerçeği çok daha fazladır) Türkiye'de 12.2 milyon kişi 'açlık' sınırında yaşıyor. Yoksulların sayısı ise 26 milyon.
- ◆ En zengin yüzde 20 toplam gelirin yarısını, en yoksul yüzde 20 ise yüzde 5.3'ünü alıyor. Eğitim harcamalarının yüzde 73'ünü en zengin yüzde 20'lik kesim yaparken, geri kalan yüzde 80'lik kesimin payı ise yüzde 27.
- ◆ Dış borç 140 milyar dolar, iç borç 180.2 katrilyon. 2003'te 50.9 katrilyonu **faiz** olmak üzere 147.6 katrilyon lira borç ödendi. Bu ödemelere rağmen borç arttı. Şaşırmanın, IMF'ye bağımlı Türkiye gerçeğidir. 2003'te toplam borç artışı 39.1 milyar dolar. Bütçenin yüzde 60'ı faiz ödemelerine gidiyor.
- ◆ Erdoğan'ın "insani olması" için en az 500 milyon olması gerektiğini (açlık sınırı) söylediği asgari ücret 303 milyon. Tekelci burjuvazinin vergi vermemek için her türlü hileye başvurduğu, AKP'nin vergi aflarına uğratıldığı ülkemizde, asgari ücretli bir işçinin bir aylık çalışmasının 60 saati kesintilere gidiyor.
- ◆ İşsizlik, 2003 yılında resmi yüzde 10, gerçekte ise bunun çok daha üzerinde olarak gerçekleşti.
- ◆ Tarım da devlet desteği IMF talimatıyla düşürüldü. Köylü nüfusu yarı yarıya azalırken, tarım ülkesi olan Türkiye'nin, bu yıl 250 bin ton buğday ithal edeceği bu hafta Bakanlar Kurulu'nda karar altına alındı.
- ◆ Nüfusun yarısı sağlıksız gecekonduarda yaşıyor.
- ◆ TTB'nin araştırmasına göre, Diyarbakır'da çocukların yüzde 80'i yoksulluk yüzünden sağlık hizmeti alamıyor. BM Gelişim Programı verilerine göre bebek ölüm hızı binde 38, beş yaş altı çocuk ölüm hızı binde 45... Temiz içme suyu kullanamayanlar ise halkın yüzde 17'sini oluşturuyor.
- ◆ Tayyip'in sefil kapitalizmiyle yönetilen ülkemizde, 80 milyonları yok diye zatürreden çocuklarımız öldü. (19 Aralık 2003, Çiğdem Bayram)

iş güvenliği de olmaz” diyordu kapitalizmin kara propagandacısı. Yani patron kazanacak ki, işçi de daha fazla maaş alsın.

Gerçek, tam tersidir. Kapitalistler daha fazla kazandıkça, emekçi daha fazla sömürüldü, kâr hırsı işçilerin örgütsüzlüğüne paralel olarak daha dizginsiz hale geldi. Merkez Bankası Başkanı Serdengeçti'nin, enflasyon rakamını ücretlerdeki erimeyle açıklarken Latin Amerika örneğiyle kıyasladığı konuşmasında, “Türkiye’de sendikacılık oradaki gibi güçlü değil” demesi, kapitalizmin yoğun sömürü çarkını, emekçilerin hangi zaafından yararlanarak gerçekleştirdiğini de açıklıyordu. İşbirlikçi sendikacılık ayrı bir yazı konusu!

Ekonominin halktan yana düzeldiği bir ülke, kapitalist sistemde mümkün değildir. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki nispi refah düzeyinin, bizim gibi ülkelerin halklarının sömürülmesi ile mümkün olduğu gizlenerek, bu ülkelerin örnek gösterilmesi aldatmadır. Kaldı ki, sosyalist sistemin baskılanmasının ortadan kalkması ile birlikte gelişmiş kapitalist ülkelerde emekçilerin durumları her gün daha fazla kötüleşmektedir. Bugün Avrupa ülkelerinin emekçilerinin grevlerinin, milyonlarla ifade edilen gösterilerinin yoğunlaşması da bunun sonucudur.

Tayyip'in ideolojisinin Türkiye’inde enflasyonun düşmesinin halk için hiçbir anlamı yoktur. Halkın ekonomisi, ancak sosyalist planlı ekonomiyle düzelir. Sadece sosyalizmde mümkündür ki, ekonominin planlanması halkın çıkarlarına ve ihtiyaçlarına göre şekillendirilir. Böyle bir iktidarı kurma mücadelesinin önünü kesmek için yalan propagandayla aldatmak, baskıyla, yasakla ve zulümle susturmak istiyor AKP iktidarı. Günün 24 saati, kapitalist sömürü sisteminin alternatifsizliğini, “İslamcılık” adına vaaz ediyor tarikatlarını, parti teşkilatlarını, dini duygularını kullanarak halkı pasifize etmek, beyinlerini uyuşturmak için harekete geçiriyor.

Bu çarkı kıracağız!

Halktan yana bir düzeni kurmak için örgütlenecek, mücadele edecek ve mutlaka yalanla, zulümle, sömürüyle ayakta duran düzenlerini alaşağı edeceğiz.

Emekçiler AKP’ye Teslim Olmayacak

İşçi düşmanı işbirlikçi AKP: PETKİM Aliağa Rafinerisi’nde 125 işçi işten atıldı. Önümüzdeki günlerde işten çıkarılmalarının 500’ü geçeceği öğrenildi. İşten atılmalarının duyulması üzerine 2 Ocak günü rafinerinin giriş kapısında toplanan 2 bin işçi, özelleştirmenin işçi kıyımı olduğunu dile getirdi. Petrol-İş Aliağa Şube Başkanı İbrahim Doğanül’ün bir konuşma yaptığı protesto gösterisinde “IMF Defol, Bu Memleket Bizim”, “İşçi Düşmanı İşbirlikçi AKP” sloganları atıldı.

PTT direnişi sürüyor: PTT işçilerinin direnişi belgesel film oldu. 17 Ekim’den bu yana süren direnişi konu alan filmin yönetmenliğini Serkan Acar, kurgusunu Barış Özkaya yaptı. İlk gösterimi Beyoğlu Sineması’nda yapılan “Ekmek Davası” isimli belgesel filmin müzikleri ise Grup Yorum’un ‘Kucaklaşma’ albümünden. Bu arada taşeron işçilerin çalıştığı şirketin yeni ihaleyi alamadığı, onun yerine AKP torpilli Albayraklar’ın ihaleyi kazandığı öğrenildi.

Güzel İzmir’de Sendikalaşma Mücadelesi: İzmir’de Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi’nin temizlik hizmetlerini yapan Güzel İzmir Temizlik şirketi işçileri sendikalaşma mücadelesi veriyor. Patron ise, işten atılmaları sendikalaşmayı önlemek istiyor. 700 işçiden 368 kişi Genel-İş 5 No’lu Şube’ye üye olurken, bunlardan 51’i gerekçesiz işten atıldı. Gerekçe açık; işçi düşmanı AKP iktidarı patronlara pervasızlıkta sonuna kadar destek veriyor. İşçiler işten atılmaları protesto için imza kampanyası başlatırken, geri dönüş sağlanmadığı taktirde başka eylemler yapacaklarını açıkladılar.

Güzel İzmir’de Sendikalaşma Mücadelesi: Batman rafinerisinde çalışan geçici işçilerin iş akitlerinin feshedilmesine karşı işçiler 6 Ocak günü eylem yaptı. Eşleri ve çocukları ile birlikte TPAO Batman İşletmeleri önünde toplanan işçiler TPAO Bölge Müdürlüğü’ne kadar, “Babamızın İşini İstiyoruz”, “TPAO Bizimdir Bizim Kalacak” sloganlarıyla yürüdü. Tes-İş ve Genel-İş’in de destek verdiği eylemde bir konuşma yapan Petrol-İş Şube Başkanı Nimetullah Sözen, “bu ülkede ne kadar hırsız, talancı varsa, suyun başını tutmuş. Bu insanlar, emeğe saygısızca saldırıyor. Sorunun bir hafta içinde çözülmemesi durumunda üretimden gelen gücümüzü kullanacak iş bırakacak ve Ankara’ya yürüyeceğiz” dedi.

Tuzla’da Eylem: Tuzla Deri Sanayi’nde kurulu Nüvell Deri’den atılan işçiler 6 Ocak günü, patrona ait Zeytinburnu’ndaki mağazanın önünde eylem yaptılar. “Yılgınlık Yok Direniş Var” sloganları atan işçiler “Yaşasın Tuzla Direnişimiz” yazılı önlükler giydiler. Bu arada bir gün önce patronla bir görüşme yapan Deri-İş yöneticileri, patronun dayatmalarının kabul edilemeyeceğini dile getirdiler.

Sayı 93

29

11 Ocak
2004

İşgal Yönetiminden yeni kısıtlamalar: İşgal Demokrasisi de Bol Geldi!

İşgal yönetimi, gösteri düzenleme ve söz hakkı üzerine yeni kısıtlamalar getirdi.

Amerikan işgal yönetiminin demokrasisi, ABD'nin demokrasi anlayışı konusunda yoruma yer bırakmıyor: Saddam aleyhine gösteri serbest, Saddam lehine gösteri yasak! İşgali övmek serbest, işgali yermek yasak!

Bugüne kadarki uygulama da böyleydi zaten. Özellikle Saddam lehine gösteri yapanlar, işgal yönetimine "Amerika Defol" sloganlarıyla karşı çıkanlar, işgalcilerin kurşunlarıyla katledildiler. Halkın silahsız yaptığı onlarca gösteri, silahlarla dağıtıldı. "Arama" adı altında her gece onlarca kişi katledildi.

Ama bu zulüm yetmemiş olacak ki, işgal hukukuna yeni yasaklar ekleme ihtiyacı duydu Amerika. Gerekece malum; **12 Eylül** yönetimi gibi, mevcut yasaların Irak halkına "bol" geldiği düşünülerek, daraltıldı. Irak halkına yapılan duyuruya göre, "hiçbir kişi veya grup, işgal yetkililerinden **izin almadan** yürüyüş, miting tertipleymeyecek... Gruplar halinde caddelerde meydanlarda biraraya gelemeyecek!" Duyuru da klasik cunta bildirilerini çağırıyor değil mi!

Bu kadar da değil; daha ne kurallar ve kısıtlamalar var; gösteriye izin verilse dahi, eylemcilerin "bol kıyafetler giymesi, kask takması, yüzlerini örtmesi, ve de Amerikalılar'ın ve İngilizler'in bulunduğu binalara 500 metreden fazla yaklaşmak da yasak!"

Ayrıca eyleme kaç kişinin katılacağını da önceden belirtmek zorunlu; es kaza birinin yaptığı çağrıya öngörülenden fazla kişi katıldıysa, işgal yönetimi o gösteriyi derhal iptal edebilir!!!

Böyle olması da doğal.

Kimileri Irak'a "demokrasi" geldiğini iddia etmeye devam etse de, Irak işgal altında. Irak işgalciler tarafından yönetiliyor. İşgal'in hukukunda ise, demokratik hak ve özgürlüklerden söz etmek sadece **abestir**.

"ABD hani demokrasi getirecekti...", "ABD gibi demokratik bir ülke nasıl en temel hakları çiğner" türünden yakınmalar, bu gerçeği görmemekte ısrar edenlerin, ABD'nin demokrasi getireceği demagojisine açık veya örtülü inananların yakınması olabilir ancak.

Tüm bir 19., 20; yüzyıl boyunca emperyalizm işgal ettiği ülkelerde nasıl davranmışsa, ABD de öyle davranıyor. Bu yüzden ki, işgale karşı halkların tek yolu silahlı direniş

yolu olmaya devam ediyor.

ABD en iyi bildiği yöntemi infaz mangalarını da devreye soktu

Iraklı eski askerlerin 6 Ocak'ta üç aydır maaşlarını ödenmemesi nedeniyle yaptıkları gösteriye işgalci askerler saldırdı; eski askerler saldırıya taşlarla karşılık verdiler. Karşılıklı taş ve kurşunların atıldığı çatışma sürerken, olay yerine üç araç içinde yüzleri siyah maskeli bir grup gelerek gösteriye müdahale etti...

Siyah maskeli bu gruplar, bir süredir hemen tüm operasyonlarda, tüm çatışmalarda görünüyorlar. Resmi bir kurumları, üzerlerinde rütbe, kimlik belirten işaretler yok.

Siyah maskelilerin ortaya çıkmasıyla, eski BAAS'cılarının infaz haberleri aynı günlerde yoğunlaşmaya başladı. Irak'ta bulunan gazeteci Robert Fisk'in 27 Aralık'taki yazısı bunun bir tesadüf olmadığını özetliyordu: "**Siyah başlıklı adamlar Saddam'ın su-baylarını infaz ediyorlar!**"

Dünya halkları bu yöntemi iyi tanıyor. İnfaz mangaları, Guatemala'dan El Salvador'a, Türkiye'ye kadar halkın silahlı mücadelesinin yükseldiği her yerde, Amerikan emperyalizminin başvurduğu yöntemlerden biri. Kimi yerde sivil faşistlerden, itirafçılardan,

Bu arada işgalci güçler, işkenceye başvurmaya yoğun biçimde devam ediyor. Hemen her hafta basına "uygar" İngilizler'in veya Amerikalılar'ın eline esir düşen birkaç Iraklı'nın işkencede öldüğü haberi yansıyor. İşkenceciler hakkında ne gibi bir işlem yapıldığı ise işgal yetkilileri tarafından genellikle açıklanmıyor. Çünkü bir işlem yapmıyorlar.

Direniş güçlenerek devam ediyor

Yeni baskılara, kısıtlamalara, infaz mangalarına ve işkencelere ve de durmaksızın süren gözaltı ve tutuklama operasyonlarına rağmen direniş, Kerbela'da olduğu gibi, büyük çaplı eylemlerle işgalcilere darbeler vermeye devam ediyor. İşgalci İngiltere'nin Irak temsilcisi Jeremy Greenstock, "gerillaların giderek güçlendiğini ve daha büyük saldırı düzenleyebileceklerini... gerillaların daha büyük bombalar kullanmaya, daha karmaşık düzenlemeler yapmaya başladığını..." söylüyordu basın toplantısında. Direnişin kırılması için güvendikleri tüm dağlara kar yağıyor işgalcilerin ve işbirlikçilerin. 9 Nisan'dan bugüne gelişmeler göstermiştir ki direniş her ne olursa olsun yoluna devam edecektir...

Irak'ın Geleceğini Kim Belirleyecek?

Kerkük'te hava gergin... Geçen hafta, Irak'tan basına yansıyan haberlerin önemli bir bölümü Kerkük'teki çatışmalarla doluydu. Kentteki Arap ve Türkmenler'in yaptığı gösterilere Kürt peşmergelerin açtığı ateş sonucu 8 kişi öldü. Ardından 2 Kürt bıçaklanarak öldürüldü.

Kerkük'te çatışanlar, esas olarak Amerikan işgaline tavır almayan kesimlerdir. Amerika'yla işbirlikçilik yapan kesimler arasında da Irak'ta yeni yönetim biçimini kendi çıkarlarına en uygun hale getirmek için bir savaş sürüyor.

Ardarda yaşanan iki gelişme çatışmayı ateşledi. İşgal yönetiminin valisi Bremer'in Irak Geçici Hükümet Konseyi toplantısında "Birleşik Federatif Irak"tan söz edip hangi temelde bir federasyon olacağını belirsiz bırakması üzerine, Kürt milliyetçiliği kendi talebini öne çıkaran adımlar atmaya başladı.

Barzani ve Talabani, ortak bir hükümet kuracaklarını, ulusal temelde bir federasyonda ısrarlı olduklarını, Kerkük'ün de Kürt egemenliğinde olması gerektiğini belirttiler. Bunun üzerine Türkmenler ve Araplar, böyle bir federasyonu kabul etmeyeceklerini gösteren eylemler yaptılar. Çatışmalar da bu temelde gelişti.

Teslimiyetçi Araplar'ın önemli bir bölümü "eyaletlere dayalı bir federasyon", başka bir deyişle coğrafi bölgeleri esas alan bir yönetim isterken, işbirlikçi Kürt milliyetçiliği ise "ulusal temelde bir federasyon" istiyor.

Bu sorunda özellikle Kerkük'ün kimin egemenliğinde olacağı öne çıkıyor. Çünkü, her şeyden önce Irak'ta çıkarılan petrolün yüzde 40'a yakın bir bölümü Kerkük'ten çıkıyor. Sadece bu bile, işbirlikçilikle ulusal taleplerin gerçekleştirilmeyeceğini göstermeye yeter; ABD o kaynakları başkalarına bırakmayacaktır. Bu noktada

Kerkük üzerinde hak iddia edenlerin önünde iki yol var; ya ABD'ye ve işgale karşı savaşmak, ya da ekonomik, siyasi her anlamda ABD'ye tabii olmak.

Kerkük'teki bugünkü çatışma tablosu esas olarak ikinci şık üzerine oturuyor; Türkmenler, Araplar ve Kürtler, sırtlarını ABD'ye yaslayarak Kerkük üzerinde söz sahibi olmak istiyorlar. Yani bir çıkmaz yoldalar.

ABD'den Kürt milliyetçiliğine "haddini bil!" uyarısı

Barzani ve Talabani'nin açıklamalarının ve çatışmaların ardından Kerkük'teki KDP ve YNK büroları işgalci Amerikan askerleri tarafından basıldı. Bürolardaki bir kısım silahlara ve belgelere el konuldu.

Baskınlar, büyük ölçüde daha önce Türkiye'ye uyarı için yapılan Türkmen Cephesi bürosu baskınına benziyordu. Amaç aynıydı.

Aynı günlerde işgal temsilcisi Bremer'in Barzani ve Talabani'yle yaptığı toplantıda Amerika "federasyonu askıya alın" talimatını verdi. Bremer, iki liderden "Irak'ta sular durulup yeni Anayasa üzerinde uzlaşma sağlanana kadar, federasyon konusunu gündeme getirmemelerini" istedi.

Hemen ardından ise, Irak Geçici Yönetimi'ndeki Kürt milliyetçi üyelerden Mahmud Osman, ulusal temelde federasyon isteklerinin kabul edilmemesi durumunda "Konseyden çekilebilecekleri" açıklamasını yaptı.

Şu anda sorun halen ortadadır. ABD, en temel işbirlikçi güç olarak Kürt milliyetçiliğine muhtaçtır; Kürt milliyetçiliği ise işbirlikçiliğinin karşılığında ABD'ye yaslanarak mevcut durumdan en büyük faydayı sağlama politikasını sürdürmektedir(*).

Çözüm Bağımsız Kürdistan'da!

Kürt milliyetçiliği böyle bir durumda tarihsel trajedilerinden birini daha yaşamakla karşı karşıyadır. Şu veya bu emperyalist-işbirlikçi güce yaslanarak geliştirilen tüm politikalar, tarih boyunca Kürt halkına ağır faturalar ödetmiştir. Bugün onların "lehine" görünen her şeyin yarın aleyhlerine dönmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur.

ABD'ye yaslanarak, Arap, Türkmen halklarıyla çatışarak kazanılacak bir gelecek olamaz.

Ama geleceği kazanmanın bir yolu elbette var: Kürt milliyetçiliği vakit geçirmeksizin **Bağımsız Kürdistan** ilan etmelidir. Bağımsız Demokratik Kürdistan'ın çekirdeği bugünden oluşturulmalıdır.

İşbirlikçiliğin sonu yoktur. Bağımsız Kürdistan'ı ilan etmek, ABD'yle çatışmayı, işgale karşı çıkmayı göze almayı gerektirecekse, bunun göze alınmasından başka yol yoktur. Bu göze alınmadığında, Kürt halkı, ancak ABD'nin izin verdiği kadar "hak"lara sahip olabilecek, kendi topraklarındaki kaynaklardan ancak ABD'nin izin verdiği kadar yararlanabilecek, ancak ABD'nin izin verdiği kadar söz hakkını kullanabilecektir. Bunun adı ABD sömürgesi, ABD kuklası olmaktan başka bir şey değildir.

Ne işbirlikçilik, ne federasyon, ne eyalet sistemi; bağımsız demokratik Kürdistan, Kürt halkı için kurtuluş vaadeden tek seçenektir.

Bugün ABD'yle, Ortadoğu halklarına karşı sürdürülen işbirlikçilik, **yeni bir kölelik anlaşmasıdır**. "Kahrolsun Kölelik", "Kahrolsun Sömürgecilik" sloganı Kürt halkı açısından bugün daha gerekli ve geçerlidir.

Kerkük sorunu da ancak bu çerçevede ele alınıp bir çözüme kavuşturulabilir.

Kerkük'te yaşayan çeşitli milliyetlerden halkların işgalciye karşı **birlikte** mücadele etmek yerine **birbirlerine** düşmesi, sadece işgalciyi rahatlatır; ona kendisine "hakem" rolü biçme imkanı verir. Irak'ın Yugoslavya'ya benzetilmesi, başka bir deyişle "**Ortadoğu'nun Balkanlaştırılması**" ABD'nin işine gelir. Halklar arasına düşürülen düşmanlık ateşi, Kerkük'ten başlayarak, tüm Irak'a, Ortadoğu'ya yayılabilir.

Kerkük "**Kürt şehri**" mi, "**Türk şehri**" mi tartışması, Kerkük'ün Araplar'dan "**temizlenmesi**" doğrultusundaki çabalar, halkların çıkarına değildir. Tarih yüzyıl önceye geri döndürülemeyeceğine göre, tarihsel haksızlıklar da ancak, bağımsız, demokratik bir yönetim altında telafi edilebilir. Çeşitli milliyetlerden ve inançlardan halkların içinde özgürce yaşayabileceği Bağımsız Demokratik Kürdistan işte bu açıdan da tek çözüm yoludur.

(*) Geçen hafta içinde basına yansıyan bilgilere göre, Talabani ve Barzani'nin mevcut politikasına karşı çıkan bir grup aydının önderliğinde bağımsızlığı hedefleyen bir hareket oluşturuldu. Söz konusu grup "bağımsız bir devletin kurulması" için referandum yapılmasını istedi. Hareketin niteliğine ilişkin henüz geniş bir bilgi yoktur. Ancak "bağımsızlığın" Kürt halkının gündemine girmesi açısından dikkate değerdir.

Direnen komünistlerden çağrı

Irak'taki çeşitli görüşlere mensup direnişçilerin ortak bir cephe oluşturmaya çalıştığını önceki sayımızda aktarmıştık.

Geçen hafta içinde Iraklı direnişçilerden başka açıklamalar ve çağrılar da yapıldı.

Bilindiği gibi Irak Komünist Partisi adlı parti, şu anda Irak Geçici Yönetim Konseyi içinde yer alarak **Amerikan işbirlikçiliği** yapan bir konumdadır. İşgale karşı direnmek yerine işgali meşrulaştıran bir konumdadır. Iraklı pek çok devrimci, daha işgal öncesinden belirginleşen bu işbirlikçi tutum nedeniyle Komünist Partisi'nden ayrılarak çeşitli adlar taşıyan gruplar olarak işgale karşı direniş içinde yer alıyorlar.

Bu gruplardan biri olan **IKP (İleri Kadro)**, "direnen halka ve dost örgütlere" yönelik olarak yayımladığı çağrıda, "**vatanın özgürlüğü, halkın mutluluğu**" sloganıyla direniş içinde yer aldıklarını, ülke işgal altındayken ne şu veya bu taktiğin, ne de zayıflıkların hesabının yapılamayacağını belirtiyor.

IKP yönetiminin işbirlikçiliğinin mahkum edildiği açıklamada, Iraklı komünistlerin işgale karşı silahlı direnişe sadık kaldığı ve işgalcilerin Irak'tan kovulması öncelikli hedefiyle savaştığı belirtiliyor.

Kamuoyuna yansıyan bir başka çağrı ise, "IKP'nin eski politbüro üyesi Bager İbrahim"ın imzasını taşıyor. Bu açıklamada da "Direnişi destekleyin!" çağrısı yapılırken, mevcut durumda **ulusal kurtuluş mücadelesiyle sosyalizm mücadelesinin birbirinden ayrı ele alınamayacağı** belirtiliyor.

Blair Basra'daydı; bir hırsız gibi geldi ve gitti

Irak direnişinin gücünü gösteren en temel göstergelerden biri, emperyalist liderlerin yaptığı ziyaretler olsa gerek.

Irak'taki işgal Koalisyonu'nun üyelerinden biri olan İngiltere Başbakanı Blair, 4 Ocak'ta Irak'ın Basra kentindeki İngiliz askerlerini ziyaret etti. Blair adeta bir hırsız gibi gelip gitti. Aynı Bush gibi... Ziyaret gizli yapıldı. Blair de Irak halkıyla şu veya bu biçimde, en yoğun güvenlik koşulları altında bile karşı karşıya gelmeye cesaret edemedi.

Artık kendileri de, tüm dünya da Irak'ta güllerle ve alkışlarla karşılanmadıklarını biliyor.

İmparatorluğun yeni yıl mesajı: “İşgal ve Katliamlar Manifestosu” Halklar için direnişe ve savaşa davet!

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'in 1 Ocak'ta The New York Times'te yayınlanan “yeni yıl” yazısı, 2004'ün dünya halkları açısından nasıl geçeceğini de tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

Powell'in konuşması, 11 Eylül eylemlerinin ardından ilan edilen Amerikan Ulusal Güvenlik Stratejisi'nin “teyid” edilmesi olarak da görülebilir. Powell, The New York Times'teki yazısında “2004'te Afganistan ve Irak'taki çabalarımızı sürdürmenin yanı sıra, başkanın özgür ve demokratik Ortadoğu hayalini de gerçeğe dönüştürmeye kararlıyız.” diyerek Amerikan imparatorluğunu gerçekleştirmek doğrultusunda saldırganlığın sürdürüleceğini ilan ediyor.

“Özgürlüğü yayma konusunda kararlıymışlar”; Artık tüm dünya ABD'nin “özgürlüğü yaymak”tan ne anladığını biliyor. Afganistan ve Irak, ABD'ye göre “özgürlüğün yayıldığı” iki ülke.

Hedeflerde değişiklik yok!

Irak'ta, Afganistan'da “çabalarını” sürdüceklerini söyleyip ekliyor Powell:

“Ayrıca İran halkı ve baskıcı rejimler altında yaşayan diğer halkların da, özgürlük çabalarında yanlarında duracağız.”

Bu mücadelemiz yalnızca Ortadoğu'yla sınırlı kalmayacak. Küba'nın özgürleşmesi ve halklarına özgürlük verilmeyen diğer ülkelerde demokratik reformların gerçekleştirilmesi için çalışıyoruz. Latin Amerika, Avrupa, Asya ve Afrika'daki genç demokrasileri de desteklemeye kararlıyız.

Kuzey Kore'nin tehlikeli nükleer silah programları sorunu üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Kore yarımadasında barış ve uzlaşma istiyoruz, ama Pyongyang'ın tehditlerine prim verecek veya şantajı özendirecek değiliz.”

İran, Küba, Kuzey Kore; Amerika'nın öncelikli olarak hedefinde bu ülkeler, yani ikisi sosyalist, ABD'ye boyun eğmeyen üç ülke var.

ABD'nin imparatorluk politikalarını şekillendiren uzmanların geçen hafta ABD Başkanı Bush'a sundukları “Zafer için kılavuz” adlı raporda da “Suriye ve İran'da acil bir rejim değişikliğinin yanı sıra Kuzey Kore'nin de Küba tarzı ablukaya alınması gerektiği” belirtiliyor.

Demek oluyor ki, bu ülkelere yönelik askeri, ekonomik, siyasi kuşatma 2004 boyunca da sür-

recek. Kuşatmanın açık bir askeri saldırıya dönüşüp dönüşmeyeceğini ise başta bu ülkelerin tavırları ve halkların yükselteceği mücadele olmak üzere, birçok etken belirleyecek.

Amerika, hiç kuşku yok ki, bu ülkelere saldırıyı düşünürken, Afganistan ve Irak'ta “elde edemediği zafer”in derslerini, her iki ülkede karşılaştığı direnişleri de hesaba katmak zorunda kalacak. Powell'in yeni yıl mesajında tersi iddia edilse de, her şey “Bush'un isteklerine göre” yürümüyor.

Powell, yazısında “sıradaki” saldırılarına Amerikan kamuoyunu ikna etmek için yalanlara devam ediyor; “Artık ne Afganistan'da teröristler cirit atıyor, ne de Irak, teröristlerin eline geçebilecek kitle imha silahlarını saklıyor.”

Cümlelerin tümü yalan. Afganistan'da direnişçiler cirit atıyor; Irak'ta ise zaten işgalden önce de “kitle imha silahı” saklanmadığı, Bush ve Blair'in bu konuda tüm dünyaya yalan söylediği çoktan ortaya çıktı... Ama buna rağmen Powell bunları tekrar ediyor. Çünkü hem ABD içinde, hem dünya genelinde imparatorluk politikalarının önünü açabilmek için kesin “zafer”lere ihtiyaçları var.

Dünyanın bütün “fırsatları”ndan biz yararlanacağız!

Powell'in yeni yıl yazısının sonu her şeyi ayan beyan hale getiriyor. Yazının son bölümüne kadar sürekliliği diğer ülkelere demokrasi, barış, özgürlük götürmekten sözeden Powell, son bölümde tabir-i caizse

baklayı ağzından çıkanyor; şöyle diyor:

“Önümüzde pek çok zorluk var, çünkü dünya sorunlarla dolu bir yer. Ama dünya aynı zamanda pek çok fırsatla da dolu ve biz bu fırsatların her birinden yararlanmak istiyoruz. Bu süreçte içimizden bazıları biraz ter dökecekse (birkaç kilo bomba atacaksa) bu sorun değil, onu göze almaya hazırız.”

Irak'ın, İran'ın petrol ve doğal gaz yatakları, Kafkaslar'ın yeraltı-yerüstü zenginlikleri, dünyanın dört bir yanında sefalet mahkum edilmiş kitleleri köleleştirmek... ABD için bir “fırsat” olarak gözüküyor. ABD'nin “müdahale”lerini “Orta-

doğu'yu demokratikleştirmek" isteğiyle açıklayanlar, acaba bu sözlerden bir sonuç çıkaracaklar mı? Sanmıyoruz. Gözlerinin önünde halkların katledilmesine, ülkelerin işgal edilmesine ve işgal ettikleri topraklarda tam bir zulüm düzeni uygulamalarına rağmen, gerçeği görmemekte ısrar edenlerin gözünü hiçbir şey açamaz.

Amerikanın imparatorluk dayatması karşısında, öteki emperyalist ülkelere güvenenlere de bir çift sözü var Powell'in: *"Hem NATO hem Avrupa Birliği'nin bu sene genişleyecek olması, uluslararası güvenlik açısından sevindirici bir haber. 2004'te özgürlük, refah ve barışı yaymak için ikisinden de yararlanacağız."*

Bu ABD'nin düşüncesi denilebilir. Öyledir ve Avrupa emperyalizminin ABD'ye direnecek durumda olmaması gerçeğinden hareketle söylenmiştir. ABD-AB ilişkisi de sürecek elbette; ama bu çelişki, emperyalizmin dünya halklarını teslim alma politikasını tersine çevirecek bir boyut da kazanmayacaktır. ABD'si, AB'siyle emperyalizm, tüm dünyayı kendilerine bahşedilmiş bir armağan olarak görüyor; ve her ne pahasına olursa olsun tüm nimetlerine el koymak istiyorlar.

Powell, dünya nimetlerine nasıl el konulacağını, kendi deyişiyle diğer ülkelere "barış ve özgürlük" götürüp "fırsat"ların nasıl ele geçirileceğini de çok veciz biçimde ortaya koyuyor: Evet, bunun için bazılarının biraz **"terlemesi"** gerekecektir; terleyecek olanlar da **bombaları atacak** olanlar!

ABD'nin tüm imparatorluk stratejisinin temelinde bu yatıyor işte; havadan bir kaç ton bomba yağdırmak. ABD stratejisi askeri gücüne dayanıyor; Afganistan'ı, Irak'a havadan bombalarla yakıp yıktıktan sonra, dönüp öteki ülkelere **"ders alın!"** demeleri de bunun sonucuydu.

Gökten yağdırılan bombaların getireceği bir *barış ve özgürlük*'ten söz ediyor Amerika. Halklar elbette direnecek barış ve özgürlüğün böylesine. Amerikan imparatorluğu tüm dünya halklarına savaş ilan ediyorsa, halklar elbette kabul edecek bu daveti.

Amerika nasıl imparatorluğunu hakim kılmak ve sürdürmek için saldırmak zorundaysa, **halklar da yaşamak için direnmek ve savaşmak zorundadır.**

Büyükelçilik mi emperyalist üs mü?

İşgalci Amerika, Irak'ta işgali "resmen" sona erdirip fiilen devam ettirmenin hazırlıklarını siyasi, askeri, ekonomik, diplomatik her alanda sürdürüyor.

Bu hazırlıkların bir parçası olarak, ABD'nin en büyük diplomatik temsilciliği Bağdat'ta açılacak. Bu, aynı zamanda ABD'nin Ortadoğu'da **"kalıcılaşmak"** niyetinin de bir göstergesi.

ABD Dışişleri Bakanı Powell, Bağdat'ta açılacak "diplomatik temsilciliğin" kısa sürede faaliyete geçirileceğini, *"yeni temsilciliğin, Irak halkının seçimlere hazırlanması ve Anayasa'nın yapılması konularında yardım edeceğini"* belirtti. Bağdat'taki elçilik konusunda farklı kaynaklardan yapılan açıklamalara göre, ABD'nin Bağdat'ta kuracağı yeni büyükelçilik binasının inşaatı 3-5 yıl sürecek; başlangıç olarak da **3 bini** aşkın personel çalışacak bu "büyükelçilik"te.

3 bin rakamı, belki kimilerine şaşırtıcı gelecektir; bir büyükelçilikte de o kadar kişi olur mu diye düşünülecektir.

20-30 kişilik, hatta birkaç yüz kişilik büyükelçilikler emperyalistler açısından çoktan terkedildi. Artık "diplomatik" misyon, büyükelçiliklerin, konsoloslukların işlerinin sadece çok küçük bir parçasını oluşturuyor. Özellikle ABD büyükelçilik ve konsoloslukları, birer emperyalist üs haline dönüştürülmüş durumda. Aleni üslerin halkların muhalefetine neden olması karşısında, emperyalistler böyle bir yöntem geliştirdiler.

Mesela, ABD'nin Kahire Büyükelçiliği; buradaki personel sayısı, hiçbir "diplomatik görev"le açıklanamayacak kadardır. ABD Kahire Büyükelçiliği'nde tam **7000** kişi (**yedi bin**) bulunuyor.

Küçük bir ilçe büyüklüğündeki bu personel rakamı, Amerika'nın diplomatik kurumlarının nasıl üs'se dönüştürüldüğünün tipik bir örneğidir. Afganistan'da, Irak'ta, Kafkas ülkelerinde, Balkanlar'da, kısacası ABD'nin yeni girdiği her yerde, yaptığı ilk şeylerden biri böyle bir üs kurmaktır.

İstanbul İstinye'de inşa edilen yeni ABD Konsolosluk'u da bunun parçasıdır. Devasa bir arazi üzerinde inşa edilen yeni konsoloslukun tek gerekçesi "güvenlik" değildir; yeni bir üs olarak düşünülüp inşa edilmiştir.

İstinye'de inşa edilen "kale gibi" büyükelçilikte ve diğer Amerikan diplomatik kuruluşlarında kaç bin Amerikalı'nın çalıştığını **AKP hükümeti açıklayabilir mi acaba?**

Her şey Rant!

Irak'ta kim direniyor? İşgalcilerle karşı yapılan eylemler bir direniş mi, yoksa sadece bir "istikrarsızlık unsuru" mu?

Bu soruya son zamanlarda Cengiz Çandar gibilerden Kürt milliyetçilerine kadar Amerika'nın "istikrarını" amaç edinmiş kesimler

bir tek cevap veriyorlar:

Irak'taki direniş "rantçıların" işidir.

İşte bir örnek:

"Irak'ta neredeyse günlük olarak yapılan saldırılar sorunları çözmekten ziyade derinleştirmeye yöneliktir. Ve bunların arkasında rantçı bir gücün bulunduğu da kesindir."

Irak direnişini anında kesin olarak çözümleyen bu zehir hafiyeye göre, durum şöyledir; "BAAS rejiminin önde gelen elemanları kayıplara karıştıklarında ülkenin para kaynaklarını da birlikte götürdüler... Yani silah alabilecek ve diğer Arap ülkelerinden savaşçı ithal edebilecek parasal güçleri vardır (ayrıca okur burada Arap ülkelerinde parayı bastırıp savaşçı satın alabileceğiniz pazarlar olduğunu da öğrenmiş oluyor, ama bu paralı savaşçılar nasıl feda eylemi yapıyorlar diye soracak olursanız, ona cevap alamayacağınızı da bilin, zehir hafiyenin mantıklı olmak gibi bir kaygısı yoktur. Neyse devam edelim alıntıya...) Ayrıca Saddam rejiminin rantından geçinip savaşla birlikte sıfıra düşen binlerce komutan ve asker de bulunuyor..." (Cemal Uçar, 28 Aralık 2003, Yeniden Özgür Gündem)

Böylelikle Irak'taki direnişi Saddamcı rantçıların gerçekleştirdiğini öğrenmiş bulunuyoruz!

Ne diye öyle uzun boylu, emperyalizm, sömürgecilik, işgal altında olmak, vatanseverlik gibi konularla kafanızı yoracaksınız; "rantçılar" deyip geçin.

Bir zamanlar her şeyi "komplo"yla açıklamak modaydı.

Kim ne yapmış olursa olsun "komplo"ydu; şunlar yaptı deniyor ama siz onları bırakıp onların arkasındakilere bakın; şundan şunun, bundan bunun çıkarı var; niye öyle yapmamışlar da böyle yapmışlar, hem şu marka silahları kullanan mutlaka şunların taşeronudur vs. vs. O kadar ıvır zıvır şeylerle dolduruldu ki olayın "tahlili"; sonuçta içinden çıkılmaz hale getirilirdi.

Şimdi de "rantçılar" var.

Daha doğrusu, özellikle belli bir süreden beri literatürde "rantçılar".

O "belli" süre, (daha öncesinde de kullanmalarına rağmen yoğunlaşan bir şekilde), Kürt milliyetçi hareketin İmralı'yla birlikte silahlı güçlerini dışarı çıkarıp silahlı mücadeleyi mahkum ettiği dönemden başlıyor.

O dönem, devlete ve oligarşiye adeta toz kondurmu-yordu Kürt milliyetçiliği.

Devlet katliam yapıyor; o diyor ki hayır, "devletin içindeki rantçı bir kesim" yapıyor. Oligarşi imha, asimilasyon politikasında ısrar ediyor, o diyor ki "rantçılar son direnişlerini sergiliyor"! Hatta kırsal alanda aleni sürdürülen katliamlar bile doğrudan Genelkurmay'a maledilmeyip yine ordu içindeki "rantçı"lardan sözediliyor...

Kim o rantçı kesim, devletten hangi noktada ayrılıyor, oligarşi içinde hangi kesime denk düşüyor? Cevap yok.

Abdullah Öcalan da, İstanbul'daki son dört bombalamayı yine aynı kesimlere bağlıyor:

"Hizbullah bombalarını sakıncalı buluyorum. On bin kişiyi katleden organizasyon kimse, bu dev gibi organizasyon da odur."

Öcalan bu dev gibi organizasyonu da getirip Ağar-Çiller'e bağlayarak, "Devletin içinde olup bitenleri doğru değerlendirmek gerek... Diğer güçler 30-40 yıldır bundan güçlenmişler, beslenmişler, on binlerce cinayet işlemişler; para almadan da yaşayamazlar. Devlet içinde çeteleşmişler... İbrahim Tatlıses'e 'seni asarız' diyenler; Sabancı'ya 'çizmeyi aşın' diyerek Özdemir Sabancı'yı vuranların hepsi aynı ekiptir" diye devam ediyor.

Her şey bu kadar açık!

Devletin bir suçu yok; oligarşinin bir günahı yok; her ne yapılıyorsa o "devlet içinde çeteleşen" rantçılar yapıyor. Bu arada devrimci eylemleri de işin içine soktun mu, onları anlama-açıklama zahmetinden de kurtulmuş olursun.

Irak halkı işgale karşı direnemez; eylemleri yapanlar mutlaka rantçı, birilerinin adamıdır.

Türkiyeli devrimciler Sabancı'yı vuramazlar; mutlaka çetelerin işidir.

Komplo teorisyenlerinde de, her şeyi "rantçılık"la açıklayanlarda da esas olan şudur; emperyalizme, oligarşiye karşı direnilemez. Onlara darbeler vurulamaz. Hiçbir halk ve hiçbir devrimci, yurtsever örgüt, onlara rağmen direnemez, savaşamaz!

Bu kafaya kim ne anlatabilir?

Ama bu kafaya sormak farzdır; bütün dünya rantçıysa, tüm savaşlar, eylemler, direnişler şu veya bu kesimin "rant" savaşıyla açıklanıyorsa, peki siz kimden, ne rant elde ediyorsunuz o zaman?

Direnmememe tavrı, 'sağduyu'yla, 'büyük taktikler'le açıklanabilir mi?

F tiplerine sevk edilen Kürt milliyetçi tutsaklar, 19 Aralık sonrasında olduğu gibi sevk yolunda işkencelere maruz kaldılar, bazıları tekli, bazıları iki-üç kişilik hücrelere atıldılar. F tiplerine adım attıkları andan itibaren birçok hakları gasbedildi. Gördükleri işkence sonucu kafası kolu kırılan tutsakların olduğu ve bunlardan hala haber alınmadığı belirtiliyor. Kısacası, F tiplerine atılanların yaptıkları açıklamalar, üç yıldır F tiplerinde tutulan devrimci tutsakların açıklamalarıyla aynıştı.

Gelinen nokta, Kürt milliyetçiliğinin hapishaneler politikasının iflasıdır. Bu sevklerin gündeme geliş koşulları, sevklerin gerçekleşme biçimleri çok tartışılacaktır. Sevk edilen tutsakların 19-22 Aralık'ta devrimci tutsakların direndiği gibi direnmemesi bir yana, **asgari** bir direniş bile gösterilmemiştir. Tabii bu bir sonuçtur; genelde izlenen politikanın, özde Ulucanlar'dan bu yana **"biz yokuz binbaşım", "farkımızı koyduk"** sözlerinde ifadesini bulan tavrın bir sonucudur. Dolayısıyla tek başına, sevk edildikleri gün niye ve nasıl direnmediklerini tartışmanın ötesindedir mesele.

Sevklere ilişkin Kürt milliyetçiliği tarafından yapılan kimi yorumlar, bu tartışmanın üstünü örtmeyi, asgari direnmeyi bile içermeyen bu tavrı meşrulaştırmayı amaçlıyor.

Mesela deniyor ki;

"AKP hükümeti... cezaevlerini bu operasyonla teslim almayı ya da jandarma zoruyla ezmeyi hedefliyor. Aslında her şeyi göze alan bir biçimde tutsakların üzerine gidilmiştir. Siyasi tutsaklar, sevkler sırasında kışkırtıcı ve tahrik edici yaklaşımlar olmasına rağmen, bu oyuna gelmemiştir. PRD'li tutsaklar, daha sağduyulu, politik bir duruş ve genel hassasiyetlere de dikkat eden bir tutum içinde olmuşlardır. Bu sorumluluca yaklaşım, hükümetin oyununu boşa çıkarmış, maksadını kursağında bırakmıştır." (Mustafa Yöndem, Yeniden Özgür Gündem, 2 Ocak 2004)

Nedir burada **"boşa çıkarılan"** oyun? Oligarşinin **"kursağında bırakılan"** maksat nedir?

Oligarşi, belli bir zamanlamayla PRD'li tutsakları F tiplerine atmayı planlamış (ki biz, sıranın kendilerine de geleceğini defalarca yazmışızdır.) ve bugün de bu planını hayata geçirmiştir. Burada bozulan bir plan yoktur. Tersine, oligarşinin belli bir planı uygulamasının seyircisi olun-

muştur.

Eğer bütün mesele, sevklerin tek bir tutsak bile **"katledilmeden"** gerçekleşmiş olmasıysa, bunda özel bir **"başarı"** yoktur. Sınıflar mücadelesinde doğru politik tavrın tespiti, böyle bir ölçüyle yapılamaz. Dahası, bu bakış açısı, bugüne kadar ki hapishane katliamlarından oligarşiyi değil, tutsakları sorumlu tutmaktır. O zaman soralım; Buca'da üç, Ümraniye'de dört, Diyarbakır'da on, Ulucanlar'da on tutsağın katledilmesi, tutsakların gerekli sağduyuyu, politik davranışı göstermemesinin sonucu muydu?

Diyarbakır'da on tutsak hangi gerekçeyle katledilmişti hatırlıyor musunuz? Diyarbakır'da olduğu gibi, **"bir tutsağın başka bir koğuşun mazgalını açması"** veya Ulucanlar'da olduğu gibi **"bir koğuşun son derece haklı bir zeminde işgal edilmesi"** gibi gerekçeler her zaman bulunabilir; oligarşi böyle bir plan yapmış olsaydı, siz ne kadar **"sağduyulu"** davranırsanız davranın, kuşkusuz bir gerekçe de bulurdu.

Mesele, sevklerin katliamla veya katliamsız yapılması değil; direnişle veya direnişsiz karşılanmasıdır. Sevklerin nasıl yapıldığı değil, tutsaklar tarafından nasıl karşılandığı belirleyicidir. İşte bundan dolayı da Kürt milliyetçi hareketi, **"oyunun bozulduğunu, maksatlarının kursağında bırakıldığını"** söylemekte acele etmemelidir.

Oyun ya da maksat, asıl şimdi, F tiplerindeki tecritle başlamıştır. F tiplerindeki tecritle taşınan tüm ilerici, muhalif düşüncelerin, değerlerin inkarı dayatılacaktır. Ha, biz bu düşüncelerden zaten vazgeçiyoruz, emperyalizmin istediği gibi, oligarşinin izin verdiği kadar düşüneceğiz denilirse, mesele yok; oligarşinin maksadı hasıl olmaktadır.

Tersiyse, düşünceleri savunmanın, korumanın tek yolu direniştir.

F tiplerini direnişsiz kabul ederek, oligarşinin bu amacına ulaşmasının yolu da bugünden ardına kadar açılmış bulunuyor.

Tecrit, devrimciler üzerinde ideolojik olarak etkili olamamıştır; çünkü 19 Aralık sabahından itibaren 107 şehidin verildiği büyük bir direniş vardır. Kürt milliyetçiliği ya bu direnişin bir parçası olacak ya da süreç tecritin adım adım beyinlerini teslim alması yönünde ilerleyecektir.

Oligarşinin politikalarının özünü görmemekte

ısrar eden yazar şunları yazıyor: “AKP içerisinde derin kudretleri olan A.Kadir Aksu ve Cemil Çiçek’e, bu son operasyonla da anlaşıldığı gibi, daha önce Hikmet Sami Türk’e yüklenen misyon yüklenmek isteniyor. Pişmanlık yasası ve son cezaevi operasyonu umdukları gibi gerçekleşseydi, bunlara kahramanlık madalyası verilecekti.”

Yanılıyor. Cemil Çiçek de tecrit ve katliamı sürdürerek oligarşi nezdinde Sami Türk gibi bir “kahraman” olduğunu göstermiştir zaten. Cemil Çiçek de karşısında bir direniş olmadığı, olmayacağını da bildiği için **“kansız bir 19 Aralık operasyonu”** gerçekleştirmiştir. Bundan Kürt milliyetçiliğinin kendisine çıkaracak bir başarı payı yoktur.

Oligarşinin oyununu, oyundan da öte, halkı, devrimcileri teslim alma, örgütlülüklerini tasfiye etme programını bozacak tek şey direniştir. Eğer oligarşi, 19-22 Aralık gibi büyük boyutlu bir katliama, F tiplerine rağmen eğer istediği zaferi elde edemediyse, bunun nedeni üç yıldır süren direniştir. Direniş, halk nezdinde oligarşinin gözdağını etkisizleştiren bir cüret anıtı olarak yükselirken, hapishaneler özelinde “düşünceleri inkarı” dayatan tecritin sonuç almasının önündeki en büyük engeldir(*).

Aynı yazar şu gerçeği de ifade ediyor;

“AKP iktidarıyla birlikte cezaevlerindeki koşullarda hiçbir iyileşme görülmezken, tecrit ve izolasyon uygulamaları bir sistem olarak geliştirilerek kurumlaştırılmıştır.”

İşte tam bu noktada sormak gerekiyor; üç yıldır uygulanan tecrit ve izolasyon sizin ne kadar gündeminize girdi? İmralı dışında tecritin en yaygın biçimiyle uygulandığı, ölümlerin sürdüğü

F tipleri kurumlaştırılırken siz ne yaptınız?

Şu veya bu platformda, F tiplerinin gündeme alınması önerilerine karşı çıkanların içinde oldu hep Kürt milliyetçi hareket. Geline nokta üç yıldır sürdürülen bu politikanın iflası değilse nedir?

Şurası açıktır; 19-22 Aralık 2000’in ardından devrimci tutsaklar provokasyona gelmekle suçlanmış, kendi tavırları ise *“farkımızı koyduk iyi oldu”* diyerek olumlanmıştır.

Devrimci tutsakların ardından Kürt milliyetçi tutsakları da F tiplerine atan oligarşi diyor ki **“farkınız yok!”** O zaman ders çıkarmak gerek. Yaklaşık 5 bin kişilik bir tutsak kitlesi üzerinde oligarşi politikalarını bu kadar kolay ve rahat uygulayamamalıdır.

(*) Bu arada, Kürt milliyetçilerinin dışında da ölüm orucunun etkisizleştiği, yıprandığı, çözücü gücünü yitirdiği teorileri yapanlar var. Bu kervana son katılanlardan biri de, direnişe ilk başlayanlardan olan TİKP. Artık *ÖO’nu sürdürmenin anlamını yitirdiğini* söylüyor arkadaşlar. Bu sözlerin sahiplerine çok şey söylenebilir, ama en başta söylenmesi gereken şudur: Önce kendinizi sorgulayın. Ölüm orucunu bıraktığınızda, bunu bile halka, devrimcilere açıklayamadınız, dışarda ölüm orucu sürdürülürken, o zaman “anlamını yitirdi” diye tespitiniz de olmamasına rağmen, katılmadınız. Yeni değil, kaç yıldır sizin gündeminizden çıktı direniş. Ölüm orucu yapmadınız da ne yaptınız? O çok sözünü ettiğiniz işçi sınıfı içinde ne yaptınız? Ölüm orucu anlamını yitirmiş. Neyin anlamı var peki? Sizin gündeminiz nedir acaba iki yıldır? Reformizminkini biliyoruz, ama sizinki ne? Direnişin zorlayıcılığı, çözücülüğü yok da neyin çözücülüğü var? Tüm bu sorulara bir cevabınız var mı? Bu cevaba uygun bir pratik gösterebilir misiniz?

Cevapsız bir yığın soru. İşte bu yüzden diyoruz ki büyük tespitler, tahliller yapmadan önce kendinizi sorgulayın.

Sayı 93

37

11 Ocak
2004

MİT’çiler Tayyip’in Korumasında

Ankara’da yapılan 2003, 1 Mayıs’ına katıldıkları gerekçesiyle okulda, müdür odasında baskıya ve sorgulamaya maruz kalan öğrencilerin MİT tarafından sorgulandığı ortaya çıktı.

Dikmen ve Ayrancı Ticaret Lisesi’nde yaşanan olayı soruşturan Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, yasadışı sorgulamayı MİT’in gerçekleştirdiğini tespit ederek, MİT’in bağlı bulunduğu Başbakanlık’tan ceza soruşturma için izin istedi.

Gençliğe düşmanlığını çeşitli biçimlerde gösteren AKP iktidarı bu konuda da işkencecilerin yanında yer aldı. Başbakanlık gerekli izni vermeyerek, gençlerimizin öğrenim gördüğü okulları işkencehanelere

dönüştürümlere sahip çıktı.

İstanbul’da İslamcılar’ın eylemlerinin ardından, MİT’in hangi istihbaratı yaptığını soranlara güzel bir cevap; o demokratik hakkını kullanan, yasal göstere katılan, ezberci yoz eğitime karşı çıkan gençliğin peşinde.

AKP’nin Türbanlı Gençlerimize Sahip Çıkıyor Görünmesi De Sahtedir. Riyakar İslamcı AKP, türbanlı gençlerimizin haklarını da savunamaz, onlara da sahip çıkamaz. MİT’çileri korumasına alması, gençliğe bakışının da tezahürüdür. Türbana istismar için ihtiyacı olduğu kadar kullanır, sonra türbanlı gençleri sorgulayanları da korumasına alır.

İşkenceci, yasadışılığı yöntemleştirmiş devlet geleneğine çok kolay uyum sağladı AKP iktidarı. Resmen failleri belli bir olay böylece tozlu raflara kaldırılmış oldu.

Cumhuriyet Gazetesi yazarı Oral Çalışlar'a *Direnişin yok sayıldığı yerde tutarlılık, duyarlılık, demokratlık yoktur!*

5 Ocak tarihi "Değişen Adalet ve Cezaevleri" başlıklı yazınız, belli ki bir "sorun" a dikkat çekmeyi amaçlıyor; bu yanıyla bir "duyarlılık" olarak da görebiliriz. Ama aynı yazı içinde öyle bir şey söylüyorsunuz ki, dikkat çekmeyi amaçladığınız sorunun **bütününü** yok sayıyor, F tipleri ve direniş konusunda uygulanan sansüre ortak oluyorsunuz.

Kaş yaparken göz çıkartıyorsunuz yani.

Ve ne yazık ki, siz gözü, "**ka-zayla**" çıkartmıyorsunuz.

F tiplerine ilişkin yazdığınız hemen her yazıda "*örgüte de devlete de karşı olduğunuzu*", "*ölüm orucunu doğru bulmadığınızı*" belirtmeyi, soruna sahip çıkıyor gözükürken direnişe karşı çıkmayı bir çizgi haline getirmiş bulunuyorsunuz. Aman devlet yanlış anlamasın, aman başka kesimler farklı yorumlamasın; ne sahip olduğunuz icazet, ne statükonuz sarsılmasın!

Aynı nedenle, zaman zaman soruna "değinseniz" de, direnişi yok sayarak sansürün ortağı oldunuz. F tiplerinden söz ederken ölüm oruçlarından söz etmemeyi "başardınız"!

Son yazınızda da aynı zihniyeti sürdürüyorsunuz. Diyorsunuz ki;

"Çok uzun süre devam eden, hatta bazı **küçük grupların** hâlâ sürdürdüğü ölüm oruçları sırasında yüzlerce genç, Wernicke-Korsakoff hastalığına yakalandılar."

Aslında size göre "**bitmiş**" direniş. Kurduğunuz cümle onu ifade ediyor. "Bitmiş" de işte bazı "**küçük gruplar**" sürdürüyor... Direnişe ve gerçeğe say-

gısızsiniz her şeyden önce.

Ölüm orucunu sürdürenler neye göre "**küçük gruplar**" oluyor sizce?

Sizin "**büyük gruplar**" dedikleriniz kimler peki, onlar ne yapıyorlar?

Demek ki ölüm yürüyüşünde 8 kişinin olması az geliyor. Kaç kişi olması lazım sizce?

"Tek bir kişinin bile" yaşam hakkının kutsallığından söz eden sizler; iş teoriye gelince bir kişinin ölümüyle, yüz kişinin ölümü arasında fark olmadığını söyleyen sizler; yaşamın kutsallığı üzerine onca söz eden sizler, şimdi hangi mantıkla sekiz kişinin ölüm yürüyüşünde olduğu bir direnişi küçümsüyor, onun da ötesinde yok sayıyorsunuz?

Ne olacak canım, altı üstü sekiz kişi var ölüm orucunda, altı üstü 8 kişi daha eklenecek 107 ölüye!.. 8 kişinin ise bir değeri olmadığı için, ölüm orucu köşenize girmiyor.

Bugüne kadar **kaç ölüm orucu ekibi** çıkarıldı, bu ekipelerde **kaç kişi** yer aldı, bu ekiplerdeki **kaç kişiden** ne kadarı sizin "**küçük gruplar**" dediğiniz gruplardandı? Hesap ettiniz mi hiç? Bu ekiplerden kaç kişi öldü, kaç kişi sakat kaldı, ölümlerin ve sakatların kaçısı bu "**küçük gruplar**" dandı, hesap ettiniz mi hiç?

Hepsi bir yana, direnişte bugüne kadar 107 kişi öldü değil mi! İşte o 107 kişinin 19'u diğer gruplardan, 88'i halen direnişi sürdürenlerdendi!

Sadece bu bile yazdığınız cümledeki **subjektivizmi** göstermeye yetmez mi?

Tarihsel ve siyasal olarak,

kimin büyük, kimin küçük olduğunu, herkesin emperyalizme, faşizme karşı mücadelede tuttuğu yer belirler. Herkes zulme karşı direnişteki yerine göre büyük veya küçüktür!

Peki sizin küçük, büyük derken ölçünüz ne?

*

O "**küçük gruplar**" direnişi bugüne kadar sürdürmekte bu kadar kararlı olmasaydı, acaba şimdi, siz dahil F tiplerinden söz eden kim kalırdı?

O "**küçük gruplar**" bu kadar güçlü bir irade ortaya koymasaydı, son yazınıza söz ettiğiniz Wernicke-Korsakoff'luların dışarı çıkartılması söz konusu olur muydu?

Direnış, belki farkında değilsiniz; 4. yılına girmiş bulunuyor. 4 yıldır bir tek gün bile, içeride alında kızıl bantlı ölüm orucu direnişçileri eksik olmadı.

4 yıldır biz TAYAD'lılar bir gün bile, sorunu gündemimizden çıkarmadık.

Bir gazeteci, bir aydın olarak bu dört yılda yaptığımız Ankara yürüyüşlerinin, her seferinde kah polisin, kah sivil faşistlerin saldırılarına maruz kaldığımız yürüyüşlerin kaç gündeminizde oldu?

Bir gazete okuru, bir televizyon izleyicisi olarak mutlaka haberdar olmuştunuzdur, gündelerdir "Tecrite ve Sansüre Son!" diyerek Merter'de, Okmeydanı'nda sembolik hücrelerle, tabutlarla E-5 karayolunun ortasına çıkıyoruz. Bir gazeteci olarak, o hücrelerin, o tabutların içindekilerle bir röportaj yapmayı düşündünüz mü, bir aydın olarak onların "**Tecrite ve Sansüre Son!**" sesine güç verme sorumluluğunu hissettiniz mi?

Biz bu ülkenin aydınlarından, demokratlarından "Tecrite ve Sansüre Son!" diyen sesimize güç vermelerini beklerken, bir bakıyoruz, direnişi küçüm-

süyorsunuz.

Çünkü sizin kafanızda "tecrit" artık karşı çıkılamayacak bir politika haline gelmiş.

Sizin savunduğunuz AB uygulattırıyor bu politikayı. AB'ye karşı niye bir şey demiyorsunuz? Niye böyle bir politikayı savunmanın ne demek olduğunun AB açısından tahlilini yapmaya bile çalışmıyorsunuz?

Siz AKP'ye karşı mısınız? Nasıl karşı çıkacaksınız? AKP de AB'yi savunuyor, siz de!

AB'ciliğiniz sizi F tipleri ve tecrit konusunda nasıl gerçek anlamda bir demokrat tutumu almaktan uzaklaştırıyorsa, aynı şey başka konularda da geçerli olacaktır.

Hedefinizi doğru seçin. Kimden yana ve kime karşı olduğunuzu doğru seçmezseniz, ne sosyalist anlamda, ne de burjuva anlamda tutarlı bir demokrat olamazsınız. En "duyarlı" tavrınız bile, oligarşinin politikalarına hizmet eden düşüncelerle içiçe girer.

Son yazınızda olduğu gibi...

Direnişin yok sayıldığı yerde, ona bağlı hiç bir sorun **duyarlılıkla** ve **tutarlılıkla** ele alınmış olmaz. 8 kişinin ölümüne yürümesini **umursamayan**, üstüne üstlük küçümseyen, onların ölmemesi için **kılını kıpırdatmayan** bir tavır, gerçek anlamda bir duyarlılık değil, duyarsızlığının üstünü çeşitli konuları sahipleniyor görünerek örtmeye çalışan bir tutumdur.

İster yok sayılsın, ister küçümsensin, direniş sürüyor. İlk baştaki kararlılığını ve iradesini daha da pekiştirmiş olarak, küçülerek değil, her gün büyüyerek, her gün daha destanlaşarak sürüyor direniş.

Bu gerçeği görmezden gelmek, bir aydının, sosyalist olduğunu ileri süren birinin tavrı olamaz. Başka deyişle zulüm devletinin sansürüne ortak olan ne aydın, ne sosyalist olamaz ve unutmayın; sansüre ortak olanlar, niyetleri, düşünceleri ne olursa olsun, tecrite de ortaktır.

Direniş ve tecrit gerçeğini görmeniz, gördüğünüz gerçeği icazet ve statüko hesaplarını aşarak dile getirme cüretine sahip olmanız dileğiyle.

TAYAD'lı Aileler

TEMEL HAKLAR: 4 OCAK KATLIAMI TECRİT POLİTİKASININ SONUCUDUR

İktidarlar yıllardır ülkemizde devrimcileri hücrelere koymanın plan ve programını yapmış, hapishanelere, siyasi tutuklulara bakışında da akıl hocalığını her alanda olduğu gibi yine emperyalizmden almıştır. NATO'nun "Anti-Terör Komitesi"nde 1988'de alınan kararda "Cezaevlerinde politik ilişkileri olanları izole etmek ve rehabilitasyon için acele etmeliyiz" denilmekteydi. Bu kararın alınmasının üzerinden çok geçmeden dönemin iktidarı 1 Ağustos Genelgesi olarak bilinen genelgeyi çıkarmış, Eskişehir Hücre Hapishanesi'ni hayata geçirmişti. Bu genelge tutukluların direnişiyle önlenmiş fakat aynı politika 1995'te Adalet Bakanlığı yapan Mehmet Ağar "demokratik hak ve özgürlükler terörizmin hayat damarlarıdır, otoriter ve totaliter ülkelerde bunun görülmediği" değerlendirmesi yaparak iktidarın politikasını hayata geçirdi.

Ve 4 Ocak 1996 Ümraniye Hapishanesi...

13 Aralık 1995 tarihinde katliam amaçlı bir saldırı devreye sokulmaya çalışıldığında siyasi tutuklular bu saldırıyı kendi haklılıkları ve direnişleriyle önlemişlerdi. Haklılıkları ülkemizde bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin haklılığındandır. Direnişleri ise hücre genelgesiyle iktidarların, düşüncelerinden vazgeçirme politikasına karşıdır.

Tarih 4 Ocak 1996 olduğunda iktidar 13 Aralıkta gerçekleştirmediği katliamını yeni bir katliam planıyla hayata geçirmek için tutuklulara yöneldi. Yine bombalarla, ellerinde demir çubuklarla saldırdılar tutukluların üstüne. Bu saldırıda 4 devrimci hayatını kaybetti. Ve 43 devrimci ağır yaralandı.

4 Ocak saldırısında bedenleriyle saldırıya karşı koayan tutuklulardan Abdülmecit Seçkin, Orhan Özen, Rıza Boybaş, Gültekin Beyhan direnişin isimleri oldular.

Bugün ise katliam ve tecrit politikası yeni iktidarlara artarak sürdürülüyor. Tüm bu saldırılar emperyalizmin ve ülkemizdeki iktidarların sistemli politikasıdır. 19 Aralık, yaygınlaştırılarak sürdürülen F tipi tecrit politikasıyla beraber saldırıların boyutu gün gibi ortadadır artık. Ölüm orucu direnişinin önemi daha net görülmelidir. Hak ve özgürlük mücadelesi bu bedellerle sürdürülmektedir. Ülkemizde katliamlara sessiz kalmak yaşanacak katliamlara davetiye çıkarmak olacaktır.

Sayı 93

39

11 Ocak
2004

Sorular

Cevaplar

Hurtuluş yolunun klavuzu Marksizm-Leninizm dir

Yerel Seçimlere Devrimci Bakış

? Devrimciler için düzen içinde seçimlerin anlamı nedir?

Her seçim döneminde her devrimci, “Seçimler de ne yapacağız, neyi amaçlayacağız, halka ne yapmasını önereceğiz?” sorusunu sorar. Ancak bu temel soru doğru cevaplandıktan sonra seçimlere ilişkin öteki taktikler, çalışmalar doğru biçimlendirilebilir.

İster genel seçim olsun, ister yerel seçim, temeldeki bakış açısı ve amaç değişmez;

Oligarşinin çeşitli kesimleri, seçim süreçlerinde halkı, halkın sorunlarını yeniden keşfeder; propagandaların, kampanyaların, ünlü adayların ve vadelerin tek bir amacı vardır; aldatmacayı daha etkili hale getirip oy avcılığı yapmak. Oligarşi zaten egemen güçtür; egemenliklerini seçimlerle meşrulaştırmaya ihtiyaçları vardır. Oy avcılığına çıkmaları bu yüzdendir; sistemi sürdüreceklerdir, yaptıkları kampanyalar, verdikleri vaatler, hiçbir şekilde bu gerçeği değiştirmez. Zaten böyle olduğu için onlar açısından seçimler, halkı **demokrasiçilik oyunu** içinde aldatmaktan ibarettir.

Devrimciler açısından ise seçimler, merkezi veya yerel iktidar uğruna, ne burjuva partileriyle, ne de kendi aralarında yarıştıkları bir arena değildir. Burjuva partileri nasıl ki halk kitlelerini yeniden **düzene bağlama** çabası içindeyse, devrimciler de seçimlerde halk kitlelerinin **düzenden kopuşunu** hızlandırmayı ve **devrimin önünü açmayı** amaçlar. Seçim tavırları da buna hizmet edecek içerik ve biçimde olmalıdır. Seçim taktikleri, devrimin gücüne, egemen güçlerin çelişkilerine, ekonomik si-

yasi krizin derinliğine, halk kitlelerinin bilinç ve örgütlenme düzeyine göre değişebilir. Ama amaç değişmez. Esas olan halkı örgütleyerek, bilinçlendirerek devrimi geliştirmektir.

? Yerel yönetimler ne kadar yerel, ne kadar demokratik?

“Yerel yönetim” olgusunun 700 yılı aşkın bir tarihi vardır. Şehir olgusu esas olarak feodalizmle birlikte, işbölümünün tarım ve hayvancılığın dışında çok çeşitli dallara ayrılması, zanaatkarların köleci-feodal çiftliklerden kopup bağımsızlaşmaları ve kendilerine özgü mekanlar oluşturmaları, şehirleşmenin ilk çekirdeklerini ortaya çıkarmıştır. Bu mekanlar etrafında konaklama, ticaret, güvenlik kurumlarıyla büyüyen şehirleşme, yüzyıllar boyunca çeşitli evrimlerden geçerek bugünlere gelmiştir.

Şehirleşme, gerek mimari, gerekse de sosyal açıdan Avrupa’da, Asya’da, Amerika’da, Afrika’da birbirinden farklı biçimlerde gelişmiş, 19. yüzyıldan itibaren uluslararası ilişkilerin yoğunlaşmasına paralel olarak ise, birbirlerinden etkilenmeleri ve giderek birbirlerine benzemeleri artmıştır.

Osmanlı imparatorluğunda ise şehircilik çok geç gelişmiştir. Değişik ülkelerdeki “belediye, yerel yönetim” anlayışı uzun bir süre oluşmamış; “yerel yönetim” görevini “**kadılık**” kurumu yerine getirmiştir. Tabii Kadılar, bir yerel yöneticiden çok, merkezi yönetimin o şehirdeki temsilcisi konumundaydılar. Osmanlı’da yerel yönetimi resmileştiren ilk yasalar 1850’lerde çıkarıldı. Fakat bunda da “yerellik” sınırlıdır; Seçim yoktur. Şehrin en fazla emlak vergisi veren zenginlerinden bir Belediye Meclisi oluşturulmuştur, belediye reisi ise **atama** yoluyla görevlendirilmektedir.

Bu tarihsel şekillenmenin sonucu olarak sonraki dönemde şehircilik gelişse de, yerel yöneticileri “*merkezi yönetimin temsilcisi*” olarak gören zihniyet uzun süre hakimiyetini sürdürmüş, belli ölçülerde de günümüze kadar da gelmiştir.

Cumhuriyet döneminde belediyecilik ilk olarak 1930’da çıkarılan Belediye Kanunu ile şekillendirildi. Ne var ki bu düzenleme, ne yerleşim merkezlerindeki halkın ihtiyaçlarına cevap verecek genişliktedir, ne de demokratiktir; çünkü yerel yönetim, seçilmiş de olsa, merkezi yönetim onlar üzerinde hemen her türlü müdahale yetkisini elinde

Sayı 93

40

11 Ocak
2004

tutmuştur.

Yerel yönetimlere daha fazla yetki verilmesi yıllardır tartışılır, birçok partinin seçim vaatleri içinde de yer almıştır. Son olarak “**AB’ye uyum**” çerçevesinde bu doğrultuda bazı yasal düzenlemeler yapılmıştır. Ne var ki tüm bunlar yine de “*yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi*” olarak değerlendirilemez.

Çünkü **birincisi**, faşist devletin merkezi yönetim ve yetkisi hala olduğu gibi sürdürülmektedir; örneğin bir şehir halkının seçtiği belediye başkanının kaderi, gerçekte İçişleri Bakanı’na, iktidara bağlıdır. İktidarlar, yerel yönetimleri ekonomik olarak da, siyasi olarak da “boğabilecek” yetkilere sahiptirler. **İkincisi**, AB’ye uyum çerçevesinde yerel yönetimlerin yetkilerinin artırılması da esas olarak demokratikleşmeye değil, küreselleşmeye hizmet eden bir doğrultudadır. Kapitalizmin ihtiyaçları esas alınmaktadır. Belediyeler, halka yönelik hizmet ve organizasyon birimi olarak, halkın yönetime katıldığı bir yönetim organı olarak değil, “**kapitalist bir işletme**” olarak şekillendirilmektedir.

Meselenin kaynağında, yerelin değil merkezin, halkın değil devletin esas alındığı faşist düzenin zihniyeti vardır. Dolayısıyla aralarında nispi farklılıklar olsa da, ülke genelindeki demokratikleşme düzeyiyle yerel yönetimlerin demokratikleşme düzeyi birbirinden ayrı değildir.

Burada hemen “**yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi**” kavramına da değinelim; bu kavram, çoğu kez belediyelerin yetkilerinin artırılmasıyla aynı anlamda kullanılıyor. Bu kullanım kaba bir çarpıtmadır. “Yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi” demek, bununla birlikte, yönetimde o şehir, belde halkının **söz ve karar sahibi olması** demektir. Bu hakkın olmadığı hiçbir düzenleme, demokratikleşme olarak adlandırılamaz. Bu hak yok sayıldığı sürece, belediye başkanlarına istendiği kadar çok yetki aktarılsın, bunun hiçbir demokratik muhtevası yoktur. Yapılan son düzenlemelerde de bu yanı sıra demokratik bir muhtevaya rastlamak mümkün değildir.

? Yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi mücadelesinin kapsamı nedir?

Devrimciler için yerel yönetimler temelindeki mücadelenin iki yanı vardır:

Bir; yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi mücadelesi. **iki;** yerel yönetimlere gelebildiğimiz koşullarda buraları demokratik bir mevzi olarak

değerlendirme mücadelesi.

Mücadelenin birinci yanı, “yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi” kavramının çarpıtılmasının karşısına, gerçek anlamda demokratikleşmeyi ifade eden taleplerle çıkmaktır.

Bunlar, yerel yönetimlerin iktidarın vesayetinde olmaktan çıkarılması, halkın yönetime katılımının yasal ve kurumsal hale getirilmesi, yerel yönetimlerin ekonomik olarak kendilerine asgari düzeyde yetebilecek kaynaklara kavuşturulması, belediyelerin “arpalık” olmaktan çıkarılması, personel politikasının ve istihdam politikalarının halkın denetiminde olması gibi taleplerdir.

Oligarşinin “**şehircilik**” anlayışı, sayısız **çıkarcı hesaba** ve **sınıfsal korku** nedeniyle çarpık bir şehirleşme anlayışına tekabül eder. Çıkar kavgalarının sonucu olarak hiçbir plana, ekonomik ve sosyal temele dayanmadan yüzlerce yerleşim birimi “ilçe” yapılmış; sınıfsal korkunun sonucu olarak şehirlerde daha merkezi bir denetim sağlayabilmek amacıyla 1984’te çıkarılan 3030 sayılı yasayla “**Büyükşehir**” statüsü oluşturulmuştur. Ne bu “**sunî**” ilçeler halka hizmet götürebilmekte, ne de “**Büyükşehir**” uygulaması, milyonların yaşadığı kentlere bir soluk aldırabilmektedir. Tersine bu statü, yeni birçok karmaşanın, bürokrasinin kaynağı olmuş ve halkın yönetim üzerindeki etki ve katılımını neredeyse sıfırlamıştır.

Özellikle 1960’ların sonlarından itibaren yaşanan büyük göç sonucunda, şehirler oligarşinin bir anlamda denetiminden çıkmış, 80’li yıllarda bu olgu devasa boyutlar kazanmış ve oligarşinin yerel yönetimlere ilişkin yaptığı her düzenleme, halkın ihtiyaçlarına değil, “**güvenlik**” kaygılarına, halkın mücadelesini denetim altına almaya göre biçimlenmiştir.

Genel demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak yerel yönetimlerin demokratikleştirilmesi mücadelesi, tüm bu çarpıklıklara ve “halkın denetlenmesini” temel alan anlayışa karşı, halkın ihtiyaçlarını ve halkın katılımını esas alan bir yerel yönetimi savunmaktır.

Parlamento seçimlerinde de, yerel seçimlerde de, demokratik taleplerimizden biri de “halkın seçtiği kişileri görevinden alabilme yetkisine sahip kılınması”dır. Çünkü “*her seçimli kuruluş, yalnız, seçmenlerin seçtiklerine verdiği yetkiyi geri alma hakkının tanındığı ve uygulandığı zaman, halkın iradesini gerçekten temsil eden, gerçekten demokratik bir kuruluş sayılabilir.*” (Lenin)

Yerel yönetimler halkın ihtiyaçları ve katılımı temelinde demokratikleştirilebildiği ölçüde, onların bir demokratik mevzi olarak halkın mücadelesine katkısı da genişler.

Yerel yönetimler konusunu tartışırken son olarak da şunu vurgulamalıyız: sonuçta bu yerel yönetimin **faşizmin hüküm sürdüğü** bir ülkede olduğunu unutmamalıyız. “*Faşizm var bir şey yapılamaz*” anlayışı ne kadar yanlışsa, mevcut düzeni yok sayan hayaller, beklentiler yaratmak da o kadar yanlıştır. Bir zamanlar solun belli kesimlerinin dediği gibi, yerel yönetimler aracılığıyla “*faşist devletin yanbaşında halk iktidarının nüvelerini oluşturmak*” gibi boş hayaller kurmak, hem Türkiye gerçeğini görmemektir, hem de reformizme kapı aralamaktır. Nitekim, 1980 öncesinde bu anlayışı savunan DY anlayışı, bugün boylu boyunca reformizmin bataklığındadır.

? Yerel yönetimler, demokratik bir mevzi olarak nasıl bir rol oynayabilir?

Böyle bir mevziyi kazandıktan sonra yapılması gerekenler şöyle özetlenebilir:

“Halka kendi sorunlarına sahip çıkma bilincini vermek... Bunu mümkün kılacak kurumlaşmalar yaratmak... Halkın söz, karar hakkını yerel yönetimlere yansıtmak ve buna uygun örgütlenmeler oluşturmak...”

Yerel yönetim kurumunu sadece imar ve iskan sorunlarını, çevre sorunlarını çözecek bir yer olarak görmek, oligarşinin yarattığı bir şekillenmedir. Devrimci, ilerici, yurtsever adaylar (ve seçilmişler) bunun dışına çıkabilmelidir. Bunun dışına çıkmak ise, yerel yönetimleri gerçek anlamda demokratikleştirmeye yönelik adımlarla mümkündür.

İster merkezi, ister yerel yönetimlerde olsun, oligarşiye göre halkın rolü 4-5 yılda bir oy atmakla sınırlıdır. Böyle kalmasını ister. Halktan yana bir

yerel yönetim anlayışı tersini yapmak zorundadır. İster muhtarlıkta, ister belediyede, **halkı yönetime katmayan** bir yerel yönetici de oligarşinin anlayışını sürdürmüş olur. “Halk günleri” düzenlemek, halka bol bol park yapmak, “halktan yana” olmanın da, yerel yönetimi demokratikleştirmenin de göstergeleri olamaz. Bunlar burjuva politikacıların yöntemleridir. Halktan yana, sol bir anlayış, demokratikleşmenin odağına halkın örgütlenmesini ve bu örgütlülükleri aracılığıyla da yerelin yönetime katılmasını oturtmak zorundadır.

Yerel yönetimler konusunda “sol”dan en yaygın deneyi Kürt milliyetçilerinin yaşadığı söylenebilir; ama bu deney içinde örnekler yaratılamamış, devrimci, demokrat, vatansever belediyecilik açısından bir gelenek oluşturulamamıştır. Yasaların ama daha da önemlisi, oligarşinin icazetinin sınırları içinde kalmıştır. Devrimcilerin, daha çok gecekondu semtleriyle sınırlı da olsa, bu konuda yarattıkları olumlu geleneklerin ise, aradan yıllar geçse de unutulmadığını, o bölgelerde devrimci bir mayalanma yarattıklarını görüyor, biliyoruz.

Kuşkusuz birçok yasal engel vardır; ama bunları aşmaya çalışmak da zaten mücadelenin bir parçasıdır; bazı durumlarda bedel ödemek, o mevzileri geçici olarak kaybetmek de söz konusu olabilir, bu da göze alınmalıdır; çünkü bizim halk için yaptıklarımız karşısında oligarşinin yapacağı her anti-demokratik uygulama, oligarşinin teşhiri olacak, bizim yönetim ve iktidar anlayışımızın kitleler nezdinde güvenilirliğini yükseltecektir. Mesele, belediye meclislerinde veya daha genel anlamda şehrin yönetiminde **sendikaların, odaların, diğer demokratik kitle örgütlerinin temsil edilmesini** sağlamanın, daha alt düzeyde mahallelerin, semtlerin yönetiminde **muhtarlıkları kolektifleştirmenin** çok çeşitli yolları bulunabilir. **Halk komitelerini, halk meclislerini** çeşitli yasal ve meşru biçimlerde örgütlemenin yolları bulunabilir. Yeter ki böyle bir anlayışa sahip olunsun.

1991’den ders alınmadı mı?

Bugüne kadarki görüşmelerden, açıklamalardan anlaşılan odur ki, DEHAP’ın yerel seçimlerdeki ana taktiği SHP çatısı altında seçimlere girmektir. Asıl ittifak gücü olarak SHP görülmekte, diğer sol hareketler de bu ittifakın yedeği olarak ele alınmaktadır.

Kürt milliyetçi hareketinin SHP’ye ikinci güç verişidir bu. Birincisi 1991’dedir; faturası çok ağır olmuştur. “Demokratikleşmeyi sağlayacağı” düşüncesiyle SHP’ye verilen destek, DYP-SHP Koalisyonunu ortaya çıkartmış ve bu koalisyon,

halka karşı savaşın, özellikle de Kürt halkına karşı savaşın en kanlı sürecini yaşatmıştır.

“*O zaman öyleydi ama bugün değiştiler*” gibi bir mazeret de ileri sürülemez. Biz hiçbir SHP’linin ağızından yıllarca oligarşinin koltuk değneği olarak halka karşı sürdürülen savaşın özeleştirisinin açıklandığını duymadık. Halkın karşısına çıkıp oligarşinin, devletin suçlarını ortaya koyduklarını görmedik.

“Büyük politika”lar adına kimse bunları mazur gösteremez. Bu “büyük taktik”, düzen solu na hayat vermekten, onu yeniden ayağa kaldırmaktan başka bir işe yaramaz.

Yerel yönetimlerde icazetçilik ve reformizmin sonuçları nedir?

Emekten, halktan yana, sol olduğunu söyleyerek yerel yönetimlere seçilenler, oligarşik düzenin bir parçası olmadıklarını ve olmamaları gerektiğini, emperyalizme bağımlılığa kendi yerellerinde karşı çıkmakla yükümlü olduklarını bilmek durumundadırlar. Böyle bir siyasi tavır alış yoksa, “sol” adına da seçilmiş olsa, o kişi veya grupların ne demokrasi mücadelesi, ne devrim mücadelesi açısından yapabileceği fazla bir şey yoktur.

Aşağıda, bundan 17 yıl önce yine bir seçim vesilesiyle devrimci bir dergide yazılan bir paragrafı aktaracağız:

“SHP ile DSP, gerçekte emeğin ve emekçinin karşısındadır. Aksi olsaydı emperyalizmin yeni sömürgeci bir ülkede emperyalizme ve onun tahakkümüne karşı çıkar, NATO’da kalmaktan, AET’ye tam üyelikten söz etmezlerdi. Gerçi son zamanlarda TKP gibi reformist partiler de emperyalist kurumlara katılmaktan söz etmektedir!” (Yeni Çözüm, Ekim 1987, sayı 8)

O zaman, SHP’yi, DSP’yi teşhir etmek için, onların emekçinin karşısında olduğunu kanıtı olarak AET’ye tam üyelikten söz etmelerini gösteriyorduk. Bir de bugüne bakın; bu kategoriye giren “sol” kesimler ne kadar çoğaldı.

Bu kafaya sahip bir “sol”, yerel yönetimlere geldiğinde de, halk örgütlenmelerinden, devrimcilerden çok, büyük holdinglerle veya **Avrupa kuruluşlarıyla** ilişki geliştiriyor. Halkın, şehirlerin sorunlarının çözümünü, tekellerin yapacakları yatırımlarda, yardımlarda, **AB’den gelecek** kredilerde arıyor. Böyle bir belediyecilikle halkın mücadelesi geliştirilebilir, halkın bilinçlenmesi sağlanabilir mi?

Sol bir yerel yönetim, halka dayanmalı, halktan güç almalıdır. Bunun için de statükolarla, hat-ta yasalarla da mücadele şarttır.

Mevcut statükolar içine hapsolunduğunda, bu mevzileri halkın örgütlenmesini, mücadelesini, bilinçlenmesini geliştirmek için kullanmak mümkün olmayacağı gibi, tersine **“bunların da bir farkı yokmuş”** düşüncesini yaratarak devrim ve demokrasi mücadelesine zarar verilmiş olunur. Solun kazandığı yerel yönetimler böyle bir durumda, halkın kendi kendini yönetmesine, bilinçlenmesine değil, tersine solun iktidar perspektifi hakkında **şüpheye** düşmesine yol açar.

Kazanılan her yerel yönetim, bizim gelecekteki iktidarımız hakkında da halka, mutlak bir ölçü olmasa da asgari düzeyde bir fikir verecektir. Bu anlamda, yerel seçimlerde yönetimi ele geçirmek için harcanan enerjinin çok daha fazlası, o yönetimi devrimci bir anlayışla yerine getirmeye harcanmak durumundadır. Yerel yönetimlerin pratiğinde cüretli, devrimci bakış açısına uygun bir yaratıcılıkla davranılmalıdır. Bu noktada önceki yazılarımızdan bir alıntıya yer verelim:

*“Bu yaklaşımları zenginleştirecek asıl kaynak pratiğin kendisidir. Devrimciler, halkın güvenini kazanarak... doğru mücadele biçimleriyle her şeyden önce yerel yönetimleri halka mal etmeli, halkın sorunlarına sahip çıkması bilincini yerleştirmelidirler. Nihai olmasa da halkın sorunlarını hafifletebilecek, bunun ötesinde de nihai çözümün yolunu gösterecek mücadele ve örgütlenme biçimleri bu pratiğin içinden çıkacaktır. İhtiyaç duyduğumuz şey, devrimci bakış açısını halkla buluşturmak, **mazbataları halk meclislerinin, halk komitelerinin eline vermektir.**”* (Mücadele, 26 Şubat 1994)

Evet, sorunun özü budur; seçim kazanıldığında alınan mazbatalar, halkın mazbatasıdır; o mazbata halka teslim edilmediğinde, en azından bu bakış açısıyla hareket edilip, halk örgütlenmelerini yaratmak, halka düzen ve devrim gerçeğini anlatmak doğrultusunda çalışılmadığında, o yerel yönetim, halk için **demokratik bir mevzi** olamaz.

SES onur üyeleri ödülleri

Sağlık emekçileri, mücadelelerine katkıda bulunan şehitlerini unutmuyor. Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası’nın onur üyeleri Ayşenur Şimşek, Behçet Aysan ve Necati Aslan anısına “Faili meçhul cinayetler ve Türkiye gerçeği” konulu bir panel yapılırken, SES’in düzenlediği 6. Kültür Sanat Etkinlikleri kapsamındaki yarışmanın sonuçları da açıklandı.

2 Ocak’ta Ankara’da Kültür ve Turizm Bakanlığı

75. Yıl Tiyatro Salonu’nda yapılan ödül töreninde, SES Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, Dr. Behçet Aysan’ın kızı Neşe Aysan’ın konuşmalarının ardından şiir, öykü, resim, fotoğraf dallarında birinci olanlara ödülleri verildi.

Aynı salonda yapılan panelde ise, yazar Haluk Gerger, İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül ve İHD MYK üyesi Hanifi Işık, yaptıkları konuşmalarda binlerce insanımızı aramızdan alan faili meçhul cinayetlerin, kayıpların, infazların “devlet politikaları” dışında düşünülemeyeceğini belirterek **“faili bulamayan devletin fail olduğu”** vurgulandı.

Sayı 93

43

11 Ocak
2004

19-22 Aralık Uluslararası Tecritle Mücadele Günleri

Dergimizin 92 ve 93. sayılarında gelişmelerini aktardığımız, İtalya'nın Floransa kentinde düzenlenen 19-22 Aralık Uluslararası Tecritle Mücadele Sempozyumu'na çok sayıda mesaj da geldi. Tecrite karşı direnen devrimci tutsaklarla dayanışmalarını ifade eden bu mesajlar, Marksist-Leninistler, bilim adamları, tutsak aileleri örgütlenmeleri, bilim insanları, aydınlar gibi çeşitli kesimlerden. Ancak bunlar arasında en anlamlıları değişik hapishanelerdeki tutsakların mesajlarıydı. Dünyada ilk kez uluslararası bir dayanışma açlık grevi örgütlendi. Eyleme katılan tutsaklardan hatırlanacağı gibi, Mamui Abu Jamal'ın mesajına dergimizde yer vermiştik. Şimdi bazı tutsakların mesajlarını özetleyerek yayınıyoruz.

Sayı 93

44

11 Ocak
2004

İRA'lı Savaş Esirleri Komutanlığı:

DHKC'li yoldaşlarımızın kendilerini feda etme örnekleri dünyadaki devrimci militanların beyninde yer etmiştir

Maghaberry Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Cumhuriyetçi Tutsaklar olarak, sempozyumdaki heyetlere ve temsil ettikleri tüm devrimci tutsaklara ve savaşçılara selamlarımızı ve dayanışmamızı iletiyoruz. Her zaman olduğu gibi bütün düşüncemiz şu anda insan hakları için kampanyalar yürüten siyasi tutsaklardır. Bu süreçte Türkiye hapishanelerindeki ölüm oruçlarında şehit düşen DHKC'li yoldaşlarımıza özel bir değer veriyoruz. Onların acı veren kendilerini feda etme örnekleri dünyadaki diğer devrimci militanların beyninde yer etmiştir. İrlanda Cumhuriyetçi Tutsakları ve Savaşçıları adına kalıcı saygımızı kazandığınızı belirtmek istiyoruz. Kayıplarınız bizleri ne kadar derinden yaralasa da sizleri katleden ve katletmeye devam eden faşist mekanizmaya karşı olan direnişinizi alkışlıyoruz...

Geçtiğimiz yıl İngiliz hapishanelerindeki Cumhuriyetçi tutsaklar için mücadele yılı olarak geçti. 1998'den beri İngiliz Hükümeti İrlandalı Cumhuriyetçiler'e adi suçlu muamelesinde inat ederek, yoldaşlarımızı sağcı ve İngiliz yanlısı ölüm mangaları ve adi suçlularla birlikte yaşamaya zorladı. Yoğun olarak tecrit edilerek sayısız vahşi fiziki saldırı ve suikast girişimlerine maruz kaldık.

Direnişimiz geçmişteki kazanılmış haklara yönelik ihlallere geri adım attırdı... Cumhuriyetçi tutsaklar şu an kontrgerillacılardan ve adi suçlulardan ayrı kendi koşullarımızda kalıyoruz. İngiliz makamları her zamanki gibi ruhumuzu yoketmekte kararlıdır ama savaşı kaybedecekler. Çünkü moralimiz her zamanki gibi yüksektir.

... Emperyalizmin ve kapitalizmin doğası enternasyondur ve hiçbir ulusal sınır tanımamaktadır. Direnişin doğası da bu şekilde olmalıdır. Yoldaşlar, bizim direnişimiz de emperyalistlerin ekonomileri kadar globalleşmeli, bu sempozyum gibi etkinlikleri de güçlerimizi birleştirmenin aracı haline getirmeliyiz. Siyasi tutsaklar olarak fedakar ilişkilerimiz, genel mücadelemizi geliştirecek, güçlendirecektir...

BASK'lı Siyasi Tutsaklar:

Dayanışma açısından aldığımız inisiyatif önemli bir adım

Fransa, Fresnes Hapishanesi'ndeki BASK'lı Siyasi Tutsaklar olarak, uluslararası dayanışma ve mücadele çağrınıza cevaben açlık grevi yaptığımızı bildiriyoruz. Tüm dünya devrimci dostlarımızı en içten duygularımızla selamlıyoruz.

Çeşitli durumlarla karşılaşp farklı derecede acı çekmemize rağmen, gerek güç toplamak açısından, gerek birbirimizi daha iyi tanımamız ve dayanışma kelimesine daha nitelikli bir anlam yüklemek açısından, sizlerin aldığı inisiyatifi önemli bir adım olarak görüyoruz.

Bu vesileyle, Fransız ve İspanyol hapishane politikalarını teşhir etmek istiyoruz. Sürgün, uzaklaştırma ve tecrit politikalarına maruz kalıyoruz. İspanya ve Fransa'nın hapishane politikalarının amacı, bizi halkımızdan tecrit etmektir. Ülkemizden yüzlerce binlerce kilometre uzağız. Bu canı politika sonucunda, Fransa ve İspanya'nın hapishane yollarında, hafta sonlarında çok sık yaşanan trafik kazalarıyla, bir yıl içerisinde yollarda 3 aile ferdimizi ve dostumuzu öldürdüler...

Gardiyanların cop darbelerine rağmen, bize, ailemize ve dostlarımıza yönelik duyulan kine ve yapılan şantajlara rağmen ... sokakta, hapiste, halkımız, ailelerimiz ve sevdiklerimizle birlikte bu iki zalim devlete karşı mücadele ederken her geçen gün daha bir güçlüyüz... Ümduğumuzdan daha çok kalabalığız ve bu birliktelikle, şimdiye kadar nasıl mücadele ettiysek, faşizme ve yeni dünya düzenine karşı, mücadelemize devam edeceğiz... Her zaman ileri ve cesaret!!!

ABD Hapishaneleri'nden...

Başımızı dik tutun ve yumruğunuz havada kalsın

Değerli yoldaşlar; 21 Aralık'ta tüm dünyadaki tutsaklarla dayanışma olarak açlık grevine katıla-

cağım. Lütfen, Türkiye zindanlarında direnen kardeşlerimize, bacılarımıza ve tutsak düşmüş özgürlük savaşçılarımız için çabalayan tüm dünya tutsaklarına en içten dayanışma duygularımı iletin. Başınızı dik tutun ve yumruğunuz havada kalsın! Kazanıyoruz! Sevgi ve Dayanışma ile. Cassidy Wheeler / Ontario, Oregon, ABD

*

Hepimiz tek bir mücadele içindeyiz

2. Uluslararası Sempozyumla dayanışmamı açlık grevi yaparak yerine getiriyorum.

Onların beyinlerini susturmaya, ruhlarını ezme ve insanlık onurlarından mahrum etmeye çalışan dünyanın canavarlarına karşı Türk mahkumların mücadelesini hem içeride hem de dışarıda desteklemek önemlidir. 1984'te Türkiye'deki ölüm oruçlarında şehit düşenler uluslararası açlık greviyle şerefendirilmeyi hak ediyorlar ve Fransa, İspanya, Türkiye, İrlanda, Şili, İsraail, Irak, Kolombiya, Filistin, Nepal ve ABD... diğer ülkelerin lağım çukuru zindanlarındaki siyasi tutsakların desteğe, dayanışmaya ihtiyaçları var. Bizler hepimiz tek bir mücadele içindeyiz sadece savaş meydanlarımız farklıdır... Anarşist Tutsak Harold Thompson / Tiptonville, Tennessee, ABD

*

Ortak olarak paylaştığımız; Fedanın gerekliliği...

... Hala en karanlık yerlerde ve en karanlık anlarda hiç yılmadan mücadele eden yoldaşlara bütün dayanışmamı sunuyorum. Bizler birçok farklı uluslardanız, fakat ortak olarak bir şeyi yürekten paylaşıyoruz; fedanın gerekliliği.

Kardeşlerimi hapisanelerde güçlü tutun.. Ayrıca sempozyuma katılanlara da bütün dayanışmamı sunuyorum. Sizler bizim yaşam çizgimizsiniz. Desteğiniz bizi güçlendirir ve adanmışlığınız unutulmadığımız yeniden görmemizi sağlar. Bizler fedakarlık meşalemizi size verdik, böylelikle mücadelemiz sürecektir. Matthew Lamont/Kaliforniya, ABD

*

Onurla, Türkiyeli siyasi tutsakların yanındayım...

Dua ediyorum ki, hepiniz sıkılmış yumruklarla ve damarlarınızdan akan direniş ruhuyla bu selamımı alırsınız...

Bizler çoğuz, kültürel, ulusal, etnik ve dil engellerini aşıyoruz. Harekete geçtiğimizde, savaşçılar, özgürlük savaşçıları ve Tabiat Ana'nın koruyucuları yani insanlar rollerine gireriz. Bu mücadelenin bir parçası olmak

hakikaten şaşırtıcıdır. Kendi geçmişindeki her şeyi yok eden bir sisteme karşı verilen bir mücadele; Büyük Kaplumbağa Adası'nın ilk insanların 500 yıllık kampanyası ya da, Türkiye'deki faşist ölüm mangalarına karşı. Birisine vurduğumuzda, hepsine isabet ettirmiş olacağız.

Emperyalizme, sömürgeleştirmeye, ırkçılığa ve cinsiyetçiliğe karşı savaşanlar için; dünyaya usanmadan tecavüz eden çokuluslu elitlere karşı savaşanlar için dayanışmamı koruyorum...

Filistinli bir çocuk kendi sömürgecisine bir taş savurduğunda; Iraklı bir kadın Amerikalı savaş tüccarının yüzüne tükürdüğünde; sokaklarda bir çatışma olduğunda ve direnişin sesi yükseltildiğinde, benim de yüreğim kadar ruhum da oradadır. Aynı zamanda, ben Türkiye ölüm kamplarında olanların da yanlarındayım.

Savaşmayan insan ölü insandır...

Sevgili dostlar:

19-22 Aralık tarihleri arasındaki Siyasi Tutsaklar için Uluslararası Kampanyaya katılmakla onur duyuyor, "Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu"yla dayanışmamı ifade ediyorum.

Yoldaşlarım, dünyadaki tüm siyasi tutsaklara dayanışma ve desteğimi ifade etmek için "ÖZGÜRLEŞTİR DÜŞÜNCENİ" isimli şiirimi gönderiyorum.

**MÜCADELE SÜRÜYOR!
!VENCEREMOS! (!KAZANACAĞIZ!)**

ÖZGÜRLEŞTİR DÜŞÜNCENİ

*Kendini yalnız hissediyorsan
moralin bozukse*

DÜŞÜNCENİ ÖZGÜRLEŞTİR

*çünkü hayat, sürekliliği olanlara aittir
işler yanlış yürüyorsa*

seni parmaklıklar arkasına kapattılarsa

DÜŞÜNCENİ ÖZGÜRLEŞTİR

Çünkü: nerede olursan ol orada lazımsın

ÖZGÜRLEŞTİR DÜŞÜNCENİ

çünkü sen silahsın

gerekli her şey ellerindedir

ruhunda zaferi sakla sadece

yüreğinde de özgürlüğü

ÖZGÜRLEŞTİR DÜŞÜNCENİ

İNSANLIĞIN SENİN DİRİLİĞİNE İHTİYACI VAR!

İŞTE ŞİMDİ TAM ZAMANIDIR

VE YERİ DE BURASIDIR

YAŞAMAN LAZIM!

DÜŞÜNCENİ ÖZGÜRLEŞTİR KARDEŞ!

ÖZGÜRLEŞTİR DÜŞÜNCENİ VE SAVAŞ!

"asla teslim olmayanlara!"

"savaşmayan insan ölü insandır"

Ramon Labanino Salazar (KÜBA'lı 5'ler olarak bilinen ABD'deki Kübalı Siyasi Tutsaklardan)

Sayı 93

45

11 Ocak
2004

Dayanışmada ve ruhumda alçakgönüllülükle, onurla ve saygıyla Türkiyeli siyasi tutsakların ve dünyadaki bütün özgürlük savaşçılarının yanlarındayım. Mücadeledeki kardeşiniz... Kızılderili tutsak Andy Riendeau / Harvest, Alabama, ABD

Direniş çağrısı çok uzaklardan duyulacak...

Selamlar yoldaşlar... Dünyadaki siyasi tutsak kardeşlerimle somut dayanışma olarak 19-22 Aralık tarihlerinde yapılacak açlık grevine katılıyorum. Bu özel yerde yalnız kalsam da, bu direniş çağrısının yaygınlaşacağını ve çok uzaklarda da duyulacağını ve tüm siyasi tutsaklar ve savaş esirlerinin özgürleşmesinde faydalı olacağını içtenlikle umut ediyorum! Mücadele sürüyor.... Afrika kökenli tutsak Prince Imari A. Obadele / Iowa Park, Texas, ABD

Özgür Tutsaklık olgusunu tanıyoruz

Yoldaşlar, gönüllüler... Bizler, dünya genelindeki devrimci ruha sıkıca bağlı olan Amerikalı gönüllüler ve tutsaklar olarak, ÖZGÜR TUTSAK-

LİK olgusunu ve varlığını tanıyor, destekliyoruz.

Uluslararası dayanışma açlık grevine biz de katılıyoruz. Direniş uluslararası bir niteliğe sahiptir. Askeri direniş savaşçıları tüm dünyada örnekimizdir.... 51. Gönüllüler Tugayı tutsakları olarak... Dayanışma ebediyen halkın vicdanındadır. Devrimci Özgür Tutsaklar onurumuzdur. Unutmamaktaki ısrar, yenenlerin silahıdır, asla unutmamalım... John Courage / 51. Gönüllüler Tugayı / Oregon, ABD

Almanya Hapishaneleri'nden

Dünyanın her yerinde tecrite hayır!

Alman bürokrasisinde ve yönetiminde gittikçe artan açık bir ırkçılık ile karşı karşıya kalıyoruz. He defleri zenciler, fakirler, işsizler, yaşlılar, hastalar, sakatlar, mülteciler ve Hristiyan olmayanlar... Uluslararası bir şekilde hep birlikte faşizme, militarizme, sosyal demokrasiye, zorba devlete, diktatörlüğe, ücretli işçiliğe, baskıya ve sömürüye karşı!.. Türkiye'deki tutsaklarla ve onların talepleriyle dayanışma içinde olalım! Dünyanın her yerinde tecrite hayır! Werner Brauener / Meppen hapishanesi

Sayı 93

46

11 Ocak
2004

İran'dan Türkiye'ye Aynı 'Fay Hattı'nda Katlediliyoruz

İran halkının acıları taze, yaraları hala sızlıyor, ölüleri hala enkazlar altında yatıyor. Bem kenti artık yok! Artçı sarsıntılarla korkuları diri tutulurken, Tahrân'da beklenen büyük deprem tartışılıyor. İslamcı Mollalar rejiminin halkına hiçbir değer vermediğinin, "şükür ve sabır" demekten başka hiçbir şey yapmadığının, yardımları dahi 12 saat kabul etmediğinin örnekleri yaşanıyor.

Halkın ihtiyaçlarına göre örgütlenmeyen düzen, günler sonrasında binlerce çocuğunun ağızdan ve soğuktan ölmesini sadece izledi.

Türkiye'nin, halkımızın yaraları kabuk bağladı. Ama derinden kanamaya devam ediyor. Yaşanacağı kesin diye uzmanlarca açıklanan Marmara depremini bekliyoruz. Hiçbir tedbir almadan, oligarşinin bütün kesimleri halka karşı güvenlik, istihbarat diyerek trilyonları akıtmakta hemfikir. Depreme ilişkin tedbirler konusunda ise hiçbirinin sesi çıkmıyor.

Uzmanlar, bilimsel olarak farklı fay hatları diyebilir. Ama İran ile Türkiye aynı fay hattı tarafından katlediliyor. Adı, kapitalizm olan, insana zerrece değer vermeyen, yönetenin ister laik, ister İslamcı olsun, ister şeriatla yönetilsin isterse adına demokrasi denilsin, fark etmiyor. Kapitalizmin çarkları her

iki ülkede de aynı şekilde dönüyor. Sömürenlerin adı değişiyor sadece. Her iki ülke halkının da karşısına, hak aradığı zaman, insanca yaşamak istediği zaman baskıyla, terörle çıkılıyor. Yoksulluk aynı, yolsuzluk aynı, halka düşmanlık aynı.

Gelişmiş, kapitalist bir ülkede olsa farklı mı olurdu? Teknik gelişmişliğe paralel olarak belli bir farklılık arz etse de, kapitalizmin insana değer vermeyen, sadece tekellerin çıkarına göre yaşamı örgütleyen özü değişmezdi.

Deprem, ister dini hurafelerle açıklansın, ister "doğal afet" diyerek insanın doğa karşısındaki milyonlarca yıllık deneyimleri yadsınsın, sonuç değişmiyor. Amaçları sadece halkları aldatmak, kapitalizmin fay hatlarının kendilerini katlettiği gerçeğini gizlemek.

Bu gerçek halklar tarafından bilince çıkarıldığında, kokuşmuş düzenlerinin başında oturamazlar, ölümlerimizin ardından döktükleri timsah gözyaşlarını, ölümlerimize tükürürcesine dökmemezler. İran ve Türkiye halkları bu bilinçlenmeyi onbinlerce ölümle elde etti. Gerisi güven, cesaret ve örgütlenme. Yeniden onbinlerce ölmek için, Tahrân'da ve İstanbul'da yeniden enkazlara gömülmek için...

İran 2003

Türkiye 1999

Barselona, Milano, Paris, Berlin, Cenevre, Brüksel BASK'lı Yurtseverler Tecrite Karşı Açlık Grevinde

Bask ülkesinin bağımsızlığı için verilen mücadelede tutsak düşen 700'ü aşkın yurtsever tutsak İspanya ve Fransa hapishanelerinde tutuluyor. Tutsaklara uygulanan **izolasyonu**, hapishane koşullarını teşhir etmek için Avrupa'nın bir çok kentinde bir haftalık açlık grevleri yapıldı. Açlık grevi yapılan her kentte onlarca kişi açlık grevlerine katılırken, eyleme katılan BASK'lılar, tecritin dışında, tıpkı ülkemizde olduğu gibi, aile ve avukat görüşlerinden, hapishanelerdeki işkencelere kadar çeşitli sorunların da yaşandığını belirtiyor ve Avrupa kamuoyu ve devletlerine çağrı yapıyorlar.

BASK'lı Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Derneği'nin düzenlediği ve **Türkiyeli Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Derneği** ve **TAYAD Komite**'nin destek verdiği eylemler Avrupa'nın **Barselona, Milano, Paris, Berlin, Cenevre** ve **Brüksel** kentlerinde gerçekleştirildi. Aynı günlerde TAYAD Komite'nin de tecrite karşı 50 günlük açlık grevini değişik Avrupa ülkelerinde sürdürmesi, dayanışmayı daha da anlamlı kılan bir gelişmeydi.

BASK'lı Devrimcilerin Direnişle Dayanışması

Türkiye halkı ve BASK halkı emperyalizmin sömürgesi olan iki ülkenin mazlum halklarıdır. Biçimler, yöntemler değişse de, her iki halk da emperyalizmin ve faşizmin terörüne, tecritine maruz kalmakta. Cepheli tutsakların, dünya tarihinin en görkemli direnişi kuşkusuz birçok ülke devrimcisi gibi BASK'lı devrimcilere de direnme, baş eğmeme mesajları iletiyor. Direnme dinamikleri yok olmayan, kurtuluşunu başka güçlere havale etmeyen halklar, direnişin gücüyle dayanışmalarını geliştiriyorlar. Uluslararası Tecrite Mücadele Platformu tarafından düzenlenen sempozyuma BASK'lı yurtseverlerin katılımı ve her iki ülkenin tutsak aileleri örgütlenmelerinin (İrlanda, Filistin ve Lübnan da dahil olmak üzere) ortak bir uluslararası örgütlenme yaratma girişimleri, uluslararası açlık grevine en kitlesel katılımın Basklı tutsaklarca gösterilmesi bu dayanışmanın son örnekleriydi.

BASK'lı devrimcilerin direnişle dayanışmaları bunlarla da sınırlı değil. Özellikle Armutlu direnişi sürecinde BASK halkı çeşitli dayanışma etkinlikleri düzenlediler. Ayrıca, bir heyetle Armutlu'yu ziyaret ettiler ve dönüşlerinde, bu görkemli direnişi halklarına anlattılar. Yazı içinde gördüğünüz dergi bu süreçte BASK ülkesinde yayınlandı.

Direnen halklar, devrimciler dünyanın neresinde olursa olsun, düşmanlarının ortak olduğu, asıl düşmanın emperyalistler olduğu bilinciyle dayanışmalarını çeşitli biçimlerde göstermeye devam edeceklerdir. Direnen, dayanışmalarıyla güçlenen halkları yenecek hiçbir güç yoktur.

Devrimin Büyük Coşkusu Şaşırtmaya Devam Ediyor

KÜBA: Küba devriminin yıldönümü bu yıl da büyük bir coşkuyla kutlandı. Önce Havana'nın anti-emperyalist meydanında onbinler toplandı. Coşkulu kitleye seslenen Fidel, sosyalizm inancını dile getiren bir konuşma yaptı. Büyük kutlamanın ardından çeşitli etkinliklerle kutlamalar sürerken, emperyalist medya ve genel olarak emperyalistler ve inançsızlar Küba halkının yarım yüzyıldır aynı coşkuyu nasıl yaşadığını şaşkınlıkla izliyorlar.

Bu inancın en büyük kaynağı, Küba devletinin halkın devleti olmasıdır. Küba halkı ambargolara, yokluklara rağmen, kendisi için kendi devrimine sahip çıkıyor. Beyni burjuva düşüncelerle doldurulmuş olanların bu onuru, bu başı dikliği anlayabilmesi elbette mümkün değildir.

Mülteciler Açlık Grevinde

AVUSTRALYA: Avustralya'da Nauru Adası'nda Avustralya'ya bağlı sığınmacı gözetim merkezinde tutulan 45 Afgan mültecinin açlık grevi 30. gününde. Yaşadıkları koşulları protesto için açlık grevi yapan ve kimisi ağızlarını diken mülteciler, talepleri dikkate alınmazsa gözlerini dikeceklerini belirtiyorlar.

"Ya Özgürlük Ya Ölüm" sloganıyla başlatılan açlık greviyle kendilerine uygulanan tecrit ve kötü koşulları protesto eden mültecilere, Avustralya hükümeti duyarsızlığını sürdürürken çeşitli sol çevrelerden destek geliyor.

Bunlardan biri de UTS Üniversitesi'nde Türkiyeli ve Avustralyalı öğrencilerin kurduğu "Socialist Alternative" derneği. Dernek Türkiye'deki tecrite karşı sürdürülen ölüm oruçlarıyla mültecilerin açlık grevlerinin özde aynı haklı sebeplere dayandığını ve ölüm oruçlarına desteğin aynı zamanda Pasifik okyanusundaki veya Avustralya çöllerinde tecrit edilerek insanlık onurları yok edilmeye çalışılan mültecilere de destek olmak olduğunu belirtiyor. Ve bu doğrultuda ölüm oruçlarına destek için Avustralya'daki ilerici ve sosyalistlerden destek istiyor.

Sayı 93

47

11 Ocak
2004

Emekçi bir Cepheli, devrimin isimsiz kahramanlarından **Turgut İÇPINAR'ı kaybettik**

1975'ten bu yana bazı kesintiler olsa da devrimci mücadele içinde olan, hapishanelerden gecekondulara hemen her alanda devrimci olmanın gerektirdiği görevler üstlenen Turgut İçpınar'ı, 2004'e girdiğimiz ilk saatlerde, yurtdışında kaybettik.

İçpınar, Duisburg Anadolu Eğitim Kültür Merkezinde 150 kişinin katıldığı törenin ardından memleketine uğurlandı.

Daha ilk gençlik yıllarından itibaren safını belirlemiş, devrimci hareketin yükünü omuzlamış 2000'li yıllara kadar taşımıştır. Oligarşi defalarca özgürlüğünü elinden aldı. Ama her seferinde yeniden mücadele içinde oldu. Önce Devrimci Solcu, sonra Cepheli olarak hareketin emekçisi, çeşitli birimlerinde sorumluluklar üstlendi, bedeller ödedi.

1 Ocak 1959'da Ordu, Fatsa'da doğan Turgut İçpınar, yaşamının sonuna kadar hareketimizin emekçi bir ferdi olarak yaşadı. 1975'lerde başladığı mücadele yaşamında, örgütlülüğünün büyük bölümünde mahalli birimlerde çalıştı. İstanbul'da mahalli birim çalışmalarının dışında Karadeniz'de, Ordu ve çevresinde çalıştı.

İlk tutuklanmasının tarihi 1980'dir. 12 Eylül koşullarında 5 yıl tutsak kaldı.

Tutsaklığının ardından yeniden örgütlülük içinde yer aldı. 1990'da Recai Dinçel yoldaşıyla birlikte Karadeniz'de faaliyet yürütürken ikinci kez tutsak düştü.

Bazı nedenlerden dolayı 1992 yılında örgütsel ilişkisi kesildi. Ama o yine mücadelenin içinde oldu; örgütten görev almakta ısrarlı oldu. Bu ilişkileri içinde 94'te bir kez daha tutsak düştü. Çıktığında, yine kendisine giden partili yoldaşlarının verdiği görevleri reddetmeksizin yerine getirdi.

Bir yıldan beri Almanya'nın Duisburg şehrindeydi. Ölümünün ardından Duisburg Cephe Tafaftarları açıklamalarında son bir yılına ilişkin şunları söylüyordu: *"Aramızda geçirdiği bir yıl boyunca sıkıntılarımıza teklifsiz ortak oldu. Çözüm için, daha güçlü bir örgütlenme için yanimızda, önümüzde, içimizde oldu. Beraber acılarımızı, sevinçlerimizi ve emeklerimizi paylaştık. Hastalığını ve rahatsızlıklarını hiçbir zaman mücadelenin önünde engel olarak görmedi. Son olarak hastahaneye kaldırıldığı güne kadar görevlerini yerine getirmeye çalıştı... Fakat oligarşinin hapishanelerde, işkencelerde zor koşullar altında yıpratmış bedeni Turgut arkadaşımızı, yoldaşımızı daha fazla taşıyamadı... 2004'e daha yeni girmişken, henüz birbirimize başarılı, umut ve zafer dolu bir yıl dilerken 01.01.2004 tarihinde saat 00:30'da gelen ölüm haberiyle sarsıldık. Turgut İçpınar'ın ölüm sebebi Türkiye faşizmi ve uygulamalarıdır. Sorumlusu Türkiye oligarşisidir."*

Turgut İçpınar, Avrupa'ya gelişinin ardından Parti'ye yazdığı yazıda şöyle diyordu:

"Avrupa da olmam benim partimizin ilişkileri dışında olmam anlamına gelmez. Dünyanın neresinde olsam yinede bu dünya görüşümü dilim döndüğünce savunur, gereklerini de yapmaya çalışırım."

Öyle de yaptı.

Ararat Filminin Gösterimine Faşist Tehdit **Faşistler Gerçeklerden Korkar**

Ermeni yönetmen Atom Egoyan'ın, Anadolu'da Ermeni katliamını konu alan 'Ararat' filminin gösterimi, faşist tehdit sonucu iptal edildi.

Ülkü Ocakları Başkanı'nın, **"filmi ne şekilde olursa olsun yayınlamayacağız."** tehditlerine sahip çıkan Devlet Bahçeli, tehdidin ne anlama geldiğini soran gazeteciye: "Bu sorunun cevabını aramak yerine, bu işletmecinin Türk milletinin aleyhine bir filmi ithal etmesinin sebebini aramakta yarar var." cevabıyla, tehditlerin parti kararı olduğunu da onaylamış oldu. Hukuk varsa, aleni tehdit karşısında harekete geçmeli ve MHP, Ülkü Ocakları yöneticilerini cezalandırmalıdır. Ama yapamazlar, onların

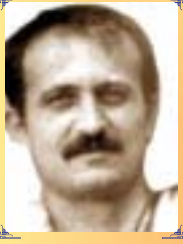
kanlı ellerine ne zaman ihtiyaç duyacakları belli olmaz, yedekte bekletilmeleri oligarşinin çıkarımadır.

Faşistler gerçeklerden korkuyor. Bu ülkenin tarihinde Ermeni kıyımı yaşanmadı mı? Kadınlarına tecavüz edilmedi mi? Sürgünlerde kitleler halinde katledilmediler mi? Tarih böyle bir şeydir, peşinizi bırakmaz. Film hangi amaçla yapılmış olursa olsun, sonuç değişmez. Faşistlerin korkusu da buradadır. Faşistler gerçeklerden korkar. Gerçekleri gizlemek için terör, tehdit, işkence, katliam her yola başvururlar. Tarihlerinden bunun binlerce örneği vardır. Yalan, demagoji ise en iyi bildikleri yöntemlerdir. Açıkça, belgeleriyle konuşamaz, tartışamaz, ideolojik mücadele veremez, tehditle sindirmek isterler.

Ama gerçeği ilelebet örtbas edecek hiçbir güç yoktur. Şovenist propagandayla siyasi rant elde etmek isteyen faşistlerin tehditleri de güçsüzlüklerindendir.

kahramanlar Ölmez

10 Ocak - 16 Ocak Şehitlerimiz

Cemal UÇAN
10 Ocak 1993

1970'li yılların sonunda mücadelede katıldı. Cunta döneminde uzun süre tutsak kaldı. Tutukluğunun ardından İstanbul'da mücadelesini sürdürürken, yakalandığı hastalık sonucu aramızdan ayrıldı.

Mustafa EROL
12 Ocak 1980

Anti-faşist mücadelenin militanlarındandı. İstanbul Çeliktepe'de gericiiler tarafından katledildi.

Birtan ALTUNBAŞ
16 Ocak 1991

1967 Tekirdağ Malkara İlçesi Sarıpolat Köyü doğumlu olan Birtan, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesinin temsilcilerindendi. 9 Ocak'ta Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde gözaltına alındı.

Ağır işkencelere maruz kaldı. 16 Ocak'ta işkenceden çıkarılıp Gülhane Askeri Tıp Akademisi'ne götürüldü. Orada şehit düştü.

Reyhan Havva İPEK
Selim YEŞİLOVA
Hüseyin DENİZ
Refik HOROZ
12 Ocak 1995

Diyarbakır'da ölüm mangalarının devrimci mücadeleyi daha gelişim halindeyken boğmak için gerçekleştirdikleri katliamda infaz edildiler. Dört TÖDEF'li, kaldıkları öğrenci evinde silahsız, savunmasız bir durumdaydılar. Refik Horoz evin dışında gözaltına alınmış ve bizzat polis tarafından eve getirilerek infaz edilmişti.

1970 Siverek doğumlu Reyhan Havva İpek, 1974 Adana Ceyhan doğumlu Hüseyin Deniz, 1971 Antakya doğumlu Refik Horoz ve Selim Yeşilova, gençliğin devrimci mücadelesinde yaşıyorlar.

Özlem Türk (DHKP-C)
11 Ocak 2003

Kütahya Hapishanesi 7. Ölüm Orucu Ekibi direnişçilerindendi; 400 günü aşan direnişinin sonunda, Ankara Numune Hastanesi'nde Mengele artıklarının işkenceleri altında şehit düştü.

15 Nisan 1975 Gümüşhacıköy/Amasya doğumlu olan Özlem, tütün üreticisi bir ailenin çocuğuydu. Lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanıştı. **Özgür**

Karadeniz ve Samsun Mücadele Gazetesi bürolarında çalıştı. Sık sık gözaltına alındı. 1995 Şubat'ta tutuklanarak Samsun Hapishanesi'ne, oradan da Ulucanlar Hapishanesi'ne sevk edildi. 1996 Ölüm Orucu Direnişinde ikinci ekipte yer aldı.

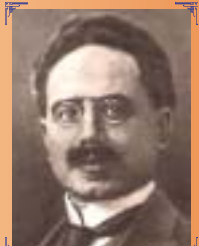
2000 yılında Çanakkale Hapishanesi'nde, 19 Aralık katliamına direnenlerin içindeydi. F tipleri saldırısına karşı ölüm orucu gönüllülerindendi.

Dünya halklarının kurtuluş kavgasında düşenler...

Rosa Lüksemburg - Karl Liebknecht.
15 Ocak 1919

Alman devriminin önderiydiler. Polonyalı olan Rosa, daha 15 yaşında mücadeleye katıldı. Alman Sosyal Demok-

rat Partisi (SPD) içinde devrim ve sosyalizm için dövüştüler. SPD revizyonistleştikçe, onlar Marksizmin bayrağını yükselttiler.

Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht, Franz Mehring ve Clara Zetkin'in önderliğindeki devrimciler, 1916'da **Spartaküs Birliği**'ni oluşturdular.

Spartaküs Birliği, 1918 sonunda ayaklanmaya önderlik ederek, sosyalist devrimi gerçekleştirmeye çalıştı. 15 Ocak 1919'da SPD'li İçişleri Bakanı'nın emrindeki polisler Rosa ve Karl'ı bir otelde tutuklayarak orada kurşuna dizdiler.

Ama Rosa ve Karl'ı öldüremediler; hala onların ölüm yıldönümünde, yüzbinler toplanıyor mezarlarının başında, hala dünya devrimcileri sosyalizm için savaşıyor.

köyün ! Delisi

Müjde Müjde!

Enflasyon düştü müjde!

Yalnız bu arada açlık son kırk yılın zirvesindeymiş (Basın 4 Ocak) size ne?

Ekonomi büyüyor müjde!

Yalnız bizzat AKP hükümetinin AB'ye verdiği "Ön Ulusal Kalkınma Programı"na göre, ekonomik büyümeye paralel olarak işsizlik de artacakmış, size ne?

Tayyip 3. şirketini de kurdu müjde!

TOBB binlerce esnafın iflas ettiğini açıklamış, size ne!

Yurdumun toprağına taşına değil bu müjdeler, asalağa, işbirlikçiye, sömürücüye!

Bir Anons

Sayın misafirlerimiz, 24 saat kesintisiz tecrit hizmetimiz devam etmektedir, falaka servisimiz her an hücrelerinize servise amadedir. Konukevimizde nice yıllar dileriz.

Çiçek Devlet Konuk Evleri Müdürlüğü

AKP'ye Yakışır

Basından duymuşsunuzdur; Beyoğlu polisinin namlı ve belgeli işkencecilerinden "Hortum Süleyman" namlı kişi, Erzurum'un Horasan ilçesinde belediye başkanlığı için AKP'den aday adayı olmuş.

AKP ne karar verecek bilemiyoruz; ama reddederlerse ayıp ederler. Hortum Süleyman kadar yakışanı az bulunur AKP listelerine.

Tayyip'in öyle "kamuoyu ne der!" diye düşünmesi lazım normalde. Daha önce dediği gibi, bu ülkeyi "kamuoyu mu yönetecek, yoksa kendileri mi?"

Hortum biraz belediyecilikte pişsin, sonra da artık uygun bir bakanlığa getirilir. Bu memlekette hortumu ondan daha iyi kullanan mı var?

Kayıkçılar dövüşüyor

"Kimse hükümetle ordu arasına girmesin" diyor Tayyip. Ordu hakkında konuşan kendi adamı...

"Kimse sanki çelişki varmış gibi ortalığı karıştırmasın" diyor Genelkurmay. Kıbrıs konusundaki çelişkileri, belgeleri basına "sızdıran" kendi generali.

Kayıkçı dövüşünün dik alası!

Herkes bunların laiklik-şeriatçılık, Kıbrıs kavgasına baksın, kendi derdini unutsun.

Sayı 93

50

11 Ocak
2004

ÇİZGİYLE

